

Δίμηνη έκδοση για τη σύνδεση των αυτονομιών-
Τεύχος 15-
Ιούνιος 2007
Τιμή: 2 ευρώ

κανένας φαντάρος ποτέ και πουθενά
εμείς δεν πολεμάμε για τ' αφεντικά

κανένας φανταρος

εμείς δεν πολεμάμε για τ' αφεντικα

editorial
Υπέρ του αντιτίμου

Στο ιδρυτικό συνέδριο της CNT (Βαρκελώνη, 30 Οκτώβρη - 1 Νοέμβρη του 1910), το πλέον ριζοσπαστικό τμήμα του τότε ευρωπαϊκού προλεταριάτου αναγκάστηκε να απορρίψει την έκδοση ημερήσιας εφημερίδας λόγω οικονομικών δυσκολιών. Και πάλι όμως, απέμεναν κάμποσα σημαντικά ζητήματα:

Θέμα 6: Η συνδικαλιστική προπαγάνδα μπορεί να δώσει μεγαλύτερα αποτελέσματα που να ανταμοίβουν τις προσπάθειες και την ενέργεια που αφιερώνεται; Ποια μορφή και τρόποι πιστεύετε ότι είναι πιο πρακτικοί για να επιτευχθεί ένα τέτοιο αποτέλεσμα;

Εισήγηση - Πρόταση: ... 2ον: Να εκδίδονται φυλλάδια **γραμμένα με απλά λόγια για να μοιράζονται δωρεάν σε όλους τους εκμεταλλευόμενους** στο εργαστήρι, στην ύπαιθρο και στα ορυχεία. Τα έξοδα γι αυτά τα φυλλάδια θα καλυφθούν από μια ειδική άπαξ εισφορά ενός centimo ανά σύντροφο - μέλος της ομοσπονδίας. Το ποσό αυτό θα μπορεί να παραμείνει στη συνέχεια στο ταμείο με δεδομένο ότι **τα φυλλάδια θα πωλούνται 25 centimos η εκατοντάδα στις ομάδες ή τους συντρόφους που θα αναλάβουν τη διανομή τους.**

3ον: Να εκδοθούν, με το ίδιο κονδύλι που θα εισπραχθεί για τα φυλλάδια, **μπροσούρες** καλής και ξεκάθαρης συνδικαλιστικής προπαγάνδας **που θα πωλούνται σε μία τιμή που δεν θα μπορεί ποτέ να ξεπερνάει τα 5 centimos με σκοπό να κάνει πιο εφικτή τη διάδοση...**

[Βρήκαμε το κείμενο στην ετήσια έκδοση του Monitor, '06, έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα. Οι τονισμοί είναι δικοί μας].

Ενώ όμως το 1910 οι αναρχικοί της CNT και οι σύμμαχοί τους δεν προβληματίζονταν ιδιαίτερα μήπως η ύπαρξη αντιτίμου σημάνει την προσχώρησή τους στο στρατόπεδο του εμπορεύματος, τη σήμερον ημέρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Και όπως όλοι ξέρουμε, οι απόψεις σύμφωνα με τις οποίες ό,τι έχει αντίτιμο είναι εμπόρευμα, διαδίδονται και βρίσκουν υποστηρικτές στους επαναστατικούς κύκλους.

Εν τω μεταξύ, όπως πρέπει να είναι προφανές στους αναγνώστες που μας κάνουν τη χάρη να πληρώνουν γι αυτό το περιοδικό, η εκδοτική του ομάδα έχει καταλήξει ότι το αντίτιμό του είναι απολύτως θεμιτός τρόπος υποστήριξης της έκδοσής του. Αυτό που μάλλον δεν ξέρουν οι αναγνώστες, είναι πως, από τη μια βρίσκουμε το αντίτιμο του περιοδικού ιδιαιτέρως χαμηλό κι από την άλλη αναγκαίο. Για να το πούμε ορθά κοφτά, **αυτό το περιοδικό θα είχε αντίτιμο, ακόμη κι αν δεν είχε άμεση ανάγκη οικονομικής στήριξης!**

Κοιτάξτε πως δουλεύει το πράγμα: Αυτό το περιοδικό είναι κατά βάση προϊόν εργασίας που διεξάγεται υπό καπιταλιστικές συνθήκες. Μιλάμε για όλη αυτή την εργασία που διεξάγεται για να κοπούν τα δέντρα και να βγει χαρτί, να δουλέψουν οι τυπογραφικές και να βγουν έντυπα, να αρμεχτούν οι σουπιές και να βγει το μελάνι, και πάει λέγοντας. Αυτοί που κόβουν τα δέντρα, που δουλεύουν στα εργοστάσια τα τυπογραφία και τα ιχθυοτροφεία, δουλεύουν με ένα γαμημένο αφεντικό πάνω από το κεφάλι τους. Αυτό το αφεντικό τους πληρώνει κλέβοντάς τους κατά τα γνωστά, ενώ εμείς πληρώνουμε όλα τ' αφεντικά μαζί για τα μελάνια, τα χαρτιά, το τύπωμα, το στήσιμο, τη διανομή, τη συγγραφή των κειμένων…

Όπα όμως! Λάθος! Το στήσιμο, η συγγραφή των κειμένων, και η διανομή του περιοδικού δεν έχουν αφεντικό! Είναι δουλειές που τις κάνουμε εμείς από μόνοι μας. Και τις κάνουμε με δικά μας μέσα, δίχως να πληρωθούμε και δίχως να μας αναγκάζει κανείς. Για να είμαστε λοιπόν ακριβείς, πρέπει να πούμε ότι για να βγει αυτό το περιοδικό αναλώνονται δύο είδη εργασίας: Από τη μια ένα ποσό εργασίας που διεξάγεται -κλέβεται δηλαδή- κάτω από καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, κι από την άλλη η δική μας εργασία, η οποία, όχι μόνο είναι δωρεάν και αυτοδιευθυνόμενη, αλλά είναι και στρατευμένη σε σκοπούς ενάντια στο κεφάλαιο.

Αν δεν το έχετε πάρει χαμπάρι, να σας το πούμε: **Η εργασία που ρίχνουμε για να βγει αυτό το περιοδικό δεν διεξάγεται κάτω από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Αντίθετα, διεξάγεται κάτω από σχέσεις αυτοοργάνωσης, δηλαδή κάτω από κοινωνικές σχέσεις που συντάσσονται έξω από τη σχέση κεφάλαιο και εναντίον της.** Και αυτή είναι μια συνθήκη που μπορεί να κάνει κάθε απλοϊκά μαρξιστοειδή οικονομίστικη ανάλυση -γιατί, παρά τη φήμη τους, τέτοιες είναι οι φοβερές απόψεις περί αντιτίμου που κυκλοφορούν- να βρεθεί να στέκεται με τα πόδια πάνω και το κεφάλι κάτω!

Για να δούμε λοιπόν... Πως προσδιορίζεται το αντίτιμο αυτού του περιοδικού; Κοιτάξτε μούρλια: **Το ύψος του αντιτίμου δεν καθορίζεται από «την προσφορά και τη ζήτηση», αλλά από τη θέλησή μας και το πόσο είναι διατεθειμένοι να συνεισφέρουν οι σύντροφοι στον κοινό μας σκοπό**. Πράγματι, υπάρχουν αντίτυπα που φεύγουν τζάμπα και αντίτυπα που πληρώνονται 5, 10 ή 50 ευρώ (τα δικά μας για παράδειγμα, και όποιος θέλει να συμμετάσχει σε αυτή την εντελώς αντιεμπορευματική πρακτική, μπορεί ελεύθερα να δώσει τριάντα ευρώ για το επόμενο τεύχος). Αυτό είναι εφικτό γιατί η διαδικασία μέσω της οποίας βγαίνει αυτό το περιοδικό δεν είναι εμπορευματική! Είναι μια **διαδικασία αυτοαξιοποίησης,** με την έννοια ότι όλα όσα κάνουμε αποκτούν αξία, όχι βέβαια εντός της «αγοράς», αλλά εντός των σχέσεων που έχουμε χτίσει μόνοι μας!

Φυσικά δεν πρόκειται για αξία που μετριέται με χρήμα! Όταν το περιοδικό βγάζει αυτό που ο ανίδεος περί του τι είναι εμπόρευμα θα έλεγε "κέρδος", αυτό το "κέρδος" δεν καταλήγει σε καμία τσέπη! Χρησιμοποιείται για το περαιτέρω **χτίσιμο σχέσεων έξω από το κεφάλαιο και εναντίον του τη σχέση κεφάλαιο και εναντίον της.** Πράγματι, όταν αυτό το περιοδικό ξεπληρώσει όλη την εργασία των ξυλοκόπων, των τυπογράφων κλπ που αναλώθηκε για να εκδοθεί, το αντίτιμό του αρχίζει να παράγει ένα χρηματικό ποσό που δεν αντιστοιχεί σε κάποια εργασία (η δική μας είναι τζάμπα), αλλά αντιστοιχεί στις κινηματικές δυνατότητες και θελήσεις της εποχής του. Και να λοιπόν: **Αυτό το ποσό δεν είναι βέβαια «κέρδος». Στην ουσία δεν πρόκειται καν για χρήμα, αφού παύει να είναι «γενικό ισοδύναμο». Πράγματι, αυτό το «χρήμα» δεν μπορεί πλέον να αγοράσει τα πάντα. Μπορεί μόνο να αγοράσει ό,τι επιτρέπει η κινηματική ηθική και οι κινηματικές ανάγκες! Με λίγα λόγια, αυτό το ποσό είναι το αντίκρυσμα μιας διαδικασίας αυτοαξιοποίησης. Αντιπροσωπεύει συσσωρευμένες κινηματικές δυνατότητες και χρησιμοποιείται για να επεκτείνει αυτές τις δυνατότητες**. Ας υποθέσουμε πχ ότι αυτό το χρηματικό ποσό είναι αρκετό ώστε η εκδοτική ομάδα να αγοράσει μια τυπογραφική μηχανή, να τη στεγάσει (ενδεχομένως σε μια κατάληψη) και να μάθει να τη δουλεύει (γίνονται αυτά, μη γελάτε!). Τότε, οι σχέσεις της αυτοοργάνωσης, όχι μόνο έχουν καταφέρει να κλέψουν άλλον ένα μικρό χώρο από τη σχέση κεφάλαιο, αλλά συντάσσονται περαιτέρω και επιτυχώς εναντίον της.

Δε μιλάμε για φούμαρα εδώ! Αυτή τη στιγμή, σε αυτή τη χώρα, υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει αυτοδιευθυνόμενα studio μουσικής! Υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει βιβλιοθήκες, αρχεία και ομάδες εκδόσεων! Υπάρχουν σύντροφοι

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 15,
Τρίτη, 19 Ιούνη 2007.

και αυτοδιευθυνόμενη, αλλά είναι και στρατευμένη σε σκοπούς ενάντια στο κεφάλαιο.

Αν δεν το έχετε πάρει χαμπάρι, να σας το πούμε: **Η εργασία που ρίχνουμε για να βγει αυτό το περιοδικό δεν διεξάγεται κάτω από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Αντίθετα, διεξάγεται κάτω από σχέσεις αυτοοργάνωσης, δηλαδή κάτω από κοινωνικές σχέσεις που συντάσσονται έξω από τη σχέση κεφάλαιο και εναντίον της.** Και αυτή είναι μια συνθήκη που μπορεί να κάνει κάθε απλοϊκά μαρξιστοειδή οικονομίστικη ανάλυση -γιατί, παρά τη φήμη τους, τέτοιες είναι οι φοβερές απόψεις περί αντιτίμου που κυκλοφορούν- να βρεθεί να στέκεται με τα πόδια πάνω και το κεφάλι κάτω!

Για να δούμε λοιπόν... Πως προσδιορίζεται το αντίτιμο αυτού του περιοδικού; Κοιτάξτε μούρλια: **Το ύψος του αντιτίμου δεν καθορίζεται από «την προσφορά και τη ζήτηση», αλλά από τη θέλησή μας και το πόσο είναι διατεθειμένοι να συνεισφέρουν οι σύντροφοι στον κοινό μας σκοπό**. Πράγματι, υπάρχουν αντίτυπα που φεύγουν τζάμπα και αντίτυπα που πληρώνονται 5, 10 ή 50 ευρώ (τα δικά μας για παράδειγμα, και όποιος θέλει να συμμετάσχει σε αυτή την εντελώς αντιεμπορευματική πρακτική, μπορεί ελεύθερα να δώσει τριάντα ευρώ για το επόμενο τεύχος). Αυτό είναι εφικτό γιατί η διαδικασία μέσω της οποίας βγαίνει αυτό το περιοδικό δεν είναι εμπορευματική! Είναι μια **διαδικασία αυτοαξιοποίησης,** με την έννοια ότι όλα όσα κάνουμε αποκτούν αξία, όχι βέβαια εντός της «αγοράς», αλλά εντός των σχέσεων που έχουμε χτίσει μόνοι μας!

Φυσικά δεν πρόκειται για αξία που μετριέται με χρήμα! Όταν το περιοδικό βγάζει αυτό που ο ανίδεος περί του τι είναι εμπόρευμα θα έλεγε "κέρδος", αυτό το "κέρδος" δεν καταλήγει σε καμία τσέπη! Χρησιμοποιείται για το περαιτέρω **χτίσιμο σχέσεων έξω από το κεφάλαιο και εναντίον του τη σχέση κεφάλαιο και εναντίον της.** Πράγματι, όταν αυτό το περιοδικό ξεπληρώσει όλη την εργασία των ξυλοκόπων, των τυπογράφων κλπ που αναλώθηκε για να εκδοθεί, το αντίτιμό του αρχίζει να παράγει ένα χρηματικό ποσό που δεν αντιστοιχεί σε κάποια εργασία (η δική μας είναι τζάμπα), αλλά αντιστοιχεί στις κινηματικές δυνατότητες και θελήσεις της εποχής του. Και να λοιπόν: **Αυτό το ποσό δεν είναι βέβαια «κέρδος». Στην ουσία δεν πρόκειται καν για χρήμα, αφού παύει να είναι «γενικό ισοδύναμο». Πράγματι, αυτό το «χρήμα» δεν μπορεί πλέον να αγοράσει τα πάντα. Μπορεί μόνο να αγοράσει ό,τι επιτρέπει η κινηματική ηθική και οι κινηματικές ανάγκες! Με λίγα λόγια, αυτό το ποσό είναι το αντίκρυσμα μιας διαδικασίας αυτοαξιοποίησης. Αντιπροσωπεύει συσσωρευμένες κινηματικές δυνατότητες και χρησιμοποιείται για να επεκτείνει αυτές τις δυνατότητες**. Ας υποθέσουμε πχ ότι αυτό το χρηματικό ποσό είναι αρκετό ώστε η εκδοτική ομάδα να αγοράσει μια τυπογραφική μηχανή, να τη στεγάσει (ενδεχομένως σε μια κατάληψη) και να μάθει να τη δουλεύει (γίνονται αυτά, μη γελάτε!). Τότε, οι σχέσεις της αυτοοργάνωσης, όχι μόνο έχουν καταφέρει να κλέψουν άλλον ένα μικρό χώρο από τη σχέση κεφάλαιο, αλλά συντάσσονται περαιτέρω και επιτυχώς εναντίον της.

Δε μιλάμε για φούμαρα εδώ! Αυτή τη στιγμή, σε αυτή τη χώρα, υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει αυτοδιευθυνόμενα studio μουσικής! Υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει βιβλιοθήκες, αρχεία και ομάδες εκδόσεων! Υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει βάσεις δεδομένων για κινηματική χρήση! Υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει τοπικά δίκτυα υπολογιστών που λειτουργούν σαν γραφιστικά ατελιέ! Υπάρχουν σύντροφοι που έχουν στήσει τυπογραφεία! Επιτέλους, υπάρχουν καταλήψεις στέγης και καταλήψεις για κινηματική χρήση, υπάρχουν μακρόβια έντυπα και διαδικασίες αυτομόρφωσης... Όλες αυτές **οι κινηματικές υποδομές δεν είναι παρά συσσώρευση εργασίας για κινηματική χρήση,** και καμιά τους δε ντράπηκε να θεσπίσει ένα αντίτιμο για όσα προσφέρει όποτε το έκρινε απαραίτητο. Και γιατί θα έπρεπε να ντραπεί άλλωστε; Το αντίτιμο, για όλους εμάς που το πληρώνουμε, δεν είναι ο τρόπος για να βγάλουμε τα έξοδά μας! Είναι μια ελάχιστη αναγνώριση του κόπου των συντρόφων, είναι μια ελάχιστη βοήθεια σε όσα κάνουν για λογαριασμό όλων με τεράστιο προσωπικό κόπο και πίεση. Είναι τέλος **ένας τρόπος να συσσωρεύσουμε την εργασία μας για κινηματική χρήση!** Δεν πρόκειται λοιπόν για «νερό στο κρασί μας». Το ακριβώς αντίθετο: Πρόκειται για την **έμπρακτη αναγνώριση του γεγονότος ότι το προλεταριάτο οργανώνεται και δρα συλλογικά και αλληλοβοηθούμενο**. Και τότε μπορεί να πετύχει τα πάντα!

Και κάτι ακόμη που το αφήσαμε για το τέλος: **Κατά τη γνώμη μας η έλλειψη αντιτίμου, όταν μεταμφιέζεται σε επαναστατική καθαρότητα δεν είναι παρά επίσημη πρόσκληση σε μετριότητα.** Η λογική σύμφωνα με την οποία «άμα δεν μπορώ να το δώσω τζάμπα δεν το βγάζω», έχει μια απλή μετάφραση: Εφόσον οι κινηματικοί δουλεύουμε με τον βασικό μισθό, θα πρέπει οι κινηματικές δράσεις να δεσμεύονται από τα υλικά όρια που θέτει ο βασικός μισθός.

Οι αναρχικοί της CNT είχαν άλλη γνώμη: Θα βγάλουμε φυλλάδια που θα τα αγοράζουν οι σύντροφοι κι έπειτα αυτοί που τα αγόρασαν θα τα μοιράζουν δωρεάν. Θα εκδώσουμε μπροσούρες που θα τις πληρώνει όποιος τις παίρνει. Δε θα βγάλουμε ημερήσια εφημερίδα ακόμη, γιατί δεν μπορούμε να την υποστηρίξουμε οικονομικά.

Τελικά βέβαια την έβγαλαν και την ημερήσια εφημερίδα. Και αν σας ενδιαφέρει, ψάξτε να δείτε αν είχε αντίτιμο.

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 15,
Τρίτη, 19 Ιούνη 2007.
Επόμενο τεύχος αρχές Οκτωβρίου

Με αυτά και μ' αυτά, μια εβδομάδα από 'δω μια από 'κει θα μας βγει το όνομα. Να σας πούμε ότι τρέχαμε; Θα μας δείτε πουθενά με τα κιλάκια μας και θα γελάει η κοινωνία μαζί μας. Κακή οργάνωση του χρόνου λέγεται και κάτι πάθαμε απο δαύτη το πρώτο εξάμηνο του καινούργιου έτους. Και όπως και να το κάνουμε έχει ένα κάποιο κόστος.
Αν πάντως περιμένατε το τεύχος για να βρείτε κάτι για το βιντεο των βασανιστηρίων μην κάνετε τον κόπο. Δεν περιμέναμε αυτό για να καταλάβουμε ότι οι μπάτσοι είναι καθάρματα. Παιδιά του ελληνικού λαού είναι. Τι περιμένατε; Ζεστή φιλοξενία; Σε καιρό πολέμου;

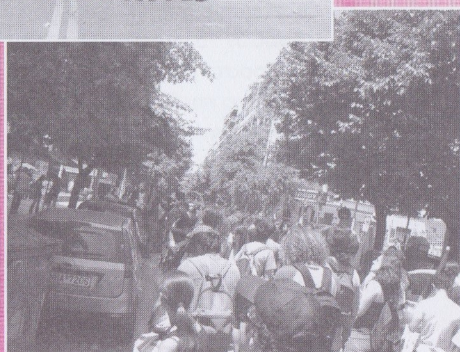
Το ΑΥΤΟ/ μπορείτε να το βρείτε στα στέκια Περιστερίου, Νομικής, Χαϊδαρίου, στο στέκι Ανατόπια στην Πάτρα, σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας καθώς και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων (Φυλής και Φερρών). Στη Θεσ/νίκη την ευθύνη για τη διακίνηση του περιοδικού έχει η πολιτική ομάδα εργάτες-τριες του αρνητικού (Εταρ).
για επικοινωνία: autozine@gmail.com
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"**

Το ΑΥΤΟ/ υποστηρίζει τη Λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της.
Το περιοδικό μπορείτε να το βρείτε και στο info/βιβλιοπωλείο της κατάληψης της Λέσχης που βρίσκεται στην οδό Φυλής και Φερρών 30 (πλ. Βικτωρίας) και είναι ανοικτό κάθε Πέμπτη 15:00 με 19:00 και κάθε Σάββατο12:00 με 16:00.

άμμος

Θεσσαλονίκη 9 Ιούνη 2007

η συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό οργάνωσε διαδήλωση ενάντια στην υποχρεωτική θητεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Αυτόνομες πορείες που κατεβαίνουν στο δρόμο δυναμικά και διεκδικούν μικρές πολεμικές στιγμές στην καρδιά της πόλης;
Με κοινό στόχο, σε δυο διαφορετικές πόλεις, μέσα σε μια εβδομάδα...
Μακριά από κανάλια, θέαμα, ουρές και άλλες θλιβερές επαναλήψεις...
Γίνεται; Γίνεται! Γιατί το χρωστάμε στην ιστορία μας και στις συλλογικές μας δυνατότητες...

Αθήνα, 15 Ιούνη 2007

Το antifa collective οργάνωσε διαδήλωση ενάντια στην υποχρεωτική στράτευση στα 18 και το στρατό η οποία περνάει από το σύνδεσμο αποστράτων στην ακαδημίας και τον περιποιείται συμβολικά..

στα

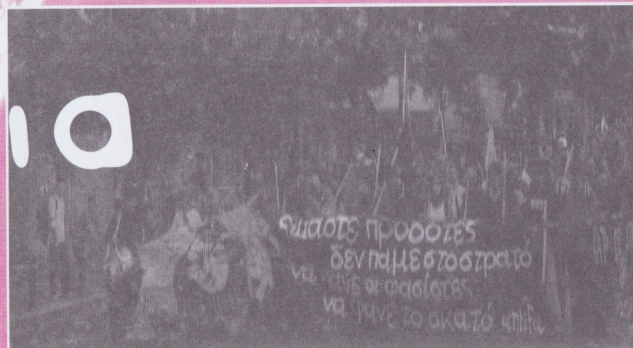
Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

Αυτόνομες πορείες που κατεβαίνουν στο δρόμο δυναμικά και διεκδικούν μικρές πολεμικές στιγμές στην καρδιά της πόλης;
Με κοινό στόχο, σε δυο διαφορετικές πόλεις, μέσα σε μια εβδομάδα...
Μακριά από κανάλια, θέαμα, ουρές και άλλες θλιβερές επαναλήψεις...
Γίνεται; Γίνεται! Γιατί το χρωστάμε στην ιστορία μας και στις συλλογικές μας δυνατότητες...

στα γρανάζια τους

Αθήνα, 15 Ιούνη 2007

Το antifa collective οργάνωσε διαδήλωση ενάντια στην υποχρεωτική στράτευση στα 18 και το στρατό η οποία περνάει από το σύνδεσμο αποστράτων στην ακαδημίας και τον περιποιείται συμβολικά..

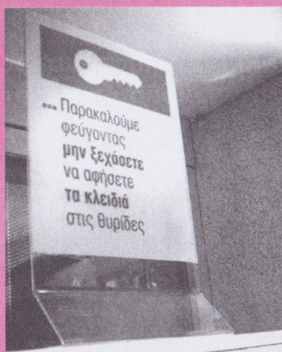

The Eye of the beholder

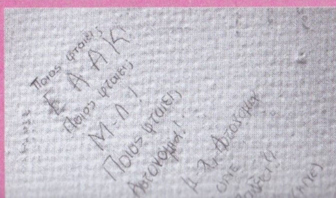
Ληστεία τράπεζας part II

Όπως λέγαμε και στο προηγούμενο οι κύλινδροι από πλεξιγκλάς που βάζουν οι τράπεζες στην είσοδο έχουν την αχίλλειο πτέρνα τους στις θυρίδες που βρίσκονται εκτός ελεγχόμενου χώρου. Καθώς οι θυρίδες δεν παρακολουθούνται, ο κακοπροαίρετος πελάτης μπορεί να βουτάει τα κλειδιά ανενόχλητος και κατόπιν να ποιεί την νήσσαν ενώ οι σεκιουριτάδες τρέχουν στον κλειδαρά!
Τέλος πάντων. Η φωτογραφία που ακολουθεί αποδεικνύει ότι
α) Οι κακές προθέσεις εξακολουθούν να έχουν νόημα στον κακό ετούτο κόσμο, και β) Ότι το περιοδικό που αγοράζετε μόνο δύο ευρώ, σας παρέχει συμβουλές που αποδεικνύονται χρήσιμες στην καθημερινή σας ζωή:

Καλά, θα μας πείτε, δεν το σκέφτηκαν πως είναι κομματάκι παράξενο να φεύγουν τα κλειδιά των θυρίδων από ένα μόνο υποκατάστημα; Το σκέφτηκαν, αλλά δεν μπορούν να το πιστέψουν! Που να γίνουμε και πολλές...

Τις πταίει;

Το τρίτο σου χέρι... με παραμονεύει...

Το σκάνδαλο των ομολόγων έφερε μοιραία στην πρώτη γραμμή το έτσι κι αλλιώς κεντρικό ζήτημα των ελλειμμάτων των ασφαλιστικών Ταμείων. Με έναν τρόπο όμως ολίγον τι μονοδιάστατο, αφού η συζήτηση εξαντλείται στο αν και κατά πόσο είναι σωστό να κερδοσκοπούν διάφοροι σε βάρος των Ταμείων, που φαίνεται να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο. Σε ό,τι αφορά αυτή την πλευρά του ζητήματος τα είπαμε στο προηγούμενο τεύχος. Υπάρχει όμως μια πλευρά του ζητήματος που είναι εξίσου ενδιαφέρουσα. Και αφορά στο από πού προέρχονται τα περίφημα ελλείματα.

Στο 24ο συνέδριο των εργαζόμενων στα Ταμεία, ο προέδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής (ΠΟΠΟΚΠ) έδωσε στην δημοσιότητα μερικά νουμεράκια, κάποια εκ των οποίων μοιάζουν εξαιρετικά ενδιαφέροντα, ειδικά για όλους και όλες εμάς που δουλεύουμε στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Σύμφωνα λοιπόν με αυτά ισχύουν τα εξής:

- Οι οφειλές των αφεντικών που «ξεχνάνε» να καταβάλλουν εισφορές ανέρχονται στα 7,5 δις ευρώ και παρά την ευνοϊκή ρύθμιση που τους είχαν τάξει μόλις ένα στα τρία αφεντικά έκανε τον κόπο να επωφεληθεί
- Εκτός από τα αφεντικά με «αδύνατη» μνήμη, υπάρχουν και τα «απληροφόρητα αφεντικά» που αγνοούν την υποχρεωτική ασφάλιση και δεν καταβάλλουν εισφορές, εισφοροδιαφεύγουν δηλαδή, ζημιώνοντας τα ταμεία με ένα πόσο που φέτος θα φτάσει αισίως τα 5,8 δις ευρώ

Αν κάνουμε αυτή την απλή πρόσθεση έχουμε ένα πόσον της τάξης των 13,3 δις ευρώ. Αν στη συνέχεια κάνουμε μία απλή διαίρεση αυτού του ποσού (των 13,3 δις) με τον αριθμό των μισθωτών στον ιδιωτικό τομέα, που είναι γύρω στα 2 εκατομμύρια, μας βγαίνει ένα νούμερο γύρω στα 6700 ευρώ. Με άλλα λόγια κάθε μισθωτός «μπαίνει μέσα», εξαιτίας των παραπάνω, γύρω στους δέκα «βασικούς» μισθούς τον χρόνο, τους οποίους παντελονιάζουν τ' αφεντικά.

Μα θα πει κανείς, το κράτος κλέβουν βρε αδελφέ. Αλλά δεν πρόκειται περί αυτού. Όχι μόνο επειδή υπάρχει η άμεση κλοπή επιδομάτων, δώρων κτλ που ξεκάθαρα πέφτει στην δική μας πλάτη. Αλλά γιατί το καλό μας κράτος είναι γνωστό από πού καλύπτει την εισφοροδιαφυγή των αφεντικών. Από το δικό μας ξεζούμισμα, από την γαμωφορολογία (ειδικά την έμμεση που αντιπροσωπεύει το 53% περίπου των εσόδων του προϋπολογισμού) που τη βρίσκουμε μπροστά μας σε κάθε λίτρο βενζίνης που βάζουμε στο παπί, σε κάθε τσιγάρο που ανάβουμε, σε οτιδήποτε καταναλώνουμε στην καθημερινή μας ζωή.

Οπότε την επόμενη φορά που το «αντικρατικό» αφεντικό θα μας σφίξει το χέρι για να «κλέψουμε παρέα το κράτος», καλό είναι να έχουμε το νου μας και στο άλλο του χέρι: γιατί μας πιάνει τον κώλο.

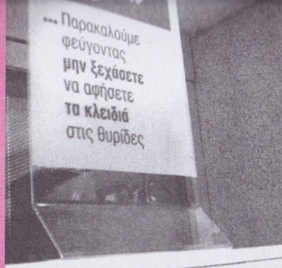

hands up motherfucker

Όπου δις και πατρίς

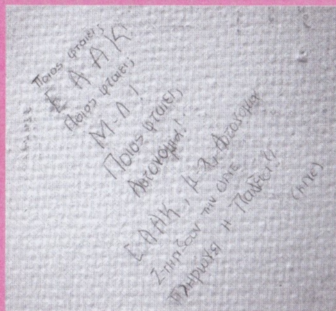
Το παλικαράκι δίπλα, που βλέπετε να σηκώνει γεμάτο ικανοποίηση το γνωστό κουρελόπανο, οι περισσότεροι μάλλον δεν το γνωρίζετε. Τουλάχιστον όσον αφορά τα χαζοχαρούμενα μούτρα του. Κι όμως υποθέτουμε πως το ονοματάκι του θα το έχετε τουλάχιστον ακούσει: είναι

εφοπλιστές του εξωτερικού να νομιμοποιήσουν τα φράγκα τους χωρίς να νοιάζονται πού στο διάολο τα βρήκαν (και στη συνέχεια να προχωράνε σε νόμιμες επενδύσεις όπως η εξαγορά του 33,45% της ΙΜΑΚΟ του Πέτρου Κωστόπουλου από τον εφοπλιστικό Όμιλο Ρέστη) αφε-

Καλά, θα μας πείτε, δεν το σκέφτηκαν πως είναι κομματάκι παράξενο να φεύγουν τα κλειδιά των θυρίδων από ένα μόνο υποκατάστημα; Το σκέφτηκαν, αλλά δεν μπορούν να το πιστέψουν! Που να γίνουμε και πολλές...

Τις πταίει;

Πάμε όλοι μαζί:
Ποιος φταίει; ΕΑΑΚ!
Ποιος φταίει; Μ-Λ!
Ποιος φταίει; Αυτονομία!
ΕΑΑΚ, μουλού, Αυτονομία,
Στηρίζουν την ΟΝΕ
Πληρώνει η Παιδεία!
Υπογραφή ΚΝΕ.
Τέτοια λένε οι τοίχοι στη Θεσσαλονίκη...

Ίσκιος, ανατομική πολυθρόνα, κι άσε τους μαλάκες να ξεπατώνονται δικέ μου!

κόπο να επωφεληθεί

- Εκτός από τα αφεντικά με «αδύνατη» μνήμη, υπάρχουν και τα «απληροφόρητα αφεντικά» που αγνοούν την υποχρεωτική ασφάλιση και δεν καταβάλλουν εισφορές, εισφοροδιαφεύγουν δηλαδή, ζημιώνοντας τα ταμεία με ένα πόσο που φέτος θα φτάσει αισίως τα 5,8 δις ευρώ

Αν κάνουμε αυτή την απλή πρόσθεση έχουμε ένα πόσον της τάξης των 13,3 δις ευρώ. Αν στη συνέχεια κάνουμε μία απλή διαίρεση αυτού του ποσού (των 13,3 δις) με τον αριθμό των μισθωτών στον ιδιωτικό τομέα, που είναι γύρω στα 2 εκατομμύρια, μας βγαίνει ένα νούμερο γύρω στα 6700 ευρώ.

hands up motherfucker

Όπου δις και πατρίς

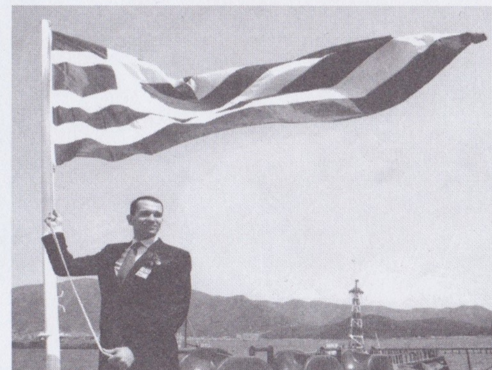
Το παλικαράκι δίπλα, που βλέπετε να σηκώνει γεμάτο ικανοποίηση το γνωστό κουρελόπανο, οι περισσότεροι μάλλον δεν το γνωρίζετε. Τουλάχιστον όσον αφορά τα χαζοχαρούμενα μούτρα του. Κι όμως υποθέτουμε πως το ονοματάκι του θα το έχετε τουλάχιστον ακούσει: είναι ο εφοπλιστής Γιώργος Αγγελόπουλος, πάνω στο δεξαμενόπλοιο AEGEAN POWER, τύπου Aframax, το οποίο βαφτίστηκε στις 5 Απριλίου στα ναυπηγεία Samsung Industries Co Ltd της Κορέας. Ο Γιώργος Αγγελόπουλος, ιδιοκτήτης της ΚΑΕ Ολυμπιακός, που το περασμένο καλοκαίρι χάλασε κυριολεκτικά ένα καράβι λεφτά για να φέρει στον Πειραιά την αφρόκρεμα του ευρωπαϊκού μπάσκετ.

Ο Αγγελόπουλος λοιπόν είναι χαρούμενος. Όχι μόνο επειδή εγκαινιάζει, το δέκατο παρακαλώ, καραβάκι του στα πλαίσια του νέου ναυπηγικού προγράμματος της εταιρείας του Arcadia, το οποίο σήμερα θεωρείται το μεγαλύτερο παγκοσμίως σε αριθμό πλοίων άνω των 100,000 dtw για τη μεταφορά αργού πετρελαίου. Αλλά επειδή θα έχει την τιμή να σηκώσει σε όλα του τα καραβάκια τη γαλανόλευκη.

Και δεν είναι ο μοναδικός. Η ίδια η Ένωση Ελλήνων Εφοπλιστών έχει θέσει σαν στόχο της για τα δύο επόμενα χρόνια την επιστροφή στο ελληνικό νηολόγιο του 50% των ελληνόκτητων πλοίων, ποσοστό πρωτοφανές για τα δεδομένα της ελληνόκτητης ναυτιλίας. Και χαίρεται κι αυτή εξίσου...

Γιατί εκτός από την γαλανόλευκη ανεμίζουν κάμποσα ακόμη λάβαρα. Τα δύο πρώτα αφορούν σε δύο αποφάσεις του ΥΕΝ. Το οποίο στα πλαίσια ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής ναυτιλίας προώθησε α) την ελαστικοποίηση των οργανικών συνθέσεων στα ποντοπόρα πλοία και β) την επιδότηση από το ελληνικό κράτος των ασφαλιστικών εισφορών των ελλήνων ναυτικών.

Τα δύο επόμενα αφορούν στην πολιτική των ελληνικών τραπεζών, οι οποίες αφενός επέτρεψαν στους έλληνες εφοπλιστές του εξωτερικού να νομιμοποιήσουν τα φράγκα τους χωρίς να νοιάζονται πού στο διάολο τα βρήκαν (και στη συνέχεια να προχωράνε σε νόμιμες επενδύσεις όπως η εξαγορά του 33,45% της ΙΜΑΚΟ του Πέτρου Κωστόπουλου από τον εφοπλιστικό Όμιλο Ρέστη) αφετέρου μέσα στο 2006 μοίρασαν εκατομμύρια με τους πλέον ευνοϊκούς όρους υπό τη μορφή δανεισμού. Η

Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος βρίσκεται στην κορυφή των εγχώριων τραπεζών με 1,6 εκατομμύρια δολάρια και ακολουθούν η Alpha Bank με 1,34 εκατομμύρια δολάρια, η Εμπορική με 1,062 εκατ. δολάρια, η Εγνατία-Λαϊκή-Marfin με 740 εκατ. δολάρια και τέλος η EFG Eurobank με 661 εκατ. δολάρια.

Με λίγα λόγια κράτος και τραπεζίτες δίνουν γη και ύδωρ στους πειρατές των θαλασσών για να σηκώσουν τη γαλανόλευκη στα πλοία τους. Κι όσο για μας τους ταπεινούς στεριανούς, μας έχει πάρει και μας έχει σηκώσει! Όχι τίποτα άλλο αλλά έτσι για να θυμόμαστε πόσο μας κοστίζουν τα τρίποντα του κάθε Μασιγιάουσκας και τα μπασίματα του κάθε Σκούνι Πεν...

Κάτω τα ξερά σας από το κάπνισμα

Παιδιά τα μάθατε; Το Υπουργείο Υγείας θέλει να επιβάλλει απαγορεύσεις στο κάπνισμα. Ώρα για μπινελίκια!

Πρώτον (λαϊκισμός): τι στο διάολο θέλουν όλοι αυτοί και ξαφνικά κόπτονται για την υγεία μας; Αϊ σιχτίρ Αβραμόπουλε και συ και το σινάφι σου! Έχουν πρόβλημα τα ασφαλιστικά ταμεία όπως λες, εξαιτίας των καπνιστών; Να πας να πιάσεις τα λαμόγια που παίξανε τα λεφτά των ταμείων στα χρηματιστήρια και τα ομόλογα, δομημένα και αδόμητα, πιάσε και τους καπνιστές διοικητές και χώστους στην ψειρού να χαρμανιάσουν. Μπες κι εσύ μέσα να τους κάνεις παρέα γιατί ίδια φάρα είστε.

Δεύτερον (για τα μικρά παιδιά): άστε τους ανήλικους καπνιστές ήσυχους. Κόψτε τις εξετάσεις, τα φροντιστήρια και παραφροντιστήρια και τότε μπορείτε να ελπίζετε ότι θα το ελαττώσουν. Αμ δε! Το τσιγάρο είναι από τις πρώτες ανταρσίες ενάντια στην οικογένεια, οπότε και πάλι μούντζες θα φάτε.

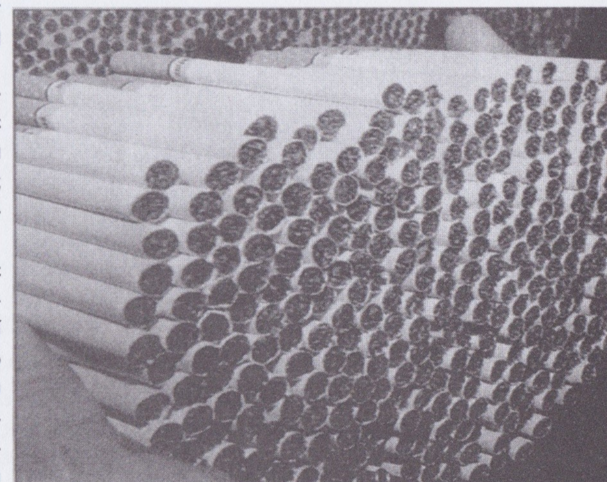
Τρίτον (απειλή): Το Σώμα Επιθεωρητών Υγείας θα φάει πολλές κλωτσιές. Δηλαδή τι; Θα κινούμαστε μες το μποτιλιάρισμα και την μπόχα από τις εξατμίσεις και θα 'ρχεται ο καπνόμπατσος να μας βουτάει το τσιγαράκι; Θα του κόψουμε τα χέρια!

Τέταρτον (μίνι έρευνα): Προς τον Ειδικό Φορέα Ελέγχου Καπνού (θα κάνει, λένε, έρευνες για τις συνέπειες του καπνίσματος): Είμαστε εδώ κάμποσοι νοματαίοι και κάναμε μια έρευνα στα σόγια μας. Λοιπόν όλοι οι καπνιστές χαίρουν άκρας υγείας, οι δε πεθαμένοι έφυγαν στα ενενήντα βάλε και ήταν και γαμώ τα παιδιά, αντάρτες, κομμουνιστές, αντιχουντικοί όλοι τους. Αντίθετα οι σκατοδεξιοί αντικαπνιστές και «δουλειά- σπίτι- οικογένεια» πρόγονοί μας, μάς κούνησαν μαντίλι από νωρίς. Πέθαναν από καρκίνο (ή από το κακό τους).

Πέμπτον (μα τι άχρηστο μέτρο): Λένε ότι θα επιβάλουν στα καταστήματα να τοποθετούν τα τσιγάρα σε δυσπρόσιτα σημεία. Καλά ρε πού ζείτε; Στη Γαλλία των tambaqueries; Το περίπτερο σας λέει τίποτε; Εκτός κι αν θέλετε να ταλαιπωρείτε τους περιπτεράδες.

'Εκτον (γαμώ τον εναλλακτισμό, γαμώ): Λοιπόν σε αυτήν την ιστορία κάποια σχέση θα έχουν και οι υγιεινιστές ευρωπαίοι πρώην φρίκουλες, εναλλακτικοί και ρέστοι. Ξέρετε αυτοί που λένε «το παθητικό κάπνισμα, τα δικαιώματά μου» κλπ. Αυτοί ντε που στην Ιταλία πάνε και αγοράζουν από τα σούπερ μάρκετ τρόφιμα που ξέρουν αναλυτικά ένα ένα τα συστατικά που αναγράφονται από πίσω κι άμα τύχει και κάποιο δεν το γνωρίζουν παίρνουν τηλέφωνο στο τμήμα παραπόνων της εταιρείας. Κι άμα το τμήμα τους πείσει το πιστεύουν! Για τέτοια άτομα μιλάμε. Λοιπόν θα πρέπει να τους μαζέψουμε όλους αυτούς και να τους στείλουμε στην Άνω Τσούκα, να φυτεύουν ραπανάκια με κίνδυνο παθητικού καπνίσματος μόνο από ξυλόσομπα.

Άμα πια!

Ε ρε ντουμάνι που έχει να γίνει!

Το Μετρό έξω από την πόρτα σας...
αν η πόρτα σας μείνει εκεί που είναι

Δύο νέοι σταθμοί του Μετρό στην Αθήνα εγκαινιάστηκαν (στα γρήγορα και χωρίς πολλές κουβέντες) τον τελευταίο μήνα. Στη ζώνη αυτή της πόλης, από το Μεταξουργείο ως το Βοτανικό (στάση *Ελαιώνα*), δύο εντελώς διαφορετικοί κόσμοι διάγουν τους παράλληλους βίους τους: ο άσπρος, νεκρός υπόγειος κόσμος των σταθμών και ο μαύρος, ζωντανός κόσμος των γειτονιών και των ανθρώπων που τις κατοικούν. Μάλλον όχι για πολύ ακόμα. Να θυμίσουμε ότι εκείνες ακριβώς τις μέρες που το Μετρό έκανε τα παρθενικά του δρομολόγια από το Μοναστηράκι μέχρι το Αιγάλεω συνέβησαν κι άλλα πράγματα: Οι μπουλντόζες του Μπάμπη Βωβού μαζί με τη δημοτική αστυνομία επισκέφτηκαν τους καταυλισμούς 200 οικογενειών τσιγγάνων, μεταναστών από την Αλβανία, που εγκαταστάθηκαν πριν από πέντε χρόνια στο Βοτανικό (στις οδούς Ορφέως και Αγίου Πολυκάρπου). Ο Βωβός

Τέσσερις υποθέσεις για μια από χέρι χαμένη υπόθεση

Σ' αυτόν τον τόπο συμβαίνουν χίλια μύρια ανεξήγητα φαινόμενα, κοινωνικά και μη, που ο ανθρώπινος νους αδυνατεί να συλλάβει. Κινήματα φυτρώνουν εκεί που δεν το περιμένεις κι αγκαλιάζουν κάθε καταπιεσμένο, μέχρι αυτός να πάθει ασφυξία από το πολύ σφίξιμο. Αντίστροφα, λάβαρα που μέχρι χθες ανέμιζαν πάνω από τα χαρωπά πρόσωπα χιλιάδων οπαδών τους κλειδαμπαρώνονται στα ντουλάπια καταδικασμένα σε καταναγκαστικά έργα ενάντια στο χρόνο.

Είναι δεν είναι έξι-επτά χρόνια που το κίνημα των κινημάτων, αυτό της αντιπαγκοσμιοποίησης δα, άνοιξε το στοματάκι του, και με το κορμάκι του να συνταράζεται ολόκληρο σε κάθε του λέξη, ύψωσε το ροζ λάβαρό του. Θυμάται κανείς τι έχει ξεστομίσει το αναθεματισμένο; Που έλεγε πως θα φέρει τον κόσμο τούμπα; Και να τα πολύχρωμα ποτάμια, και να τα κλαπα-

Η δεύτερη εξήγηση μοιάζει κάπως πιο σύνθετη, αν και εμφανίζεται ολίγον τι ελληνοκεντρική. Αυτή υποστηρίζει ότι το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης έχασε το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του όταν εμφανίστηκε στο προσκήνιο το νέας κοπής κίνημα των κινημάτων, το τρομερό και ξακουστό κίνημα του άρθρου 16, το οποίο μοιραία (εδώ συνίσταται ο ελληνοκεντρισμός, στο μοιραία) υπερφαλάγγισε όλους αυτούς τους ξενέρωτους ευρωπαίους -που στα νησιά τους πουλάμε ρίγανη αντί για «φούντα»- και ανέλαβε την πρωτοκαθεδρία των κοινωνικών αγώνων. Σύμφωνα με αυτήν την εκδοχή, οργανώσεις της πλάκας όπως οι ιταλοί Cobas, οι γάλλοι Sans Papier, οι γερμανοί antifa κ.ο.κ. θα ενταχθούν από Σεπτέμβρη στα ΕΑΑΚ ως δόκιμα μέλη, αφού πρώτα λύσουν το γρίφο του «γιατί νικάει η γαμημένη η ΔΑΠ στις φοιτητικές εκλογές».

Ελέγχου Καπνού (θα κάνει, λένε, έρευνες για τις συνέ- τους πείσει το πιστεύουν! Για τέτοια άτομα μιλάμε.

Το Μετρό έξω από την πόρτα σας...
αν η πόρτα σας μείνει εκεί που είναι

Δύο νέοι σταθμοί του Μετρό στην Αθήνα εγκαινιάστηκαν (στα γρήγορα και χωρίς πολλές κουβέντες) τον τελευταίο μήνα. Στη ζώνη αυτή της πόλης, από το Μεταξουργείο ως το Βοτανικό (στάση *Ελαιώνα*), δύο εντελώς διαφορετικοί κόσμοι διάγουν τους παράλληλους βίους τους: ο άσπρος, νεκρός υπόγειος κόσμος των σταθμών και ο μαύρος, ζωντανός κόσμος των γειτονιών και των ανθρώπων που τις κατοικούν. Μάλλον όχι για πολύ ακόμα. Να θυμίσουμε ότι εκείνες ακριβώς τις μέρες που το Μετρό έκανε τα παρθενικά του δρομολόγια από το Μοναστηράκι μέχρι το Αιγάλεω συνέβησαν κι άλλα πράγματα: Οι μπουλντόζες του Μπάμπη Βωβού μαζί με τη δημοτική αστυνομία επισκέφτηκαν τους καταυλισμούς 200 οικογενειών τσιγγάνων, μεταναστών από την Αλβανία, που εγκαταστάθηκαν πριν από πέντε χρόνια στο Βοτανικό (στις οδούς Ορφέως και Αγίου Πολυκάρπου). Ο Βωβός μοίρασε από 1.000 ευρώ και μια κλωτσιά σε κάθε οικογένεια, για να ξεκουμπιστεί από τη γειτονιά του νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού και του υπό ανέγερση εμπορικού του κέντρου. Όταν η πόρτα σου είναι από νάιλον δεν κάνεις για γείτονας ούτε του Μετρό ούτε του Βωβού. Τις ίδιες μέρες, η ελληνική αστυνομία εισέβαλε στην κατάληψη της οδού Μυλέρου και Γερμανικού στο Μεταξουργείο. Το κατειλημμένο κτίριο ήταν τμήμα του παλιού εργοστασίου Μεταξουργίας που έδωσε το όνομά του σε όλη την περιοχή. Ο τωρινός ιδιοκτήτης Δήμος Αθηναίων έστειλε πέντε σώματα μπάτσων για να εξασφαλίσει την απρόσκοπτη μετατροπή του παλιού εργοστασίου σε πολιτιστικό κέντρο.

Έτσι είναι γειτονιές που ταιριάζουν στο σχέδιο: αθλητισμός, πολιτισμός, κατανάλωση και μπάτσοι.

Κάτι τέτοιες ασκήσεις των ΕΚΑΜ είχαν στο μυαλό τους οι μπάτσοι κατά την εκκένωση της κατάληψης στην οδό Μυλέρου και Γερμανικού. Φήμες λένε ότι το προφίλ της υπερ-αποτελεσματικής ΕΛ.ΑΣ αμαύρωσε μέλος της αποστολής που διέταξε επί δέκα λεπτά μια κούκλα από αυτές που βάζουν στις βιτρίνες, την οποία οι καταληψίες είχαν τοποθετήσει στην ταράτσα του κτιρίου, να εγκαταλείψει ο κτίριο και να κατέβει με τα χέρια ψηλά. Ε, χρειάζονται λίγη δουλειά ακόμα.

Τέσσερις υποθέσεις για μια από χέρι χαμένη υπόθεση

Σ' αυτόν τον τόπο συμβαίνουν χίλια μύρια ανεξήγητα φαινόμενα, κοινωνικά και μη, που ο ανθρώπινος νους αδυνατεί να συλλάβει. Κινήματα φυτρώνουν εκεί που δεν το περιμένεις κι αγκαλιάζουν κάθε καταπιεσμένο, μέχρι αυτός να πάθει ασφυξία από το πολύ σφίξιμο. Αντίστροφα, λάβαρα που μέχρι χθες ανέμιζαν πάνω από τα χαρωπά πρόσωπα χιλιάδων οπαδών τους κλειδαμπαρώνονται στα ντουλάπια καταδικασμένα σε καταναγκαστικά έργα ενάντια στο χρόνο.

Είναι δεν είναι έξι-επτά χρόνια που το κίνημα των κινημάτων, αυτό της αντιπαγκοσμιοποίησης δα, άνοιξε το στοματάκι του, και με το κορμάκι του να συνταράζεται ολόκληρο σε κάθε του λέξη, ύψωσε το ροζ λάβαρό του. Θυμάται κανείς τι έχει ξεστομίσει το αναθεματισμένο; Που έλεγε πως θα φέρει τον κόσμο τούμπα; Και να τα πολύχρωμα ποτάμια, και να τα κλαπατσίμπανα και οι τρομπέτες, και να οι διαδηλώσεις επί διαδηλώσεων για το «νέο Μάη του '68». Είναι λοιπόν απορίας άξιο πως ειδικά στην Ελλάδα το κίνημα των κινημάτων πρόλαβε και ψόφησε πέντε χρονών παιδί, πριν καλά-καλά προλάβει να πάει στο σχολείο.

Όπως φαντάζεστε, τα δικά μας αναλυτικά εργαλεία (ημών, που είχαμε βιαστεί να χαρακτηρίσουμε το κίνημα των κινημάτων από κάθε άποψη ανάπηρο), δεν αρκούν για να εξηγήσουν ένα τόσο πολυσύνθετο κοινωνικό φαινόμενο. Μοιραία προστρέξαμε σε διάφορους ειδικούς που κατά καιρούς εμφανίζονται στα παράθυρα (συμπεριλαμβανομένης της θειας μου της Ελένης η οποία, ανύπαντρη γαρ, καραδοκεί για κάνα καλοστεκούμενο εξηνταπεντάρη) προκειμένου να μας δώσουν τα φώτα τους σ' αυτό το δυσεπίλυτο πρόβλημα.

Η πρώτη εξήγηση που λάβαμε είναι τρόπον τινά απλουστευτική. Για την ακρίβεια υποστηρίζει πως πρόκειται περί μιας ακόμα θλιβερής παρεξήγησης, από τις χιλιάδες που καθημερινά συμβαίνουν στο χώρο της αριστεράς. Λέει πως δεν είχε μιλήσει κανένας εκπρόσωπός της για «νέο Μάη». Τουναντίον, η ακριβής φράση ήταν «ζήσε Μάη» (μου να φας τριφύλλι). Με λίγα λόγια οι φωστήρες του Συνασπισμού της αριστεράς και της προόδου γωνία –δεν μπορεί παρά να- είχαν προβλέψει το αβέβαιο μέλλον του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης και είχαν έγκαιρα κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου. Αλλά τότε ποιος είχε αυτιά να τον ακούσει...

Η δεύτερη εξήγηση μοιάζει κάπως πιο σύνθετη, αν και εμφανίζεται ολίγον τι ελληνοκεντρική. Αυτή υποστηρίζει ότι το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης έχασε το έδαφος κάτω απ' τα πόδια του όταν εμφανίστηκε στο προσκήνιο το νέας κοπής κίνημα των κινημάτων, το τρομερό και ξακουστό κίνημα του άρθρου 16, το οποίο μοιραία (εδώ συνίσταται ο ελληνοκεντρισμός, στο μοιραία) υπερφαλάγγισε όλους αυτούς τους ξενέρωτους ευρωπαίους -που στα νησιά τους πουλάμε ρίγανη αντί για «φούντα»- και ανέλαβε την πρωτοκαθεδρία των κοινωνικών αγώνων. Σύμφωνα με αυτήν την εκδοχή, οργανώσεις της πλάκας όπως οι ιταλοί Cobas, οι γάλλοι Sans Papier, οι γερμανοί antifa κ.ο.κ. θα ενταχθούν από Σεπτέμβρη στα ΕΑΑΚ ως δόκιμα μέλη, αφού πρώτα λύσουν το γρίφο του «γιατί νικάει η γαμημένη η ΔΑΠ στις φοιτητικές εκλογές».

Η τρίτη εξήγηση είναι τραγική. Υποστηρίζει πως το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης αίφνης ανακάλυψε πως ΗΠΑ και Ρωσία (κι από κοντά Γερμανία-Γαλλία) δεν τα βρίσκουν στο ζήτημα της αντιπυραυλικής ασπίδας. Η εξέλιξη αυτή θα λειτουργούσε διαλυτικά, αν δεν έπεφτε το βλέμμα ενός ανοιχτομάτη συντρόφου σε ένα ασπρόμαυρο σεντόνι που εξηγούσε τα πάντα γύρω από τον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό. Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή, στις επικείμενες βουλευτικές εκλογές η ΟΑΚΚΕ διατηρεί βάσιμες ελπίδες να εισέλθει στο κοινοβούλιο.

Η τέταρτη και τελευταία εκδοχή φαίνεται να είναι και η πιο ρεαλιστική. Αυτή υποστηρίζει πως τίποτε απ' όλα αυτά ποτέ δεν συνέβη. Δεν υπήρξε κανένα πολύχρωμο ποτάμι, και κανένα κίνημα των κινημάτων. Ως τεκμήρια προσκομίζει μερικά εκατομμύρια τουμπανιασμένα (καθόλου πολύχρωμα) πτώματα τριτοκοσμικών από κάθε γωνιά του κόσμου, καθώς επίσης και μερικά ακόμα εκατομμύρια καλοζωισμένων πρωτοκοσμικών ντυμένων στο χακί. Σύμφωνα με αυτήν την εκδοχή τα αφεντικά πήγαν στο Χάιλεγκενταμ να πιούνε καμιά γραμμή κόκα, γιατί τον υπόλοιπο καιρό πνίγονται στις δουλειές. Όσοι δε συναθροίζονται γύρω από το εκάστοτε Χάιλεγκενταμ είναι είτε φανατικοί θαυμαστές τους είτε επαγγελματίες ταξιδευτές που συνεργάζονται με το Lonely Planet.

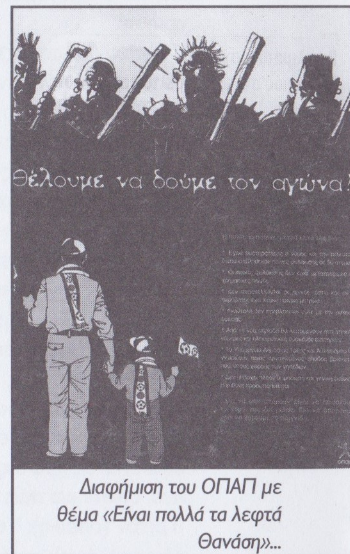
Στο γήπεδο μα

Δυο συνεντεύξεις που κλείνουν με τα ίδια λόγια

Τα στοιχεία προέρχονται από τη Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα

Η Παιανία ξεχάστηκε πολύ γρήγορα απ' όλους όσους κατήγγειλαν «τη βλακεία των οπαδών». Βέβαια, δεν ξεχάστηκαν όλοι. Ήδη το ελληνικό κράτος έχει αναθέσει σε μια εταιρεία ονόματι Space Hellas το έργο της ηλεκτρονικής επιτήρησης 22 γηπέδων της χώρας. Ο προϋπολογισμός αυτού του μεγάλου έργου είναι 7.000.000 ευρώ. Ταυτόχρονα, το έργο του ελέγχου πρόσβασης στα γήπεδα, με προϋπολογισμό 14.000.000 ευρώ βρίσκεται στη φάση της τελικής αξιολόγησης των προσφορών. Είναι πολλά τα λεφτά, επ' αυτού δεν θα μπορούσε να έχει κανείς αντίρρηση, πόσο μάλλον τα συμφέροντα που έχουν μπει σε κίνηση.

Είναι αυτά τα λεφτά που μας κάνουν να νομίζουμε πως η υπόθεση είναι πολύ ευρύτερη από την αντιμετώπιση μιας "δράκας φρενοβλαβών". Παρόλ' αυτά, βρισκόμαστε σε μειονεκτική θέση. Στο γήπεδο δεν πάμε, οι μισοί είμαστε γυναίκες, οι άλλοι μισοί... ε, δεν θα μας έλεγες και οπαδούς... Τουλάχιστον βρήκαμε κάποιον σχετικό με το θέμα που είχε την καλοσύνη να μιλήσει μαζί μας, καθώς και ένα λεύκωμα με συνεντεύξεις από παλιότερους οπαδούς. Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από αυτές τις δύο πηγές, ελπίζοντας πως άλλοι πιο σχετικοί από εμάς με το θέμα θα καταλάβουν περισσότερα -εκτός από το προφανές, ότι στα γήπεδα δεν πάνε ηλίθιοι- αλλά και για να δείξουμε κάτι που για εμάς είναι πολύ σημαντικό: Ότι όταν δεν γνωρίζεις μπορείς να ρωτήσεις. Όλο και κάτι θα μάθεις...

Διαφήμιση του ΟΠΑΠ με θέμα «Είναι πολλά τα λεφτά Θανάση»...

2007

Συζήτηση του Κ. με το περιοδικό Αυτο/, 2007

Αυτο/: Πως το πήρες απόφαση να γραφτείς στο σύνδεσμο;

Κ: Δεν το πήρα απόφαση. Μια ζωή ήμουν άρρωστος με την ομάδα και ασχολιόμουν. Ήταν κι ο ξάδερφός μου και τρεις τέσσερεις από τη γειτονιά και πήγαμε μαζί... Ήταν και γειτονιά εκεί κι όλοι θέλαμε να πάμε... Κοίτα να δεις, να πας στο σύνδεσμο μετράει στη γειτονιά, ξέρεις, underground, respect, ειδικά παλιότερα. Σα να λέμε είναι η γειτονιά μου εδώ ρε, την προσέχω, κάπως έτσι. Είχα γραφτεί γιατί ήθελα από μόνος μου να βοηθήσω το σύνδεσμο... Και για κάνα εισητήριο.

Αυτο/: Που ήθελες να βοηθήσεις το σύνδεσμο; Τί κάνει ένας σύνδεσμος;

Κ: Ο σύνδεσμος δεν παίρνει από πουθενά λεφτά, είναι αυτοοργανωμένος και παίρνει λεφτά από τις συνδρομές των μελών του, από τίποτα μπλούζες και τέτοια, κάνα πάρτυ, κυρίως όμως από τις συνδρομές, ενώ έχει πολλά έξοδα να καλύψει. Νοίκι, φως, νερό, τηλέφωνο...

Αυτο/: Τα σπρέι πως ξεκινήσανε;

Κ: Από μόνος μου. Δε σου λέει κανένας «κάνε αυτό» ή «κάνε το άλλο», ό,τι κάνεις, το κάνεις από μόνος σου... Βλέπεις τον άλλο που γράφει, λες «θέλω κι εγώ»... Πάντως κανονίζαμε συχνότερα εκείνοι που κάναμε και παρέα μεταξύ μας, εκτός άμα θέλαμε να γεμίσουμε όλη τη γειτονιά με σπρέι, οπότε κανονίζαμε και βγαίναμε όλοι. Βέβαια υπάρχουν και διάφοροι που έχουν μείνει στο '80...

Αυτο/: Δηλαδή;

Κ: Δεν τα γουστάρουν αυτά με τα σπρέι και τα αυτοκόλλητα, «γήπεδο και πάλι γήπεδο» σου λέει... Υπάρχει πολύς κόσμος στην κερκίδα που τα κοροϊδεύει αυτά.

Αυτο/: Άρχισες λοιπόν να βγαίνεις στη γειτονιά σου για σπρέι...

Κ: Όχι μόνο στη δική μου, σε όλες τις γειτονιές που είναι γύρω από τη δικιά μου. Κυκλοφορούσα στις γύρω γειτονιές και πριν πάω στο σύνδεσμο, έκανα βόλτες με τα πόδια, και πρωί και βράδυ. Ειδικά πριν από δύο τρία χρόνια γινόταν κόλαση. Ήταν η γειτονιά τίγκα σπρέι και αυτοκόλλητα δικά μας, σκάγανε οι άλλοι, άπειρα άτομα, και δεν μπορείς να φανταστείς τι γινότανε. Γράφανε μέχρι και πάνω σε παράθυρα σπιτιών. Στα καπάκια σκάγαμε εμείς και «τα διορθώναμε»... Ε, τώρα δεν έχει που να γράψεις...

Αυτο/: Αυτό το πράγμα με τις μολότοφ από πότε έπαιζε;

Κ: Από τα τέλη του ενενήντα και μετά. Δεν ήταν πάντα έτσι. Στην αρχή δέρνονταν με τα χέρια, μετά κάποιοι φέρνανε κι άλλα πράγματα στο ξύλο και μετά μπαίνανε κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα...

Αυτο/: Αυτό το θέμα, με τα πλακώματα που χοντραίνουν, συζητιέται στον σύνδεσμο;

Κ: Ναι. Οι μεγαλύτεροι είναι ξενερωμένοι και λένε ότι παλιά δεν ήταν έτσι. Ότι παλιά πηγαίναμε στο γήπεδο, άμα συναντιόμασταν παίζαμε ξύλο, αλλά μέχρι εκεί, δεν το ψάχνανε περισσότερο, δηλαδή να τη στήνουν βράδυ στους άλλους ή να βαράνε άμα πετυχαίνανε κάποιον με μπλούζα. Δεν έπαιζε τόσο μίσος.

Αυτο/: Από αυτά τα μεγάλα σκηνικά -Παιανία, Παγκράτι- έχουν γίνει πολλά; Πώς κανονίζονται αυτά;

Κ: Σκηνικά με πολλούς συνδέσμους μαζί εναντίον άλλων συνδέσμων, ναι έχουν γίνει. Κυψέλη, Μιχαλακοπούλου, Ιπποκράτειο, Φάληρο, Νίκαια, Κορυδαλλός... Πάρα πολλά, είναι πάρα πολλά. Βέβαια δεν ήταν σαν το Παγκράτι και την Παιανία. Δεν ήταν δηλαδή φάσεις με στιλό, μολότοφ, κλπ, ήταν σκηνικά με χέρια και καδρόνια. Τώρα το πώς κανονίζονται; Με τη λογική. Έχουν κόψει τόσα εισιτήρια οι άλλοι, τόσα εμείς, στον τάδε αγώνα βόλεϊ δεν θα υπάρχει αστυνομία, άρα θα γίνει. Ξέρεις ότι άμα παίζει ματς και έχει κοντά στο γήπεδο σύνδεσμο θα σου την έχουνε στημένη.

Αυτο/: Εσύ έχεις πάει σε τέτοια;

Κ: Μια φορά. Εμείς ήμασταν καμιά τριακοσαριά. Δεν ήμουν στην πρώτη γραμμή και δεν έβλεπα καλά, μέση προς τέλος βρισκόμουν. Είχαμε πέτρες, μπουκάλια και τέτοια. Κάποιοι από τους μπροστινούς ήρθαν στα χέρια, οι από πίσω πετάγαμε τις πέτρες και τα μπουκάλια στους άλλους. Τα ίδια και οι άλλοι. Γινόταν αυτό κάποια ώρα, μου ήρθε φωτοβολίδα από στιλό και πέρασε ξυστά δίπλα μου... Χέστηκα πάνω μου. Του αλλουνού του καήκαν τα μαλλιά. Πάντως σε αυτόν τον χαμό, να του έρθει κάποιου καταπάνω μολότοφ και να καεί δεν έχει γίνει, εγώ δεν έχω δει μέχρι στιγμής κάτι τέτοιο. Με στιλό πάντως έχει γίνει. Να τη φάει ο άλλος κατάμουτρα.

Αυτο/: Που ήθελες να βοηθήσεις το σύνδεσμο; Τί κάνει ένας σύνδεσμος;

Κ: Ο σύνδεσμος δεν παίρνει από πουθενά λεφτά, είναι αυτοοργανωμένος και παίρνει λεφτά από τις συνδρομές των μελών του, από τίποτα μπλούζες και τέτοια, κάνα πάρτυ, κυρίως όμως από τις συνδρομές, ενώ έχει πολλά έξοδα να καλύψει. Νοίκι, φως, νερό, τηλέφωνο...

Αυτο/: Τα σπρέι πως ξεκινήσανε;

Κ: Από μόνος μου. Δε σου λέει κανένας «κάνε αυτό» ή «κάνε το άλλο», ό,τι κάνεις, το κάνεις από μόνος σου... Βλέπεις τον άλλο που γράφει, λες «θέλω κι εγώ»... Πάντως κανονίζαμε συχνότερα εκείνοι που κάναμε και παρέα μεταξύ μας, εκτός άμα θέλαμε να γεμίσουμε όλη τη γειτονιά με σπρέι, οπότε κανονίζαμε και βγαίναμε όλοι. Βέβαια υπάρχουν και διάφοροι που έχουν μείνει στο '80...

Αυτο/: Δηλαδή;

Κ: Δεν τα γουστάρουν αυτά με τα σπρέι και τα αυτοκόλλητα, «γήπεδο και πάλι γήπεδο» σου λέει... Υπάρχει πολύς κόσμος στην κερκίδα που τα κοροϊδεύει αυτά.

Αυτο/: Άρχισες λοιπόν να βγαίνεις στη γειτονιά σου για σπρέι...

Κ: Όχι μόνο στη δική μου, σε όλες τις γειτονιές που είναι γύρω από τη δικιά μου. Κυκλοφορούσα στις γύρω γειτονιές και πριν πάω στο σύνδεσμο, έκανα βόλτες με τα πόδια, και πρωί και βράδυ. Ειδικά πριν από δύο τρία χρόνια γινόταν κόλαση. Ήταν η γειτονιά τίγκα σπρέι και αυτοκόλλητα δικά μας, σκάγανε οι άλλοι, άπειρα άτομα, και δεν μπορείς να φανταστείς τι γινότανε. Γράφανε μέχρι και πάνω σε παράθυρα σπιτιών. Στα καπάκια σκάγαμε εμείς και «τα διορθώναμε»... Ε, τώρα δεν έχει που να γράψεις...

Αυτο/: Το ξύλο πότε προέκυψε;

Κ: Απ' την πρώτη χρονιά. Ε, πιο πολύ σου βγαίνει από μέσα σου, αλλά άμα είναι και στις αρχές, θες να το παίξεις και λίγο... Βασικά όταν ασχολείσαι με γήπεδο δε χρειάζεται να το ψάξεις για να σου ρθει, έρχεται ο άλλος από μόνος του και το θέμα είναι άμα θα κάνεις την κότα ή όχι. Την πρώτη φορά που μου έτυχε, γράφαμε με σπρέι και ήρθανε και μας την πέσανε. Είμασταν τρεις εμείς και δύο αυτοί, εμείς 15-16 χρονών κι αυτοί 22-23. Κάναμε κάτι πουστιές και ψιλοκερδίσαμε, δηλαδή ο ένας από εμάς έριξε με το σπρέι στα μάτια του ενός και ψιλοκολώσανε, τους γδύσαμε από μπλούζες και τέτοια... Ένα άλλο πέσιμο που θυμάμαι ήταν όταν είχαμε νοικιάσει έναν άλλον χώρο μαζί με κάτι άλλους, κάτι σαν κλαμπ πιο underground. Καθόμασταν στο μπαλκόνι, από κάτω είχε σουβλατζίδικο, και βλέπουμε 70 άτομα με τα πόδια και μολότοφ στα χέρια. Πετάξανε δυο μολότοφ στο σουβλατζίδικο και μια σε ένα αμάξι παρκαρισμένο εκεί απ' έξω. Δηλαδή αυτοί δεν είχαν έρθει να την πέσουνε σε εμάς αλλά στα μαγαζιά από κάτω, για να μας κάνουνε μετά τα μαγαζιά μήνυση και να μας διώξουνε από εκεί. Και όντως έτσι έγινε τελικά. Παρότι τότε ο σουβλατζής δεν μας έκανε τίποτε, ένα άλλο βράδυ κατά τις τέσσερις με πέντε το πρωί –πάντα τέτοια ώρα έρχονται- ξανάρθαν οι άλλοι και πετάξανε μολότοφ στην είσοδο της πολυκατοικίας. Η εξώπορτα έσπασε και ο καπνός έφτασε μέχρι τον πρώτο όροφο όπου είχε φροντιστήριο και τα μαύρισε όλα, τοίχους, υπολογιστές, κλπ και στον δεύτερο όροφο τα ίδια. Ε, τελικά μας διώξανε.

Δαχτυλοθύελλα: Ρουφιάνεμα «ταραξία» σε βρετανική κερκίδα, και χωρίς κουκούλες. Ο κάτω αριστερά δεν έχει καταλάβει χριστό.

παλιά πηγαίναμε στο γήπεδο, άμα συναντιόμασταν παίζαμε ξύλο, αλλά μέχρι εκεί, δεν το ψάχνανε περισσότερο, δηλαδή να τη στήνουν βράδυ στους άλλους ή να βαράνε άμα πετυχαίνανε κάποιον με μπλούζα. Δεν έπαιζε τόσο μίσος.

Αυτο/: Από αυτά τα μεγάλα σκηνικά -Παιανία, Παγκράτι- έχουν γίνει πολλά; Πώς κανονίζονται αυτά;

Κ: Σκηνικά με πολλούς συνδέσμους μαζί εναντίον άλλων συνδέσμων, ναι έχουν γίνει. Κυψέλη, Μιχαλακοπούλου, Ιπποκράτειο, Φάληρο, Νίκαια, Κορυδαλλός... Πάρα πολλά, είναι πάρα πολλά. Βέβαια δεν ήταν σαν το Παγκράτι και την Παιανία. Δεν ήταν δηλαδή φάσεις με στιλό, μολότοφ, κλπ, ήταν σκηνικά με χέρια και καδρόνια. Τώρα το πώς κανονίζονται; Με τη λογική. Έχουν κόψει τόσα εισιτήρια οι άλλοι, τόσα εμείς, στον τάδε αγώνα βόλεϊ δεν θα υπάρχει αστυνομία, άρα θα γίνει. Ξέρεις ότι άμα παίζει ματς και έχει κοντά στο γήπεδο σύνδεσμο θα σου την έχουνε στημένη.

Αυτο/: Εσύ έχεις πάει σε τέτοια;

Κ: Μια φορά. Εμείς ήμασταν καμιά τριακοσαριά. Δεν ήμουν στην πρώτη γραμμή και δεν έβλεπα καλά, μέση προς τέλος βρισκόμουν. Είχαμε πέτρες, μπουκάλια και τέτοια. Κάποιοι από τους μπροστινούς ήρθαν στα χέρια, οι από πίσω πετάγαμε τις πέτρες και τα μπουκάλια στους άλλους. Τα ίδια και οι άλλοι. Γινόταν αυτό κάποια ώρα, μου ήρθε φωτοβολίδα από στιλό και πέρασε ξυστά δίπλα μου... Χέστηκα πάνω μου. Του αλλουνού του καήκαν τα μαλλιά. Πάντως σε αυτόν τον χαμό, να του έρθει κάποιου καταπάνω μολότοφ και να καεί δεν έχει γίνει, εγώ δεν έχω δει μέχρι στιγμής κάτι τέτοιο. Με στιλό πάντως έχει γίνει. Να τη φάει ο άλλος κατάμουτρα.

Αυτο/: Δηλαδή σε τέτοια σκηνικά παίζει πολύ πυρομαχικό.

Κ: Ναι, πλέον ναι. Είναι ρε φίλε μάχη κανονική. Σε εμψυχώνει ο άλλος και τέτοια. Θυμάμαι ότι στο σκηνικό που έλεγα πριν, είχαμε άγχος και όταν μπαίναμε στο μετρό ήταν μπροστά δυο τρεις μεγαλύτεροι τρελαμένοι που μας εμψύχωναν, μας λέγανε ότι πάμε μπροστά, μην φοβάσαι δεν θα σε αφήσω μόνο, είσαι θύρα τάδε εδώ μην κάνεις πίσω και τέτοια. Και είναι αλήθεια, το ξέρω κι από αυτά που ήμουνα και από αυτά που τα έμαθα από άλλους. Ποτέ οι μεγάλοι δεν αφήνουν πίσω τους μικρούς.

Αυτο/: Και γιατί πήγες στο σκηνικό που λες;

Κ: Γιατί έτσι κι αλλιώς θα πήγαινα στο γήπεδο. Γινόταν δεν γινόταν εγώ θα πήγαινα στο γήπεδο. Τι, να μην πάω επειδή θα γίνει σκηνικό; Εντάξει όταν μαζευτήκαμε για να πάμε μας είπανε ότι θα παίξει φάση, όποιος δεν γουστάρει δεν έρχεται. Εγώ ούτως ή άλλως γούσταρα αλλά και να μην ήταν έτσι δεν θα γούσταρα να μου πει κανείς μετά ότι φοβήθηκα και έφυγα.

Αυτο/: Υπάρχουν κόντρες μεταξύ συνδέσμων της ίδιας ομάδας;

Κ: Ναι. Αυτό που βλέπαμε να συμβαίνει είναι κάποιοι σύνδεσμοι να παίρνουν εισιτήρια και κάποιοι άλλοι όχι. Εμάς του χρόνου κατά 99% δεν θα μας αφήνουν να μπαίνουμε στο γήπεδο, δεν θα μας δίνουν εισιτήρια. Μόνο δύο συγκεκριμένοι σύνδεσμοι θα παίρνουν εισιτήρια. Ξέρεις με αυτή τη φάση των ονομαστικών εισιτηρίων, που θα μπαίνεις στο γήπεδο με ταυτότητα, να έχει τη φωτογραφία σου πάνω και τέτοια. Όλοι λέγανε με αυτή τη φάση «άντε γαμήσου» ενώ κάποιοι δεν έλεγαν τίποτα, ούτε ναι ούτε όχι. Στον δικό μας σύνδεσμο υπήρχαν 150 μέλη και μας έδιναν 50 εισιτήρια ενώ αυτοί του συνδέσμου που είπα παραπάνω είχαν 300 μέλη και έπαιρναν 400 εισιτήρια. Κι έτσι βγάζανε λεφτά. Γιατί τα παραπανίσια εισιτήρια τα πουλάγανε με «καπέλο». Αυτά που λέω τώρα είναι κόλπα της διοίκησης για να διασπάσει τους συνδέσμους. Άλλο παράδειγμα από τα κόλπα της διοίκησης εναντίον μας: Αράζαμε σε ένα μαγαζί, και πήγε η διοίκηση και το έκλεισε. Και μετά βρήκαμε άλλο στέκι και πάλι τα ίδια. Και μετά πήγαμε σε τρίτο στέκι κι εκεί τα ίδια. Μετά που

ζί

το κόψαμε το άραγμα, τα μαγαζιά αυτά ξανάνοιξαν.

Αυτο/: Παίζουν ναρκωτικά στους συνδέσμους;

Κ: Ναι υπάρχουν σύνδεσμοι που έχουν κονέ με τους μπάτσους και κάνουν νταραβέρια. Πας να πάρεις το εισιτήριο και λες θέλω και τόση φούντα. Στον δικό μου σύνδεσμο πάντως δεν γίνονται νταραβέρια. Δεν αφήνουν, ειδικά αυτοί που έχουν βάλει το όνομά τους στα χαρτιά για τον χώρο και τον σύνδεσμο, γιατί φοβούνται για την αστυνομία, μην κάνει κανένα ντου. Είχαμε και ασφαλίτες τριγύρω που μας ψάχνανε συχνά, τα πράγματά μας, κλπ. Από παλιά ήτανε εκεί τρεις ασφαλίτες που πρέπει να είχαν αναλάβει τον σύνδεσμό μας κανονικά. Ερχόντουσαν και μας μιλάγανε, μας το παίζανε στο στυλ «εντάξει ρε παιδιά και εμείς την ίδια ομάδα υποστηρίζουμε, και προσέχτε στο γήπεδο, το πράγμα αλλάζει, η αστυνομία δηλαδή θα το χοντρύνει» και τέτοια.

Αυτο/: Η «μάχη της Παιανίας» τι αντίκτυπο είχε;

Κ: Κοίτα, από φίλους που έχω σε άλλους συνδέσμους, κι από εκεί που αράζουμε έξω από το γήπεδο σχεδόν κάθε μέρα, πολλοί είπαν δεν ξανασχολούμαι, ούτε γήπεδο ξαναπηγαίνω, δεν θα σφαχτούμε μεταξύ μας. Και άλλοι ήτανε εκδίκηση και αίμα. Άλλοι πάλι λένε να ηρεμήσουνε τα πράγματα και από του χρόνου βλέπουμε. Νομίζω ότι υπάρχουν πολλοί που δεν έχουν ακόμη χωνέψει το τι έγινε εκεί στην Παιανία. Ούτε εγώ ο ίδιος δεν ξέρω τι να πω, τι να σκεφτώ. Εντάξει όλοι πάνω κάτω καταλαβαίνουν ότι κάτι έχει αλλάξει από την Παιανία και μετά, ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει. Και να μην υπήρχε νεκρός στην Παιανία, πάλι η φάση ήταν χοντρή. Και πάλι καλά που υπήρχε μόνο ένας νεκρός και όχι παραπάνω, με αυτά δηλαδή που κουβαλούσανε. Διασκορπισμένοι στα στενά, με κράνη, με σωσίβια από μέσα, cd από μέσα από τα μπουφάν για ενίσχυση, κανονική πανοπλία δηλαδή, αμάξια για πολεμοφόδια, αμάξια για μεταφορά τραυματιών, πυροσβεστήρες, φλογοβόλα, τσεκούρια κουνάγανε στον αέρα, χειροβομβίδες κρότου – λάμψης... Και γκάνια κουβαλούσανε. Ο ένας που συνελήφθη μετά από λίγη ώρα είχε πάνω του όπλο. Οι μισοί δεν ήταν καν οπαδοί. Μπράβοι ήτανε από μαγαζιά.

Αυτο/: Όταν έχεις να κάνεις με «στρατούς», όπως περιγράφεις την Παιανία, με σχέδια, εξοπλισμούς, κλπ τι κάνεις; Πώς το αντιμετωπίζεις;

Κ: Κοίτα εγώ δεν θέλω να συμμετέχω σε έναν τέτοιο πόλεμο. Και νομίζω ότι υπάρχουν κι άλλοι που σκέφτονται έτσι, δηλαδή στο να μην το χοντρύνουμε. Υπάρχει βέβαια ένας νεκρός. Υπάρχει όμως και μια ηθική... Τώρα όμως όταν οι άλλοι κουβαλάνε κέρατα σε εξαναγκάζουν κι εσένα... Κοίτα δεν λέω ότι είμαστε όλοι ντόμπροι και σωστοί. Αλλά υπάρχουν κάποιοι, μάλλον είναι είδος προς εξαφάνιση, που δεν παίζουν ξύλο βρώμικο.

Αυτο/: Τι έγινε μετά την Παιανία με τους συνδέσμους;

Κ: Πολλοί έκλεισαν. Μαζί και αυτός που ανήκω εγώ. Πετάξαμε την ίδια μέρα ό,τι είχαμε μέσα, υλικά για άμυνα σε περίπτωση επίθεσης, και οι μπάτσοι ήρθαν την επόμενη μέρα, μας σπάσανε την πόρτα και μας άλλαξαν λουκέτο. Εμείς δεν πήγαμε να τον ξανανοίξουμε, είχε και κολάδικα συνέχεια απ΄έξω και φοβόμασταν μην μας δέσουνε, ε και όταν ηρέμησαν τα πράγματα είπαμε κλείνουμε, μαζέψαμε τα πράγματα και αυτό ήταν. Είχαμε και οικονομικά προβλήματα...

Αυτο/: Γενικά, μετά την Παιανία και όλα αυτά που επακολούθησαν, τι συζητάτε μεταξύ σας;

Κ: Παγωμάρα γενικά υπάρχει. Δεν θέλουνε να το συζητάνε. Ο καθένας από μόνος

1980

Τα αποσπάσματα και οι φωτό προέρχονται από τη συνέντευξη του Σάκη Π. Στο λεύκωμα *Θύρα 13: Η ιστορία, Αθήνα 2007.*

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 που εγώ γύρισα στην Ελλάδα από τη Γερμανία, όλη η χώρα και φυσικά η Αθήνα βρισκόταν σε μια περίεργη κατάσταση. Ο «αέρας» της μεταπολίτευσης, τα διάφορα πολιτικά και επαναστατικά κινήματα, η έντονη επιρροή από τη μουσική χέβυ μέταλ και ροκ ήταν τα στοιχεία που επηρρέαζαν τον κόσμο και κυρίως τη νεολαία. Το 1981 θυμάμαι ότι ήταν η εποχή που η μόδα των χίπις, σιγά σιγά γύρναγε σε ροκ. Εκείνη την εποχή ήσουνα ή ροκάς ή καρεκλάς. Όταν πρωτοπήγα στο γήπεδο, υπήρχαν πολύ περίεργες φιγούρες ανθρώπων. Μακριά μαλλιά, κολλητά παντελόνια, μπουφάν με ραμμένα πάνω τους τα χέβυ μέταλ συγκροτήματα, και γενικώς μια κατάσταση που σε έβαζε κατευθείαν στο κλίμα της εποχής...

[Ακολουθούν περιγραφές με ξύλο]

Εκείνες τις χρονιές δεν υπήρχαν ούτε αστυνομίες, ούτε ΜΑΤ, ούτε τίποτα. Μάλιστα, σε περιοχές όπως η Φιλαδέλφεια υπήρχε μόνο χωροφυ-

μοφόδια, αμάξια για μεταφορά τραυματιών, πυροσβεστήρες, φλογοβόλα, τσεκούρια κουνάγανε στον αέρα, χειροβομβίδες κρότου – λάμψης... Και γκάνια κουβαλούσανε. Ο ένας που συνελήφθη μετά από λίγη ώρα είχε πάνω του όπλο. Οι μισοί δεν ήταν καν οπαδοί. Μπράβοι ήτανε από μαγαζιά.

Αυτο/: Όταν έχεις να κάνεις με «στρατούς», όπως περιγράφεις την Παιανία, με σχέδια, εξοπλισμούς, κλπ τι κάνεις; Πώς το αντιμετωπίζεις;

Κ: Κοίτα εγώ δεν θέλω να συμμετέχω σε έναν τέτοιο πόλεμο. Και νομίζω ότι υπάρχουν κι άλλοι που σκέφτονται έτσι, δηλαδή στο να μην το χοντρύνουμε. Υπάρχει βέβαια ένας νεκρός. Υπάρχει όμως και μια ηθική... Τώρα όμως όταν οι άλλοι κουβαλάνε κέρατα σε εξαναγκάζουν κι εσένα... Κοίτα δεν λέω ότι είμαστε όλοι ντόμπροι και σωστοί. Αλλά υπάρχουν κάποιοι, μάλλον είναι είδος προς εξαφάνιση, που δεν παίζουν ξύλο βρώμικο.

Αυτο/: Τι έγινε μετά την Παιανία με τους συνδέσμους;

Κ: Πολλοί έκλεισαν. Μαζί και αυτός που ανήκω εγώ. Πετάξαμε την ίδια μέρα ό,τι είχαμε μέσα, υλικά για άμυνα σε περίπτωση επίθεσης, και οι μπάτσοι ήρθαν την επόμενη μέρα, μας σπάσανε την πόρτα και μας άλλαξαν λουκέτο. Εμείς δεν πήγαμε να τον ξανανοίξουμε, είχε και κολάδικα συνέχεια απ΄έξω και φοβόμασταν μην μας δέσουνε, ε και όταν ηρέμησαν τα πράγματα είπαμε κλείνουμε, μαζέψαμε τα πράγματα και αυτό ήταν. Είχαμε και οικονομικά προβλήματα...

Αυτο/: Γενικά, μετά την Παιανία και όλα αυτά που επακολούθησαν, τι συζητάτε μεταξύ σας;

Κ: Παγωμάρα γενικά υπάρχει. Δεν θέλουνε να το συζητάνε. Ο καθένας από μόνος του ίσως σκέφτεται ένα πράγμα ότι έχουμε πέσει σε φάκα, αλλά όλοι μαζί όταν βρισκόμαστε δεν το πολυσυζητάμε. Υπάρχουν κάτι πιτσιρικάδες που λένε καμιά φορά «του χρόνου θα τους γαμήσουμε» και τέτοια. Εντάξει κυκλοφόρησε και εκείνη η αφίσα who really cares, πολλοί αναρωτιούνται τι γίνεται εδώ, σε πόλεμο πάμε; Αυτό. Δεν υπάρχει άτομο να συμφωνεί με αυτό που έγινε. Κι εμένα με είχε πιάσει πριν από τη φάση ένας μεγαλύτερος και μου είπε μην πας θα γίνει σκοτωμός. Και κοίτα, άσχετα από τη μάχη της Παιανίας συζητάγαμε καιρό πριν ότι αυτή η φάση με τους συνδέσμους δεν θα κρατήσει πολύ. Υπήρχαν σκέψεις από κάποιους να συνεννοηθούν διάφοροι σύνδεσμοι στο ότι εδώ θέλουν να μας κλείσουν, οπότε τουλάχιστο να σταματήσουν τα πεσίματα σε συνδέσμους. Για να τους κρατήσουμε. Αυτό έμεινε μόνο στις σκέψεις. Δεν προχώρησε. Τώρα υπάρχει νεκρός και δεν υπάρχει καμιά σκέψη. Αλλά το γήπεδο δεν είναι μόνο ξύλο. Γιατί συζητάμε μόνο για το ξύλο;

Αυτο/: Γιατί από τη μια υπάρχει το ζήτημα του «τι να κάνω το σώμα μου». Καρέκλα όλη μέρα, έτσι που είναι η ζωή σήμερα, καταλαβαίνεις... Από την άλλη υπάρχει η μοναξιά. Στη δουλειά είμαι μόνος μου, ο ένας ρουφιανεύει τον άλλο, στη διασκέδαση είμαι μόνος μου, ε στο γήπεδο είμαι με άλλους, είμαστε μαζί, δεν αφήνουμε ο ένας τον άλλον όπως είπες πιο πριν, υπάρχει μια μπέσα ρε παιδί μου... Όλα αυτά έχουν να κάνουν με τη βία και την αδρεναλίνη. Ή όχι;

Κ: Αυτό παίζει πολύ. Να είμαστε όλοι μαζί, να αγαπάμε μια ομάδα, να πάμε πορωμένοι μαζί στο γήπεδο. Βοηθάει σε αυτό και ο σύνδεσμος. Να νιώθεις ότι ο άλλος που τον ξέρεις είναι δίπλα σου, είστε ίσοι, είστε μαζί και δεν είσαι μόνος σου, δεν σ' αφήνει πίσω... Τον ξέρεις τον άλλον, τον βλέπεις κάθε Κυριακή. Τέλος πάντων, για μένα το γήπεδο δεν είναι μόνο βία. Είναι όλα αυτά, να πηγαίνεις να φωνάζεις μαζί με άλλους, να περνάς τον χρόνο σου μαζί με άλλους...

κλάς. Όταν πρωτοπήγα στο γήπεδο, υπήρχαν πολύ περίεργες φιγούρες ανθρώπων. Μακριά μαλλιά, κολλητά παντελόνια, μπουφάν με ραμμένα πάνω τους τα χέβυ μέταλ συγκροτήματα, και γενικώς μια κατάσταση που σε έβαζε κατευθείαν στο κλίμα της εποχής...

[Ακολουθούν περιγραφές με ξύλο]

Εκείνες τις χρονιές δεν υπήρχαν ούτε αστυνομίες, ούτε ΜΑΤ, ούτε τίποτα. Μάλιστα, σε περιοχές όπως η Φιλαδέλφεια υπήρχε μόνο χωροφυλακή. Πηγαίναμε παντού μόνοι μας με τα πόδια, ξεκινούσαμε με τις παρέες μας από περιοχές που μέναμε. Ήταν οι εποχές, επίσης, που έπεφτε συνέχεια ξύλο και γινόντουσαν τσαμπουκάδες στα μαγαζιά που έπαιζε ροκ και μέταλ. Όσες φορές πηγαίναμε, πάντα κάτι γινότανε. Εμείς αρχικά δεν είχαμε κάποιο δικό μας μέρος ν' αράζουμε. Αργότερα, ο Β. ο Τέξας μας είπε ότι είχε ανοίξει ένα καινούριο μαγαζί στα Εξάρχεια, η Βερόνα, που για αρκετό καιρό το είχαμε κάνει στέκι μας. Δεν ήταν λίγες οι φορές που αρκετοί είχαν φάει σφαλιάρες εκεί...

[Ακολουθούν περιγραφές με ξύλο]

Όταν ακούω να μιλάνε για Θύρα 13 το πρώτο πράγμα που μου έρχεται στο μυαλό είναι η παρέα από τα παιδιά που είχαμε εντός και εκτός γηπέδου. Θυμάμαι ότι είχαμε κάτι πολύ δυνατό μεταξύ μας. Είμαστε μια παρέα που ξεκινάγαμε πάντα μαζί και κάναμε τα πάντα. Έπρεπε πάντα να υπερασπιζόμαστε το δρόμο και να βγαίνουμε νικητές στις μάχες με τους αντίπαλους οπαδούς. Ήταν αυτό που ξέραμε να κάνουμε καλύτερα...

[Βοσνία, Σρεμπρένιτσα, μνήμη]

(βγαλμένα απ' τα παλιά)

Ο πόλεμος στην πρώην πλέον Γιουγκοσλαβία κατά το πρώτο μισό της δεκαετίας του '90 αποτελεί λίγο ως πολύ μια άγνωστη ιστορία για νεότερους σε ηλικία συντρόφους. Δεν είναι εντελώς αδικαιολόγητο κάτι τέτοιο. Η μισαλλοδοξία, ο εθνικισμός και ο πατριωτικός κανιβαλισμός που συνόδευσαν πιστά την ελληνική συμμετοχή στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο την περίοδο εκείνη είχαν ταυτόχρονα αφήσει από αμήχανο έως αδιάφορο το σύνολο σχεδόν του αντιεξουσιαστικού χώρου. Η κινηματική μνήμη δεν έχει να επιδείξει σχεδόν τίποτε ενάντια σε αυτά που συνέβησαν, ενάντια σε ένα από τα πιο αιματηρά στάδια του ελληνικού επεκτατισμού, ενάντια στην ελληνική συμμετοχή στη σφαγή της Σρεμπρένιτσα. Δυστυχώς αυτές οι ελλείψεις, αυτές οι αμηχανίες και αδιαφορίες έχουν το χαρακτηριστικό να είναι κληρονομικές. Ωστόσο, μια πολιτική ομάδα – η carthago- και ένα εκδοτικό εγχείρημα – το «αντισχολείο» - τον Απρίλιο του 1999 άφησαν μια πολύτιμη έκδοση μνήμης για τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα της Βοσνίας τον Ιούλιο του 1995, όπου 8.000 άμαχοι μουσουλμάνοι εκτελέστηκαν από έλληνες και σέρβους υπό τις ευλογίες των κρατικών και κοινωνικών τους συμμαχιών. Μια έκδοση 250 σελίδων που βασίστηκε τόσο σε μια σχετική διεθνή βιβλιογραφία, όσο κυρίως σε μια εξονυχιστική έρευνα, μέρα τη μέρα, δύο εφημερίδων του αστικού τύπου την περίοδο 1991-1996 και σε ένα λιγότερο συστηματικό ψάξιμο των υπόλοιπων για την ίδια περίοδο. Όλη αυτή η δουλειά έγινε με κόπο, προκειμένου να τεκμηριωθεί η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο στο πλευρό της Σερβίας. Δύσκολη και ασυνήθιστη η κινηματική αυτή προσπάθεια. Δίχως την πολύτιμη αυτή έκδοση, δίχως τη συστηματική και επίμονη επί πολλούς μήνες δουλειά των συντρόφων, η Σρεμπρένιτσα θα ήταν μέχρι και σήμερα άγνωστη λέξη στους αντικαθεστωτικούς στην ελλάδα. Γι 'αυτό και μόνο τον λόγο, χρωστάμε πολλά στους συντρόφους.

Έχει σημασία να σταθούμε λίγο παραπάνω στα κίνητρα, το είδος και την ποιότητα της δουλειάς που υπάρχουν πίσω από την συγκεκριμένη έκδοση. Τα κίνητρα είναι ισχυρά: η αναγνώριση ότι υπήρξαμε (οι παλιότεροι) συνένοχοι στις γενοκτονίες βόσνιων μουσουλμάνων, συνένοχοι γιατί ενώ όλα αυτά συνέβαιναν δίπλα μας (με συλλαλητήρια, υπογραφές υπέρ των σερβοχασάπηδων, καραβάνια βοήθειας στους σέρβους που από πίσω είχαν όπλα, με έλληνες δημάρχους, παπάδες, βουλευτές και συνδικαλιστές να σφυρηλατούν συμμαχίες με τη σερβική πολεμική μηχανή) εμείς κοιτάζαμε μέχρι την άκρη της μύτης μας. Τα κίνητρα αυτά έφεραν και ερωτήματα. Γιατί; Γιατί το κίνημα δεν είχε να αντιπαραθέσει τίποτε άλλο παρά τη γύμνια του απέναντι σε μια γιγαντιαία κανιβαλική συνθήκη που ήταν έτοιμη να κατασπαράξει βαλκάνιους προλετάριους; Γιατί δεν υπήρξε καμιά αντίσταση, καμιά έγνοια, καμιά ανησυχία για όσα συνέβαιναν κάμποσα χιλιόμετρα βορειότερα των ελληνικών συνόρων; Γιατί έστω δεν υπήρχαν ψηγματα ενδιαφέροντος από όσους ήθελαν να λέγονται «αντι»; Η έκδοση απαντάει στα ερωτήματα αυτά με τη δουλειά που έγινε για την έκδοσή της. Που σημαίνει ότι αν η απάντηση είναι το «δεν ξέραμε», η έρευνα και η οργανωμένη ταξινόμηση της ειδησεογραφίας της εποχής αποδεικνύει ότι αυτή η απάντηση είναι έωλη. Όλα γίνονταν στο φως, όλα ήταν αποτυπωμένα στις εφημερίδες της εποχής, όλοι ήταν εκεί στημένοι με ξεκάθαρους ρόλους μπροστά στο σφαγείο. Αλλά εμείς απλά «δεν ξέραμε»...

Οι σύντροφοι πέρα από το να ξεδιπλώσουν με οργανωμένο τρόπο τον ελληνικό κανιβαλισμό της περιόδου έκαναν κάτι ακόμη σημαντικότερο: ταξική - ιστορική έρευνα με εργαλείο την αντιανάγνωση των εφημερίδων. Ταξική ιστορική έρευνα με μέθοδο, επιμονή, τρέξιμο στα αρχεία των εφημερίδων και ώρες ατέλειωτες στην ταξινόμηση και επεξεργασία του υλικού. Δεν έχουμε συνηθίσει να βλέ-

Όσο καιρό το σφαγείο στη Βοσνία δούλευε εντατικά και η "ελληνοσερβική φιλία" ήταν στα φόρτε της, οι έλληνες δολοφόνοι "εθελοντές" ήταν το "καμάρι της φυλής". Ήταν η τελική και πλέον επαίσχυντη εκροή της κανιβαλικής μηχανής που είχαν στήσει μήντια, πολιτικοί, παπάδες, σωματεία, σύλλογοι, κόμματα για να στηρίξουν τους συμμάχους τους φασίστες στο Βελιγράδι και το Πάλε. Εκτός από την οικονομική, ιδεολογική, πολιτική, στρατιωτική βοήθεια (επίσημη κι ανεπίσημη, φανερή κι υπόγεια) ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός πρόσφερε εν τέλει και μερικά από τα χειρότερα καθάρματά του, για να πάρουν μέρος στη "δουλειά" επί τόπου. Όταν τελείωσε ο πόλεμος και η ελληνοσερβική συμμαχία επαναπροσδιορίστηκε σε νέες βάσεις, η ελλάδα έπαθε αμνησία: δεν ήξερε, δεν άκουσε, δεν μύρισε αίμα... Αυτοί που δεν ξεχνάνε, και δεν πρόκειται, είναι οι επιζήσαντες - και πολλές αραβικές και μουσουλμανικές χώρες που επανειλημμένα έχουν διαμαρτυρηθεί επίσημα στο ελληνικό κράτος για το κουκούλωμα του εγκλήματος.

Τώρα, στα 2007, 12 χρόνια μετά την γενοκτονία, ένας έλληνας υπάλληλος της εε πηγαίνει στη Σρεμπρένιτσα και για λόγους αδιευκρίνιστους λέει πως "ναι". Κάτι άκουσε, κάτι διάβασε, κάτι συνέβη και εκ μέρους της πλειοψηφίας "ντρέπεται". Σοβαρά; Αν η "ντροπή" είναι η απόλυτη μεταμφίεση της κυνικότητας τότε η ελληνική "πλειοψηφία" θα έπρεπε να δώσει στον διπλωμάτη Δημήτριο Κούρκουλα το πρώτο βραβείο. "Δυστυχώς" είπε ο κύριος διπλωμάτης "δεν υπάρχει έθνος στον κόσμο το οποίο δεν έχει εγκληματίες"... C' est la vie, it's a cruel world... κι αφού "παντού υπάρχουν εγκληματίες" τότε πουθενά δεν υπάρχουν. Βολικό...

Διπλωμάτης του ΥΠΕΞ αναγνωρίζει εγκλήματα Ελλήνων στη Βοσνία

ημερήσια «Ντέβνι Αβάζ». Απαντώντας σε ερώτηση του Βόσνιου δημοσιογράφου, πώς σχολιάζει ως Ελληνας την ανύψωση της ελληνικής σημαίας στη μαρτυρική πόλη και τη συμμετοχή των συμπατριωτών του στη σφαγή, ο κ. Κούρκουλας επιβεβαίωσε ότι πράγματι αυτό συνέβη. «Πρόσφατα διάβασα μια έκθεση για το συμβάν» είπε. «Νομίζω ότι εκφράζω όχι μόνο την προσωπική μου άποψη αλλά και την άποψη και της πλειοψηφίας των συμπατριωτών μου, λέγοντας ότι ντρεπόμαστε για το γεγονός. Δυστυχώς όμως δεν υπάρχει έθνος στον κόσμο το οποίο δεν έχει εγκληματίες».

Αν η Βοσνία βρισκόταν κάπου αλλού στον παγκόσμιο χάρτη, μπορεί η "τύχη" της να ήταν διαφορετική. Αλλά βρέθηκε εκεί: στο στόμα μερικών από τους πιο άγριους εθνικισμούς του 21ου αιώνα. Στο μάτι, επίσης, της αναδιανομής καινούργιων "ζωνών επιρροής" και "ζωτικών χώρων". Κανείς από τους ιθαγενείς της δεν διάλεξε τη θέση του σ' αυτόν το γεωπολιτικό χασάπικο πάγκο. Μερικοί, η μειοψηφία, είχε την ευχέρεια να διαλέξει τη μεριά του χασάπη. Για τους υπόλοιπους ένα μόνο έμεινε: να πληρώσουν με αίμα.

...

Στις 16 Ιανουαρίου 1991, έξι ολόκληρους μήνες πριν αρχίσει το γιουγκοσλαβικό μακελειό, ο Μιλόσεβιτς γευμάτιζε με τους πρέσβεις των κρατών της ΕΟΚ. Εκεί, μεταξύ πρώτου και δεύτερου πιάτου, τους ξεκαθάρισε τις προθέσεις του. *"Εν όψει της διάλυσης της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας"* προειδοποίησε *"η Σερβία δεν πρόκειται να παραιτηθεί από το να είναι μητέρα πατρίδα για όλους τους σέρβους. Την Σλοβενία θα την αφήσουμε να φύγει. Για την Μακεδονία το συζητάμε. Αλλά όλες οι περιοχές της Κροατίας, του Μαυροβουνίου και της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης που κατοικούνται από Σέρβους θα παραμείνουν τμήματα της νέας Γιουγκοσλαβίας". Για να μην μείνει καμία αμφιβολία για τι εννοούσε, τελείωσε την προειδοποίησή του: "Η κατάσταση που σας περιέγραψα είναι το μόνο που σκοπεύει η Σερβία να δεχτεί. Όποιοι δεν δεχτούν αυτό να γίνει ειρηνικά ας ξέρουν πως η Σερβία θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα δύναμης που διαθέτουμε, και δεν έχουν αυτό".*

τητα της δουλειάς που υπάρχουν πίσω από την συγκεκριμένη έκδοση. Τα κίνητρα είναι ισχυρά: η αναγνώριση ότι υπήρξαμε (οι παλιότεροι) συνένοχοι στις γενοκτονίες βόσνιων μουσουλμάνων, συνένοχοι γιατί ενώ όλα αυτά συνέβαιναν δίπλα μας (με συλλαλητήρια, υπογραφές υπέρ των σερβοχασάπηδων, καραβάνια βοήθειας στους σέρβους που από πίσω είχαν όπλα, με έλληνες δημάρχους, παπάπες, βουλευτές και συνδικαλιστές να σφυρηλατούν συμμαχίες με τη σερβική πολεμική μηχανή) εμείς κοιτάζαμε μέχρι την άκρη της μύτης μας. Τα κίνητρα αυτά έφεραν και ερωτήματα. Γιατί; Γιατί το κίνημα δεν είχε να αντιπαραθέσει τίποτε άλλο παρά τη γύμνια του απέναντι σε μια γιγαντιαία κανιβαλική συνθήκη που ήταν έτοιμη να κατασπαράξει βαλκάνιους προλετάριους; Γιατί δεν υπήρξε καμιά αντίσταση, καμιά έγνοια, καμιά ανησυχία για όσα συνέβαιναν κάμποσα χιλιόμετρα βορειότερα των ελληνικών συνόρων; Γιατί έστω δεν υπήρχαν ψήγματα ενδιαφέροντος από όσους ήθελαν να λέγονται «αντι»; Η έκδοση απαντάει στα ερωτήματα αυτά με τη δουλειά που έγινε για την έκδοσή της. Που σημαίνει ότι αν η απάντηση είναι το «δεν ξέραμε», η έρευνα και η οργανωμένη ταξινόμηση της ειδησεογραφίας της εποχής αποδεικνύει ότι αυτή η απάντηση είναι έωλη. Όλα γίνονταν στο φως, όλα ήταν αποτυπωμένα στις εφημερίδες της εποχής, όλοι ήταν εκεί στημένοι με ξεκάθαρους ρόλους μπροστά στο σφαγείο. Αλλά εμείς απλά «δεν ξέραμε»...

Οι σύντροφοι πέρα από το να ξεδιπλώσουν με οργανωμένο τρόπο τον ελληνικό κανιβαλισμό της περιόδου έκαναν κάτι ακόμη σημαντικότερο: ταξική - ιστορική έρευνα με εργαλείο την αντιανάγνωση των εφημερίδων. Ταξική ιστορική έρευνα με μέθοδο, επιμονή, τρέξιμο στα αρχεία των εφημερίδων και ώρες ατέλειωτες στην ταξινόμηση και επεξεργασία του υλικού. Δεν έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε τέτοιου μεγέθους και τέτοιου είδους δουλειά από ομάδες. Δεν έχουμε καν συνηθίσει να αναγνωρίζουμε ότι τέτοιες προσπάθειες αποτελούν σημαντικά καθήκοντα της προλεταριακής αυτοοργάνωσης. Και ίσως είναι λίγοι εκείνοι που εκτιμούν το γεγονός ότι αυτή η έκδοση είναι το μοναδικό εργαλείο που έχουμε ώστε σήμερα να είμαστε σε θέση να μιλάμε για το τι συνέβη τότε.

Ο πυρετός αυτού του τεύχους είναι αφιερωμένος στη μνήμη της Σρεμπρένιτσα. Τα αποσπάσματα που ακολουθούν είναι διαλεγμένα από την έκδοση που αναφέρουμε παραπάνω, η οποία έχει τίτλο: «Σρεμπρένιτσα – Το μεγαλύτερο έγκλημα του «πολιτισμένου κόσμου» στην Ευρώπη μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο».

Αν η Βοσνία βρισκόταν κάπου αλλού στον παγκόσμιο χάρτη, μπορεί η "τύχη" της να ήταν διαφορετική. Αλλά βρέθηκε εκεί: στο στόμα μερικών από τους πιο άγριους εθνικισμούς του 21ου αιώνα. Στο μάτι, επίσης, της αναδιανομής καινούργιων "ζωνών επιρροής" και "ζωτικών χώρων". Κανείς από τους ιθαγενείς της δεν διάλεξε τη θέση του σ' αυτόν το γεωπολιτικό χασάπικο πάγκο. Μερικοί, η μειοψηφία, είχε την ευχέρεια να διαλέξει τη μεριά του χασάπη. Για τους υπόλοιπους ένα μόνο έμεινε: να πληρώσουν με αίμα.

...

Στις 16 Ιανουαρίου 1991, έξι ολόκληρους μήνες πριν αρχίσει το γιουγκοσλαβικό μακελειό, ο Μιλόσεβιτς γευμάτιζε με τους πρέσβεις των κρατών της ΕΟΚ. Εκεί, μεταξύ πρώτου και δεύτερου πιάτου, τους ξεκαθάρισε τις προθέσεις του. "*Εν όψει της διάλυσης της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας*" προειδοποίησε "*η Σερβία δεν πρόκειται να παραιτηθεί από το να είναι μητέρα πατρίδα για όλους τους σέρβους. Την Σλοβενία θα την αφήσουμε να φύγει. Για την Μακεδονία το συζητάμε. Αλλά όλες οι περιοχές της Κροατίας, του Μαυροβουνίου και της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης που κατοικούνται από Σέρβους θα παραμείνουν τμήματα της νέας Γιουγκοσλαβίας*". Για να μην μείνει καμία αμφιβολία για τι εννοούσε, τελείωσε την προειδοποίησή του: "*Η κατάσταση που σας περιέγραψα είναι το μόνο που σκοπεύει η Σερβία να δεχτεί. Όποιοι δεν δεχτούν αυτό να γίνει ειρηνικά ας ξέρουν πως η Σερβία θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα δύναμης που διαθέτουμε, και δεν έχουν αυτοί*".

Αυτή η έγκαιρη ενημέρωση των κρατών της ΕΟΚ για το τι σκόπευε να κάνει ο σέρβικος εθνικισμός θα δείξει την σημασία της αργότερα. Στην καταστροφή της Σρεμπρένιτσα - αλλά όχι μόνο αυτής. Εκείνο πάντως που ήταν ξεκάθαρο, τουλάχιστον από τις αρχές του '91 (και που προτιμούσαν να αγνοούν οι βόσνιοι) ήταν πως άλλο να ψηφίζεις μοναχικά στις εκλογές το "εθνικό κόμμα" σου και άλλο να χαράζεις τα σύνορα ενός εθνικού παραρτήματος. Το δίλημμα "ειρήνης ή πόλεμος" για τα "εθνικά διαζύγια" είναι ψεύτικο. Μπορεί κανείς να φανταστεί τη χάραξη καινούργιων συνόρων σε μια έρημη ύπαιθρο. Αλλά πώς να χωρίσει πόλεις, γειτονιές, δρόμους, κρεβατοκάμαρες, με εθνικά κριτήρια, "ειρηνικά"; Πώς θα έπαιρνε κάθε σερβοβόσνιος τα "τετραγωνικά που του αντιστοιχούσαν" για να τα ενώσει με την μητέρα Σερβία; Εκείνο που ο Μιλόσεβιτς ανακοίνωνε τον Ιανουάριο του '91 δεν ήταν ούτε απλά ένας πόλεμος, ούτε απλά ένας "εθνικός" πόλεμος. Ήταν η εθνική εκκαθάριση, με όλες της τις μεθοδεύσεις. Ήταν **ο μεταμοντέρνος φασισμός** σε όλη του την καθαρότητα.

Κι ενώ ο πόλεμος είχε φουντώσει από το καλοκαίρι του 1991, κι ενώ το πολιορκημένο, καταστραμμένο Βούκοβαρ γινόταν το πρώτο ευρωπαϊκό μνημείο κτηνωδίας μετά το '45, κι ενώ ο σέρβικος στρατός (ο μόνος εξάλλου οργανωμένος στρατός για πολλά χρόνια το γιουγκοσλαβικό μακελειό) πετύχαινε την μία νίκη ύστερα από την άλλη στην Κροατία "απελευθερώνοντας" τα "σερβικά εδάφη", κι ενώ εκατοντάδες άμαχοι έπεφταν νεκροί από βομβαρδισμούς πόλεων και χιλιάδες έπαιρναν τους δρόμους της προσφυγιάς, τον Δεκέμβριο του 1991 άρχισαν να χτυπάνε οι καμπάνες στη Βοσνία.

...

Η εκστρατεία στα βοσνιακά εδάφη, πραγματικός περίπατος καταρχήν, άρχισε στις 27 Μαρτίου του '92. Σε λίγο περισσότερο από δύο βδομάδες όλες οι πόλεις που έλεγχαν δρόμους προς τη Σερβία και την Κροατία έπεσαν σε σερβικά χέρια. Στην αρχή αμαχητί. Ύστερα όχι. Αλλά το σίγουρο είναι πως μέσα σε έξι εβδομάδες οι σέρβοι είχαν στον έλεγχό τους κάτι μεταξύ του 60 και 70 τοις εκατό του βοσνιακού εδάφους.

…

Απρίλιος του 1992, 6η του μήνα: το Σεράγεβο δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια πόλη. Η Βοσνία δεν θα είναι ποτέ ξανά για όλους. Η πρώτη σελίδα στο βοσνιακό βιβλίο του τρόμου άνοιξε από τις συμμορίες του Κάραζιτς και του Μιλόσεβιτς.

Πόσο "παρα"-στρατιωτικές και "παρα"-κρατικές ήταν αυτές οι σέρβικες συμμορίες, που είχαν ήδη δουλέψει στην Κροατία και θα δούλευαν ακόμη περισσότερο στην Βοσνία; Η πορεία των γεγονότων είναι έτσι κι αλλιώς αλάνθαστος μάρτυρας. Όμως μερικά επιπλέον στοιχεία αξίζει να αναφερθούν εδώ.

Οι "τίγρεις" του Αρκάν, οι "τσέτνικ" του Σέσελι, οι "άσπροι αετοί" του Τσόβιτς, οι "λύκοι του Δρίνου" του Λούκιτς, κλπ κλπ. Κατ' αρχήν οι ίδιοι οι αρχηγοί τους: ήταν, μέχρι εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον, ό,τι καλύτερο μπορούσε να επιδείξει η βαλκανική, σερβική κτηνωδία. Ταυτόχρονα ήταν και "κύριοι". Ο Σέσελι ήταν επίσης από τότε αρχηγός του *σέρβικου ριζοσπαστικού κόμματος* και ο Τσόβιτς είχε το δικό του *κόμμα ανανέωσης του σερβικού λαού*. Ο Αρκάν ήταν επικεφαλής του *κόμματος σερβικής ενότητας* αλλά και προνομιούχος μισθοφόρος της ορθόδοξης εκκλησίας της Σερβίας… πράγμα που του επέτρεπε να στρατολογεί ό,τι καλύτερο ανάμεσα στα διεθνή καθάρματα. Σαν Ζέλικο Ρασνάτοβιτς (αυτό είναι το πραγματικό του όνομα) ο Αρκάν ήταν ήδη καταζητούμενος στην Ευρώπη για δολοφονίες και ληστείες.

Για τέτοιου είδους ανθρώπους το "παρά"- σημαίνει μόνο λεφτά. Κατά τα άλλα αποτελούσαν (και αποτελούν) στελέχη του επίσημου κρατικού μηχανισμού των σέρβων, και απλούστατα έκαναν μπίζνες στην πιο βρώμικη πλευρά του.

Τα "απλά μέλη" αυτών των φασιστικών συμμοριών ήταν από την άλλη, ό,τι πιο σπέσιαλ είχε να επιδείξει η ευρωπαϊκή αγορά πληρωμένων δολοφόνων. Στις κροατικές παραλλαγές των "ουστάζι", πέραν των αυτοχθόνων καθαρμάτων συμμετείχαν ιταλοί, γερμανοί, αυστριακοί και πολωνοί κίλερς. **Στις σέρβικες συμμορίες συμμετείχαν έλληνες και ρώσοι.** Δεν ήταν εξάλλου σπάνιο να πηγαίνει κάποιος τέτοιος "εθελοντής" εκεί που τα λεφτά ήταν περισσότερα. Έτσι κι αλλιώς για έναν επαγγελματία δολοφόνο το χρήμα είναι το παν: υπήρχε στάνταρ μισθός και έξτρα μπόνους για κάθε "επιχείρηση".

…

Η "δουλειά" αυτών των συμμοριών στη Βοσνία ήταν πολύ πιο σημαντική από την ούτως ή άλλως σπουδαία συνεισφορά τους στη σέρβικη επίθεση στην Κροατία. Αποδείχτηκαν οι ιδανικοί πρωταγωνιστές στην πιο αιματηρή, την πιο βρώμικη, την πιο δολοφονική σκηνοθεσία αυτού του αιώνα. Γιατί σε πολλά καίρια σημεία ο πόλεμος στη Βοσνία είχε για την ευρωπαϊκή "κοινή γνώμη" μια virtual διάσταση.

Κατ' αρχήν ο τακτικός σέρβικος στρατός συμμετείχε στο μακελειό "ανεπίσημα" σε σχέση με τις σφαγές στην Κροατία. Αυτό έδινε στον Μιλόσεβιτς μονίμως την ευκαιρία να παριστάνει τον "περαστικό" και τον "άσχετο", όταν οι Κάραζιτς και Μλάντιτς ήταν "πολύ απασχολημένοι" και "δυσεύρετοι".

Κυρίως όμως επέτρεψε να σκηνοθετηθεί αυτός ο πόλεμος αποκλειστικά και μόνο σαν "εμφύλιος". Όπως η σερβοκροατική αναμέτρηση σκηνοθετήθηκε αποκλειστικά σαν "εθνικός πόλεμος", αν και ήταν, ανάμεσα στα υπόλοιπα, και αμερικανό-γερμανικός πόλεμος, έτσι και η Βοσνία προβλήθηκε σαν ο τόπος της επίλυσης "οικογενειακών διαφορών", αν και ήταν, από πολλές πλευρές, ένας (υπόγειος αλλά αποτελεσματικός) πόλεμος όλων των "χριστιανικών" οικονομιών (ΕΟΚ, ΗΠΑ, Ρωσία) εναντίον των μουσουλμάνων. Η σφαγή στη Σρεμπρένιτσα έχει πάμπολλες αποδείξεις γι' αυτό.

Ο τακτικός σέρβικος στρατός στη Βοσνία "παραιτήθηκε" ουσιαστικά από την αεροπορία του. Υποτίθεται πως η απαγόρευση της χρήσης πολεμικών αεροπλάνων και βομβαρδισμών απ' αυτά επιβλήθηκε στους σέρβους από τον ΟΗΕ - όμως ήταν ένα κρίσιμο σκηνοθετικό εύρημα ώστε όντας ο πόλεμος αποκλειστικά "χερσαίος" να μπορεί να προβάλλεται διεθνώς σαν ένας "ισορροπημένος εμφύλιος", στην διάρ-

ένα μετά το άλλο εγκαταλείπονταν με εντολές άνωθεν. Ο πανικός μέσα στην πόλη είχε φτάσει στο αποκορύφωμα. Χιλιάδες ήταν αυτοί που προσπαθούσαν απελπισμένα να δραπετεύσουν και να φτάσουν σε κάποια από τα στρατόπεδα προσφύγων. Το μεσημέρι της 11ης Ιούλη, μετά από έξι μέρες ανεμπόδιστης προέλασης, χωρίς να συναντήσουν καμία αντίσταση, οι "λύκοι" και οι "αετοί" μπαίνουν στην πόλη. ***Μαζί τους, στην εμπροσθοφυλακή μάλιστα, οι φασιστές της "ελληνικής εθελοντικής φρουράς". Στην εκκλησία της Σρεμπρένιτσα οι κατακτητές υψώνουν την ελληνική, τη σέρβικη και τη βυζαντινή σημαία. Ο Μλάντιτς, επικεφαλής ο ίδιος της εισβολής, ζητάει να κινηματογραφηθεί το "ηρωικό κατόρθωμα" για προπαγανδιστικούς λόγους. Μαζί με τις τρεις σημαίες υψώνεται και μια τέταρτη με το αστέρι της Βεργίνας στο κέντρο της. Η τρομοκρατία των συμβόλων, η συμβολική τρομοκρατία: σφάζουμε τώρα εδώ, αλλά αλλού έχουμε το μυαλό μας.***

Ο Μλάντιτς κάνει την τελευταία "συνεννόηση" με τους αξιωματούχους του οηε: να μεταφέρουν οι σέρβοι τους πρόσφυγες με δικιά τους ευθύνη. Οι αξιωματούχοι του πολιτισμένου κόσμου συγκατένευσαν… Οι χασάπηδες είχαν αρχίσει ήδη να ξεχωρίζουν τους άντρες από τις γυναίκες… Με την συγκατάνευση του πολιτισμένου κόσμου…

Οι περισσότεροι μεταφέρθηκαν στο γειτονικό χωριό Ποτοτσάρι. Οι τακτικές μονάδες του σερβοβοσνιακού στρατού είχαν αποχωρήσει, αφήνοντας πίσω τους τα χειρότερα κατακάθια των φασιστών "εθελοντών", σέρβων, ρώσων και ελλήνων για να λύσουν το ζήτημα με τους πρόσφυγες.

Μέσα στις επόμενες μέρες οχτώ χιλιάδες μουσουλμάνοι σφαγιάζονται στα χωράφια γύρω από την Σρεμπρένιτσα. Εργοστάσιο θανάτου…]

…

Η κατάπαυση του πυρός και η συμφωνία του Ντέιτον δημιούργησε κάποιες ελπίδες μήπως ομάδες μουσουλμάνων από τη Σρεμπρένιτσα, κρυμμένων στα δάση, βρεθούν ζωντανοί. Ο διεθνής ερυθρός σταυρός έδωσε τον Φεβρουάριο του 1996, οκτώ μήνες μετά την πτώση της πόλης, έναν κατάλογο με τουλάχιστον 6.600 επίσημα "αγνοούμενους".

Πριν ακόμη ολοκληρωθεί η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, η "διεθνής κοινότητα" φρόντισε να οργανώσει τον κατάλληλο μηχανισμό ξεπλύματος των εγκλημάτων: το διεθνές δικαστήριο για την πρώην γιουγκοσλαβία, περισσότερο γνωστό ως "δικαστήριο της Χάγης" απ' το όνομα της ολλανδικής πόλης όπου είναι εγκατεστημένο. Το δικαστήριο λειτουργεί υπό τον οηε και υποτίθεται ότι έχει απεριόριστη δικαιοδοσία σε ό,τι σχετίζεται με τη διάλυση της γιουγκοσλαβίας από το '91 και μετά. Από τα αποτελέσματά του (έχει απαγγείλει κατηγορίες σε 161 άτομα, έχουν δικαστεί τα 100, έχουν καταδικαστεί τα 48 κι από αυτά στη φυλακή είναι τα 31 - ένα "σκληρό" δικαστήριο πράγματι!) γίνονται φανεροί οι στόχοι του: από την μία να συγκαλύψει τις ευθύνες του "πολιτισμένου κόσμου" κι από την άλλη να εμφανίσει τις σφαγές ως μια "τυπική σύγκρουση" ανάμεσα σε ισοδύναμα "εμπόλεμα μέρη". Ο διορισμός της ελβετίδας Ντελ Πόντε στη θέση του γενικού εισαγγελέα είναι επίσης ενδεικτική των σκοπιμοτήτων. Η διαβόητη "διώκτης" των Κάρατζιτς και Μλάντιτς είναι ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση, μάστορας στο κουκούλωμα υποθέσεων με "ειδικό διεθνές ενδιαφέρον". Την δεκαετία του '80, όταν αποκαλύφθηκε ένα τεράστιο δίκτυο ξεπλύματος μαύρου χρήματος από πρεζεμπόριο της ιταλικής μαφίας μέσω ελβετικών τραπεζών, η Ντελ Πόντε ήταν αυτή που "καθάρισε" για λογαριασμό του ελβετού υπουργού εξωτερικών που η εταιρεία του είχε οργανώσει το πλυντήριο. Ο ιταλός δικαστής Φαλκόνε που είχε αναλάβει την υπόθεση δολοφονήθηκε, ο ελβετός υπεξ πρόλαβε να παραιτηθεί από πρόεδρος πριν οι έρευνες φτάσουν στις σχέσεις της εταιρείας του με το καρτέλ του Μεντελίν και η Ντελ Πόντε προβιβάστηκε σε γενική εισαγγελέας. Από τότε της έμεινε το παρατσούκλι "la puttana" που της χάρισε η κόζα νόστρα. Στα τέλη του '90 η Ντελ Πόντε μπήκε σε βαθύτερα νερά. Τον Αύγουστο του '99 ο ελβετός Μπελάσι "λογιστής" των μυστικών υπηρεσιών

τους για κάθε "επιχείρηση".

...

Η "δουλειά" αυτών των συμμοριών στη Βοσνία ήταν πολύ πιο σημαντική από την ούτως ή άλλως σπουδαία συνεισφορά τους στη σέρβικη επίθεση στην Κροατία. Αποδείχτηκαν οι ιδανικοί πρωταγωνιστές στην πιο αιματηρή, την πιο βρώμικη, την πιο δολοφονική σκηνοθεσία αυτού του αιώνα. Γιατί σε πολλά καίρια σημεία ο πόλεμος στη Βοσνία είχε για την ευρωπαϊκή "κοινή γνώμη" μια virtual διάσταση.

Κατ' αρχήν ο τακτικός σέρβικος στρατός συμμετείχε στο μακελειό "ανεπίσημα" σε σχέση με τις σφαγές στην Κροατία. Αυτό έδινε στον Μιλόσεβιτς μονίμως την ευκαιρία να παριστάνει τον "περαστικό" και τον "άσχετο", όταν οι Κάραζτς και Μλάντιτς ήταν "πολύ απασχολημένοι" και "δυσεύρετοι".

Κυρίως όμως επέτρεψε να σκηνοθετηθεί αυτός ο πόλεμος αποκλειστικά και μόνο σαν "εμφύλιος". Όπως η σερβοκροατική αναμέτρηση σκηνοθετήθηκε αποκλειστικά σαν "εθνικός πόλεμος", αν και ήταν, ανάμεσα στα υπόλοιπα, και αμερικανό-γερμανικός πόλεμος, έτσι και η Βοσνία προβλήθηκε σαν ο τόπος της επίλυσης "οικογενειακών διαφορών", αν και ήταν, από πολλές πλευρές, ένας (υπόγειος αλλά αποτελεσματικός) πόλεμος όλων των "χριστιανικών" οικονομιών (ΕΟΚ, ΗΠΑ, Ρωσία) εναντίον των μουσουλμάνων. Η σφαγή στη Σρεμπρένιτσα έχει πάμπολλες αποδείξεις γι' αυτό.

Ο τακτικός σέρβικος στρατός στη Βοσνία "παραιτήθηκε" ουσιαστικά από την αεροπορία του. Υποτίθεται πως η απαγόρευση της χρήσης πολεμικών αεροπλάνων και βομβαρδισμών απ' αυτά επιβλήθηκε στους σέρβους από τον ΟΗΕ - όμως ήταν ένα κρίσιμο σκηνοθετικό εύρημα ώστε όντας ο πόλεμος αποκλειστικά "χερσαίος" να μπορεί να προβάλλεται διεθνώς σαν ένας "ισορροπημένος εμφύλιος", στην διάρκεια του οποίου "όλες οι πλευρές καταφεύγουν σε ακρότητες". Το αντάλλαγμα γι' αυτήν την "στέρηση" ήταν για τους σέρβους η προαποφασισμένη (με την σύμφωνη γνώμη όλων των ευρωπαϊκών κρατών που ανακατεύτηκαν "ειρηνευτικά" στη βοσνιακή "κρίση" αλλά και των ΗΠΑ) νίκη τους. Και πάλι η σφαγή στην Σρεμπρένιτσα είναι αποκαλυπτική.

Εν τέλει οι φασιστικές συμμορίες του Αρκάν, του Σέσελι και των υπόλοιπων ήταν ο καλύτερος τρόπος για να διεκπεραιωθούν οι σφαγές των μουσουλμάνων, και η εθνική εκκαθάριση στη Βοσνία. Το σχέδιο δράσης τους ήταν απλό - βλακωδώς απλό θα λέγαμε, αν δεν συνέβαινε σε τέτοια εγκλήματα άλλοι να βάζουν το μυαλό (και την ηθική και οικονομική υποστήριξη) και άλλοι τα χέρια.

...

Τον Μάρτιο του '93, μετά και το πρώτο κύμα της σέρβικης επίθεσης στη νότια Βοσνία, η κατάσταση ήταν ολοφάνερα στα χέρια τους. Οι μουσουλμάνοι ήταν ουσιαστικά περικυκλωμένοι σε πέντε περιοχές: το Σεράγεβο, τη Σρεμπρένιτσα, τη Ζέπα, το Γκόραντζε (όλα αυτά στο νότο) και το Μπίχατς (στο βορρά). Αυτό που χρειαζόταν από τον ΟΗΕ (σ' αυτό συμφωνούσαν όλα τα διεθνή επιτελεία) ήταν να κάνει περίπου τον τροχονόμο στην εκκένωση αυτών των περιοχών, και στη συγκέντρωση όλων των μουσουλμάνων κάπου, σε κάποια ουδέτερη περιοχή της κεντρικής Βοσνίας. Η ανθρωπιστική διάσταση αυτής της "ειρηνευτικής αποστολής" εξαντλιόταν στο να υπάρχει μια επικύρωση από τον ΟΗΕ πως όλα (οι πολιορκίες των μουσουλμανικών πόλεων, οι βομβαρδισμοί τους, οι δολοφονίες αμάχων, ο εξαναγκασμός σε μετακίνηση χιλιάδων ανθρώπων) γίνονται με τακτ και ανθρωπισμό.

...

Σημείωση του πυρετού: [Το καλοκαίρι του '95 οι σερβοφασίστες αποφάσισαν να τελειώνουν μια και καλή με την Σρεμπρένιτσα - να σβήσουν αυτή την μικρή ενοχλητική κουτσουλιά. Στις 6 Ιουλίου 1995 ξεκίνησαν η επιχείρηση. Στην πόλη ο πληθυσμός είχε φτάσει τους 60.000 και περισσότερους μαζί με τους πρόσφυγες. Εξήντα χιλιάδες πολιορκημένοι για μήνες, χωρίς καμιά βοήθεια, χωρίς τρόφιμα και φάρμακα, χωρίς ελπίδα, με μοναδική "προστασία" τα φυλάκια των ολλανδών κυανόκρανων γύρω από την πόλη. Οι σέρβοι, αργά και βασανιστικά, έριχναν όλμους και προχωρούσαν. Τα φυλάκια του δεν-εμπλεκόμαστε-οηε το

Πριν ακόμη ολοκληρωθεί η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, η "διεθνής κοινότητα" φρόντισε να οργανώσει τον κατάλληλο μηχανισμό ξεπλύματος των εγκλημάτων: το διεθνές δικαστήριο για την πρώην γιουγκοσλαβία, περισσότερο γνωστό ως "δικαστήριο της Χάγης" απ' το όνομα της ολλανδικής πόλης όπου είναι εγκατεστημένο. Το δικαστήριο λειτουργεί υπό τον οηε και υποτίθεται ότι έχει απεριόριστη δικαιοδοσία σε ό,τι σχετίζεται με τη διάλυση της γιουγκοσλαβίας από το '91 και μετά. Από τα αποτελέσματά του (έχει απαγγείλει κατηγορίες σε 161 άτομα, έχουν δικαστεί τα 100, έχουν καταδικαστεί τα 48 κι από αυτά στη φυλακή είναι τα 31 - ένα "σκληρό" δικαστήριο πράγματι!) γίνονται φανεροί οι στόχοι του: από την μία να συγκαλύψει τις ευθύνες του "πολιτισμένου κόσμου" κι από την άλλη να εμφανίσει τις σφαγές ως μια "τυπική σύγκρουση" ανάμεσα σε ισοδύναμα "εμπόλεμα μέρη". Ο διορισμός της ελβετίδας Ντελ Πόντε στη θέση του γενικού εισαγγελέα είναι επίσης ενδεικτική των σκοπιμοτήτων. Η διαβόητη "διώκτης" των Κάρατζτς και Μλάντιτς είναι ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση, μάστορας στο κουκούλωμα υποθέσεων με "ειδικό διεθνές ενδιαφέρον". Την δεκαετία του '80, όταν αποκαλύφθηκε ένα τεράστιο δίκτυο ξεπλύματος μαύρου χρήματος από πρεζεμπόριο της ιταλικής μαφίας μέσω ελβετικών τραπεζών, η Ντελ Πόντε ήταν αυτή που "καθάρισε" για λογαριασμό του ελβετού υπουργού εξωτερικών που η εταιρεία του είχε οργανώσει το πλυντήριο. Ο ιταλός δικαστής Φαλκόνε που είχε αναλάβει την υπόθεση δολοφονήθηκε, ο ελβετός υπεξ πρόλαβε να παραιτηθεί από πρόεδρος πριν οι έρευνες φτάσουν στις σχέσεις της εταιρείας του με το καρτέλ του Μεντελίν και η Ντελ Πόντε προβιβάστηκε σε γενική εισαγγελέας. Από τότε της έμεινε το παρατσούκλι "la puttana" που της χάρισε η κόζα νόστρα. Στα τέλη του '90 η Ντελ Πόντε μπήκε σε βαθύτερα νερά. Τον Αύγουστο του '99 ο ελβετός Μπελάσι, "λογιστής" των μυστικών υπηρεσιών, υπεξαίρεσε 1,6 δις δραχμές και πριν προλάβει να "την κάνει", συνελήφθη. Με την ομολογία του άρχισαν οι αποκαλύψεις: τα λεφτά ήταν μέρος του ταμείου του περίφημου παραστρατιωτικού νατοϊκού δικτύου stay behind / gladio / κόκκινη προβιά και ο ίδιος ήταν επίσης υπεύθυνος για κάμποσες αποθήκες με όπλα που θα χρησιμοποιούνταν αν το δίκτυο ενεργοποιούνταν. Την έρευνα ανέλαβε η Ντελ Πόντε, μέσα σε λίγες μέρες ο Μπελάσι "απέσυρε" τους ισχυρισμούς του, κηρύχτηκε επίσημα "τρελός" και η υπόθεση μπήκε άρον-άρον στο αρχείο. Ως επιβράβευση κι αναγνώριση των "καλών υπηρεσιών" της, η ελβετίδα εισαγγελέας τοποθετήθηκε στο δικαστήριο της Χάγης.

Επιστρέφοντας στο δικαστήριο, χαρακτηριστική είναι η κατάληξη των καταγγελιών της Βοσνίας εναντίον της Σερβίας και του Μαυροβουνίου για γενοκτονία. Η δίκη ξεκίνησε στις αρχές του 2006 και έληξε στις 26/2/2007. Η ετυμηγορία ήταν καταλυτική: ναι μεν διαπράχτηκε γενοκτονία και η σφαγή 8.000 μουσουλμάνων στη Σρεμπρένιτσα είναι μέρος της, αλλά η "νέα γιουγκοσλαβία" του Μιλόσεβιτς δεν την διέπραξε, δεν πήρε μέρος και δεν την ενθάρρυνε (sic). Η ευθύνη βαραίνει αποκλειστικά ένα τσούρμο καθαρμάτων σερβοβόσνιων ενώ το φασιστικό καθεστώς του Βελιγραδίου βγήκε "λάδι". Η μόνη "παραχώρηση" του δικαστηρίου ήταν μια παρατήρηση ότι "η Σερβία δεν άσκησε όλη της την επιρροή προκειμένου να αποτρέψει ή να τιμωρήσει τις πράξεις γενοκτονίας". Case closed...

Μουσουλμάνοι κάτοικοι του Σεράγεβο διαδηλώνουν στην πόλη την επόμενη ημέρα της απόφασης του δικαστηρίου της Χάγης. Το πανό τους γράφει: «Τελικά οι εξωγήινοι σκότωσαν 8.000 κατοίκους της Σρεμπρένιτσα»;

...

Όταν τον Απρίλιο του 1996 μια ομάδα επιθεωρητών του διεθνούς δικαστηρίου για τα εγκλήματα πολέμου έφτασε στη περιοχή της Σρεμπρένιτσα για να ερευνήσει τις πιθανές θέσεις ομαδικών τάφων, ο αμερικάνικος στρατός που ελέγχει την περιοχή έκανε έναν πρωτότυπο χειρισμό του θέματος. Εγγυήθηκε "ασφάλεια κινήσεων" στους επιθεωρητές μόνο μέσα στο μικρό στρατόπεδο του, και αρνήθηκε να καθαρίσει τις προς έρευνα περιοχές από τις νάρκες.

Τον χειμώνα 1995 - 96 οι σέρβοι προσπάθησαν να "ξεθάψουν" όσο περισσότερα πτώματα μπορούσαν, και να τα εξαφανίσουν σε άλλες περιοχές, μακριά από τις πιθανές έρευνες. Παρόλα αυτά, από την άνοιξη του 1996, και παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια των σέρβικων αρχών των περιοχών που υπέδειξαν οι επιζήσαντες, βρέθηκαν σε διάφορους ομαδικούς τάφους περίπου 550 νεκροί. Όλοι είχαν δεμένα τα χέρια τους στη πλάτη, και είχαν πυροβοληθεί από πίσω. Από την άλλη μεριά ο διεθνής ερυθρός σταυρός αφού έκανε κάθε δυνατή διασταύρωση, έφτιαξε έναν τελικό κατάλογο με τα ονόματα 7.079 "αγνοούμενων" μουσουλμάνων από τη Σρεμπρένιτσα.

Σύμφωνα με "διηγήσεις" σέρβων αστυνομικών, εκτός από εκείνους που σκοτώθηκαν από τους βομβαρδισμούς του σέρβικου πυροβολικού στα δάση, αρκετοί από τους αιχμαλώτους οδηγήθηκαν επίσης εκεί, και εκτελέστηκαν εκεί - είναι απίθανο λοιπόν να βρεθούν ποτέ ίχνη τους.

Δεν είναι εξάλλου μόνο αυτοί που "λείπουν". Από το 1992, όταν οι σέρβοι άρχισαν τις "εθνικές εκκαθαρίσεις" στη Βοσνία χιλιάδες μουσουλμάνοι κτυπήθηκαν, βασανίστηκαν, εκτελέστηκαν, ή κλείστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το πόσοι πέθαναν εκεί κανείς δεν θα το μάθει ποτέ, γιατί κανείς δεν ενδιαφέρεται να το μάθει - ή γιατί οι οικείοι τους είναι πολύ απελπισμένοι για να περιμένουν οτιδήποτε από την "διεθνή κοινότητα".

...

Η γενοκτονία εναντίων των μουσουλμάνων στη Σρεμπρένιτσα, όπως και σε όλη τη Βοσνία, είχε φυσικούς αυτουργούς (κυρίως) τις σέρβικες συμμορίες και τους

Στις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη, το ολλανδικό κράτος παρασημοφόρησε, ως αναγνώριση "των υπηρεσιών τους υπό εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες", 800 στρατιωτικούς μέλη της Dutchbat, του τάγματος που είχε επιφορτιστεί με την "προστασία" του "ασφαλούς θύλακα" της Σρεμπρένιτσα και κυριολεκτικά παρέδωσε την πόλη στους σερβοφασίστες. Η παρασημοφόρηση ήταν μία ακόμη καταπρόσωπη προσβολή του "πολιτισμένου κόσμου" σε βάρος των βόσνιων μουσουλμάνων.

Για την ολλανδία, η απόδοση τιμών στους δικούς της κυανόκρανους ήταν το κλείσιμο μιας υπόθεσης που ξεκίνησε ως "εθνικό σκάνδαλο" και στη συνέχεια πέρασε μέσα από τους κατάλληλους μηχανισμούς συλλογικής αποενοχοποίησης. Το 2001 η κυβέρνηση του Βιμ Κοκ παραιτήθηκε, αναγνωρίζοντας "εν μέρει ορισμένες ευθύνες". Τον επόμενο χρόνο, το ολλανδικό ινστιτούτο πολεμικής τεκμηρίωσης έδωσε στην δημοσιότητα την ογκώδη έκθεσή του σχετικά με τη σφαγή, μετά

μισθοφόρους τους. Φυσικούς συμπαραστάτες και συνεργάτες είχε (στον έναν ή τον άλλο βαθμό) τα επιτελεία και τις κυβερνήσεις μιας σειράς "πολιτισμένων" κοινωνιών. Της γαλλικής. Της αγγλικής. Της ρωσικής. Της ολλανδικής. Της ισπανικής. Της αμερικάνικης.

Και **σε μια σπάνια επίδειξη αληθινής συμμαχίας και ομοψυχίας οι σερβοφασίστες είχαν κάθε είδους υποστήριξη από έναν ανερχόμενο νταβατζή των Βαλκανίων: την ελληνική κοινωνία και κράτος και τα ντόπια αφεντικά..**

...

Ήταν, είναι, λοιπόν αυτός ο πόλεμος στη Βοσνία "εμφύλιος"; Ναι, όσο "εμφύλιος" ήταν κι εκείνος ο άλλος, στην Ισπανία, το 1936. Δηλαδή: καθόλου.

Δεν υπάρχει "επανάληψη της ιστορίας", υπάρχουν όμως πολλά που μας έχουν διαφύγει, κι έτσι είμαστε, ακόμα, τόσο "άξιοι της εποχής μας" ώστε να είμαστε πραγματικά ανάξιοι. Οι ισπανοί εργάτες και αγρότες ήταν οι πρώτοι που "θυσιάστηκαν", και μάλιστα θυσιάστηκαν από τη μεριά του μεγαλύτερου μέρους της τότε "δημοκρατικής διεθνούς κοινότητας", εν όψει της γενίκευσης του μιλιταριστικού "πνεύματος" του φορντισμού που πήρε σε πρώτο χρόνο τη μορφή του φασισμού, και συνεχίστηκε μετά με πιο "ήπια" μέσα. Οι βόσνιοι, άσχετα από κοινωνική τάξη τώρα, "θυσιάστηκαν", πάλι από την "δημοκρατική διεθνή κοινότητα", εν όψει της γενίκευσης του νέου μιλιταριστικού "πνεύματος" του "άϋλου" καπιταλισμού - ή όπως αλλιώς είναι οι "προοπτικές της ανάπτυξης" για τις κοινωνίες του θεάματος, της πληροφορίας και τα λοιπά σκατά. Όπως ακριβώς το έγραψε ο (όχι "δικός μας") Ζαν Μπωντριγιάρ:

...Όλες οι ευρωπαϊκές εθνότητες και πολιτικές δρουν σε συμφωνία έχοντας συνάψει ένα συμβόλαιο θανάτου με τους σέρβους, που κάνουν τώρα τη βρώμικη δουλειά για τη Δύση....

...Οι βόσνιοι τα ξέρουν όλα αυτά. Ξέρουν ότι χρωστάνε την άθλια κατάσταση τους στη διεθνή "δημοκρατική" τάξη, και όχι στο τερατώδες ξέσπασμα κάποιου φασισμού. Ξέρουν ότι έχει προγραμματιστεί η εξόντωση τους, η εξορία τους, ο αποκλεισμός τους, όπως συμβαίνει με κάθε "μη αφομοιώσιμο", ή "απείθαρχο στοιχείο" σε όλον τον κόσμο...

Όπως μπορεί να τα ξέρουν και οι κοσοβάροι...

Παράξενες μερικές ιστορικές αναλογίες: τον Ιούλιο του 1936, μετά το πραξικόπημα του Φράνκο, το πρώτο πράγμα που έκαναν οι "μεγάλες (τότε) δυνάμεις" της Γαλλίας και της Αγγλίας ήταν να προβάλλουν την σύγκρουση ανάμεσα στους φασίστες και τους δημοκρατικούς, αναρχικούς και τροτσκιστές σαν εμφύλιο - και να επιβάλλουν ένα εμπάργκο όπλων, με την πρόφαση πως αλλιώς η (ναζιστική ήδη) Γερμάνια και η (φασιστική) Ιταλία θα εξόπλιζαν πολύ περισσότερο τους φρανκιστές. Φυσικά αυτό το τελευταίο γινόταν ήδη τόσο που δεν έπαιρνε παραπάνω - η επίσημη επιλογή της δύσης (αλλά και της τότε σοβιετικής ένωσης) ήταν να "θυσιαστούν" οι ισπανοί επαναστάτες - για το καλό της ειρήνης και της δημοκρατίας.... Ακόμα και η ύστατη έκκληση του ισπανικού κοινοβουλίου να επιτραπεί, τουλάχιστον, ο εξοπλισμός για μια αξιοπρεπή αυτοάμυνα έπεσε στο κενό - όπως οι εκκλήσεις του βόσνιου πρωθυπουργού Χάρις Σίλαζιτς. Έπρεπε να εξοντωθούν οι "μη αφομοιώσιμοι" ισπανοί επαναστάτες για να προχωρήσει "ομαλά" η Ευρώπη στο αιματοκύλισμα και την μοιρασιά του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου....

Βοσνία όπως Καταλονία; Κάποιοι θα ψάξουν τον σύγχρονο Ντουρούτι - και δεν θα τον βρουν. Επιπλέον έχει γίνει της μόδας η "ιστορική αναγωγή" - που κρύβει την διανοητική και συναισθηματική μιζέρια των υπηκόων. Άρα ας μην συνεχίσουμε να ξύνουμε τέτοιες πληγές.

Εμείς όμως ποιοι είμαστε; Που είμαστε οι "ορκισμένοι εξτρεμιστές"; Που ήμασταν; Που θα πάμε;

Η ελληνική κοινωνία, στη συντριπτική της πλειοψηφία, υπήρξε αλάνθαστη ως προς τις επιλογές της: πήγε με τη μεριά της ορθόδοξης "opus dei" των Βαλκανίων και των "στρατηγών" της. Αλλά αυτό, από πολλές απόψεις, ήταν ακριβώς ότι θα έπρεπε να περιμένει κανείς. Γιατί η ελλάδα είναι ένας επιθετικός, αρπακτικός, **ιμπεριαλιστι-**

Στις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη, το ολλανδικό κράτος παρασημοφόρησε, ως αναγνώριση "των υπηρεσιών τους υπό εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες", 800 στρατιωτικούς μέλη της Dutchbat, του τάγματος που είχε επιφορτιστεί με την "προστασία" του "ασφαλούς θύλακα" της Σρεμπρένιτσα και κυριολεκτικά παρέδωσε την πόλη στους σερβοφασίστες. Η παρασημοφόρηση ήταν μία ακόμη καταπρόσωπη προσβολή του "πολιτισμένου κόσμου" σε βάρος των βόσνιων μουσουλμάνων.

Για την ολλανδία, η απόδοση τιμών στους δικούς της κυανόκρανους ήταν το κλείσιμο μιας υπόθεσης που ξεκίνησε ως "εθνικό σκάνδαλο" και στη συνέχεια πέρασε μέσα από τους κατάλληλους μηχανισμούς συλλογικής αποενοχοποίησης. Το 2001 η κυβέρνηση του Βιμ Κοκ παραιτήθηκε, αναγνωρίζοντας "εν μέρει ορισμένες ευθύνες". Τον επόμενο χρόνο, το ολλανδικό ινστιτούτο πολεμικής τεκμηρίωσης έδωσε στην δημοσιότητα την ογκώδη έκθεσή του σχετικά με τη σφαγή, μετά από έρευνες 6 χρόνων κατ' εντολή της κυβέρνησης. Το γενικό συμπέρασμα, σε αδρές γραμμές: φταίει η "διεθνής κοινότητα" που δεν παρείχε επαρκή υποστήριξη στους ολλανδούς κυανόκρανους...

Στην έκθεση αυτή δεν λείπουν οι αναφορές στον ελληνικό "παράγοντα". Ορισμένα αποσπάσματα:

Η πρώτη ένδειξη ότι ο σερβοβοσνιακός στρατός ετοιμαζόταν να αναλάβει δράση στην Σρεμπρένιτσα ήταν η άφιξη μιας ομάδας αξιωματικών του σώματος του Δρίνου στα βόρεια του θύλακα... Επιπλέον, ένα απόσπασμα ελλήνων εθελοντών είχε ενταχθεί στο σώμα του Δρίνου. Επίσης υπήρχαν πιθανόν διακόσιοι ως τριακόσιοι "τίγρεις" του Αρκάν που ήταν υπό τον έλεγχο του σερβικού υπουργείου εξωτερικών.

Στις 16:55 ο βοσνιακός στρατός στην Τούζλα υπέκλεψε ένα μήνυμα από τον ασύρματο: η σερβική σημαία είχε υψωθεί πάνω από την κατεστρεμμένη ορθόδοξη εκκλησία της Σρεμπρένιτσα. Λίγο πριν, ο Τσβέρο είχε ειδοποιήσει τηλεφωνικά τον Κάρατζιτς ότι η σημαία είχε στηθεί στην ορθόδοξη εκκλησία... Ένα άλλο μήνυμα ανέφερε ότι οι έλληνες μισθοφόροι που πολεμούσαν με τον σερβοβοσνιακό στρατό είχαν επίσης υψώσει τη δική τους σημαία κι ότι αυτό βιντεοσκοπήθηκε "για λόγους προπαγάνδας". Ο θύλακας είχε πέσει οριστικά στα χέρια των σερβοβόσνιων.

...Η σύνθεση των μονάδων που έδρασαν στο Ποτοτσάρι [όπου έγιναν οι περισσότερες σφαγές] είναι σημαντική. Ο Φράνκεν και άλλα μέλη της Dutchbat παρατήρησαν ότι οι οργανωμένες μονάδες που είχαν έρθει από το βορρά στις 12 Ιούλη είχαν αντικατασταθεί από "αποβράσματα δεύτερης και τρίτης κατηγορίας". Πολλοί στρατιώτες της Dutchbat μίλησαν για τύπους σαν Ράμπο που άνηκαν σε διάφορες παραστρατιωτικές μονάδες. Είδαν πολλούς "λύκους του Δρίνου", συγκεκριμένα, αλλά ένας στρατιώτης αναγνώρισε επίσης "λευκούς αετούς" του σέρβου εθνικιστή Σέσελι. Μαυροβούνιοι κι ακόμη έλληνες μισθοφόροι βρέθηκαν ανάμεσα στους στρατιώτες που ξεχύθηκαν σε όλο το Ποτοτσάρι.

...Περισσότεροι από 4000 μισθοφόροι από την ρωσία, την ουκρανία, την ρουμανία και την ελλάδα υποστήριξαν διάφορες παραστρατιωτικές οργανώσεις... Έλληνες και ρώσοι μισθοφόροι ήταν επίσης αναμεμειγμένοι στην επίθεση στη Σρεμπρένιτσα. Η "ελληνική εθελοντική φρουρά", με έδρα την Βλασένιτσα, σχηματίστηκε τον Μάιο του 1995 κι ενσωματώθηκε πλήρως στο σώμα του Δρίνου. Περίπου εκατό άντρες πολέμησαν με αυτή τη μονάδα και τον Σεπτέμβριο του 1995 ο Κάρατζιτς παρασημοφόρησε τέσσερα μέλη της "φρουράς" με το παράσημο του "λευκού αετού".

Παράξενες μερικές ιστορικές αναλογίες: τον Ιούλιο του 1936, μετά το πραξικόπημα του Φράνκο, το πρώτο πράγμα που έκαναν οι "μεγάλες (τότε) δυνάμεις" της Γαλλίας και της Αγγλίας ήταν να προβάλλουν την σύγκρουση ανάμεσα στους φασίστες και τους δημοκρατικούς, αναρχικούς και τροτσκιστές σαν εμφύλιο - και να επιβάλλουν ένα εμπάργκο όπλων, με την πρόφαση πως αλλιώς η (ναζιστική ήδη) Γερμάνια και η (φασιστική) Ιταλία θα εξόπλιζαν πολύ περισσότερο τους φρανκιστές. Φυσικά αυτό το τελευταίο γινόταν ήδη τόσο που δεν έπαιρνε παραπάνω - η επίσημη επιλογή της δύσης (αλλά και της τότε σοβιετικής ένωσης) ήταν να "θυσιαστούν" οι ισπανοί επαναστάτες - για το καλό της ειρήνης και της δημοκρατίας.... Ακόμα και η ύστατη έκκληση του ισπανικού κοινοβουλίου να επιτραπεί, τουλάχιστον, ο εξοπλισμός για μια αξιοπρεπή αυτοάμυνα έπεσε στο κενό - όπως οι εκκλήσεις του βόσνιου πρωθυπουργού Χάρις Σίλαζιτς. Έπρεπε να εξοντωθούν οι "μη αφομοιώσιμοι" ισπανοί επαναστάτες για να προχωρήσει "ομαλά" η Ευρώπη στο αιματοκύλισμα και την μοιρασιά του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου....

Βοσνία όπως Καταλονία; Κάποιοι θα ψάξουν τον σύγχρονο Ντουρούτι - και δεν θα τον βρουν. Επιπλέον έχει γίνει της μόδας η "ιστορική αναγωγή" - που κρύβει την διανοητική και συναισθηματική μιζέρια των υπηκόων. Άρα ας μην συνεχίσουμε να ξύνουμε τέτοιες πληγές.

Εμείς όμως ποιοι είμαστε; Που είμαστε οι "ορκισμένοι εξτρεμιστές"; Που ήμασταν; Που θα πάμε;

Η ελληνική κοινωνία, στη συντριπτική της πλειοψηφία, υπήρξε αλάνθαστη ως προς τις επιλογές της: πήγε με τη μεριά της ορθόδοξης "opus dei" των Βαλκανίων και των "στρατηγών" της. Αλλά αυτό, από πολλές απόψεις, ήταν ακριβώς ότι θα έπρεπε να περιμένει κανείς. Γιατί η ελλάδα είναι ένας επιθετικός, αρπακτικός, **ιμπεριαλιστικός κοινωνικός σχηματισμός**. Κι αυτό δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο τους "άρχοντες" (πολιτικούς, οικονομικούς, ιδεολογικούς) - γιατί κανείς δεν δρα ερήμην του "ελληνικού λαού". Το μέρος είναι μικρό για τέτοιες πολυτέλειες.

...

Γιατί λείπει η ρήξη με αυτόν τον "πολιτισμό"; Γιατί λείπει η βαθύτερη συλλογική ρήξη διαρκείας με αυτές τις γραμμές συναρμολόγησης; Μάλλον επειδή φοβόμαστε πως όσο ακολουθούμε το προλεταριακό δίκαιο (και μίσος) τόσο πλησιάζουμε σε συνθήκες "εμφύλιου". Κι αυτό είναι μια χειραφέτηση που μας τρομάζει. Είναι ευκολότερο (αυτό εξάλλου είναι το παράδειγμα του συμβιβασμού που λέγεται "αριστερά") να διαχωρίζουμε αφηρημένα το κράτος από την κοινωνία και να αναπτύσσουμε φιλολογίες περί "κρατικής τυραννίας" - να γινόμαστε δηλαδή συνήγοροι των πλέον πρόστυχων άλλοθι του "λαϊκού" κανιβαλισμού. Είναι βολικότερο να υφίσταται κανείς (αν πράγματι τον υφίσταται και δεν τον διεξάγει κιόλας) έναν μονομερή πόλεμο, παρά να σηκώνει το μπόι του.

Η δειλία ποτέ δεν αναφέρεται σαν αιτία πράξεων ή παραλείψεων - κι όμως ο ελληνικός ιμπεριαλιστικός πόλεμος ανάμεσα στα 1992 και στα 1995 στη Βοσνία δείχνει ότι είμαστε, και εμείς, δειλοί - κι ας παριστάνουμε τη "νούμερο ένα απειλή" για το σύστημα.

Είμαστε δειλοί γιατί δεν φροντίσαμε να ξέρουμε έγκαιρα ό,τι έπρεπε να ξέρουμε. Είμαστε δειλοί γιατί επιτρέψαμε (και επιτρέπουμε) σε συμβατικές ασημαντότητες να αποτελούν το ένδοξο πεδίο της "αντάρτικης" αξιοποίησης μας - λόγια παχιά και θεωρίες δηλαδή, την ίδια στιγμή που δίπλα μας εξοντώνουν χιλιάδες προλετάριους. Είμαστε δειλοί γιατί δεν φροντίζουμε την διανοητική και συναισθηματική μας ετοιμότητα και εντιμότητα, τη στιγμή που είμαστε ικανοί να εφεύρουμε οποιαδήποτε δικαιολογία για οποιαδήποτε μικρότητα, οποιαδήποτε μικρόνοια, οποιαδήποτε μικροπρέπεια. Είμαστε δειλοί γιατί δεν φροντίσαμε, και δεν φροντίζουμε, να είμαστε εκεί που πρέπει, όπως πρέπει, όταν πρέπει.

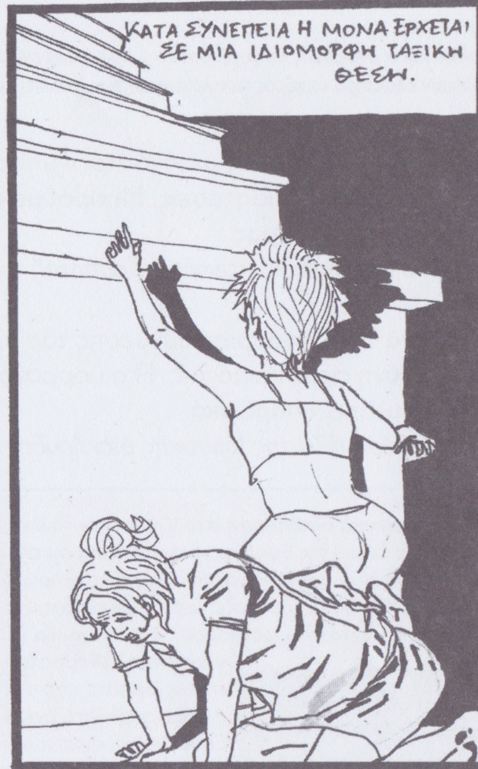
Είμαστε δειλοί γιατί δεν εμποδίζουμε, δεν το επιχειρούμε καν, δεν επιθυμούμε καν να εμποδίσουμε, τους δολοφόνους.

cine class war, 01 love is in the air

σενάριο: hubats, σχέδιο: sidron

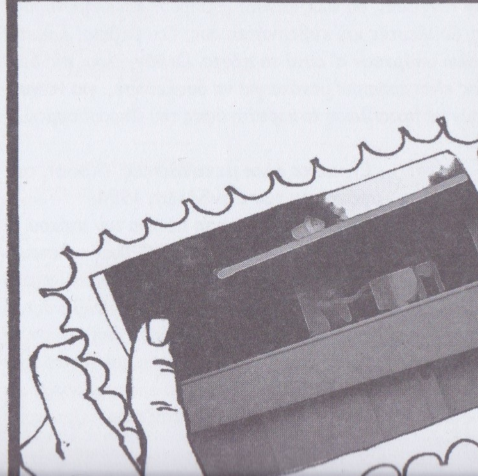

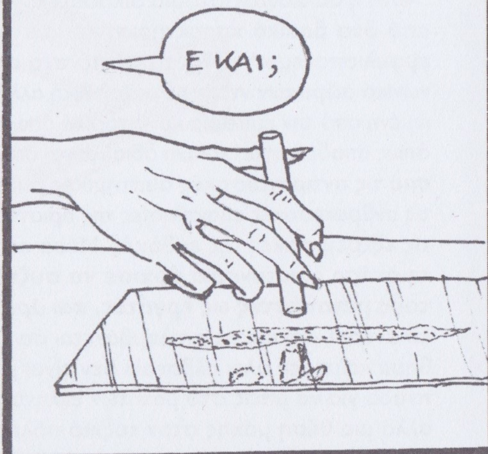

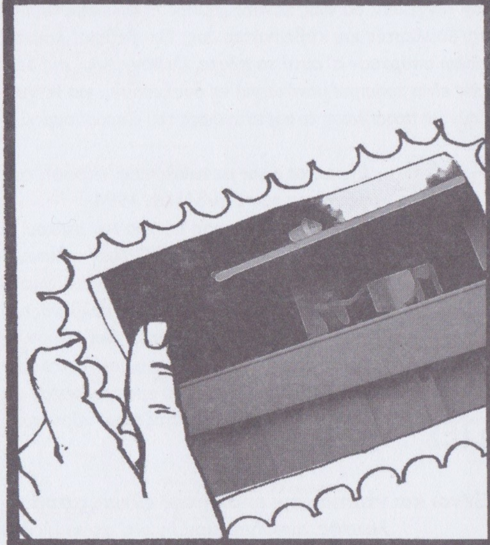
ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΧΑΣΜΕΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΑΞΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΧΩΝ, Η ΜΟΝΑ ΑΠΟΚΤΑ ΜΙΑ ΕΛΑΦΡΙΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΒΑΡΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ.

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΑΝΤΙΞΟΟΤΗΤΕΣ, Η ΜΟΝΑ ΠΙΑΝΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥ ΦΛΑΝΤΖΑ.

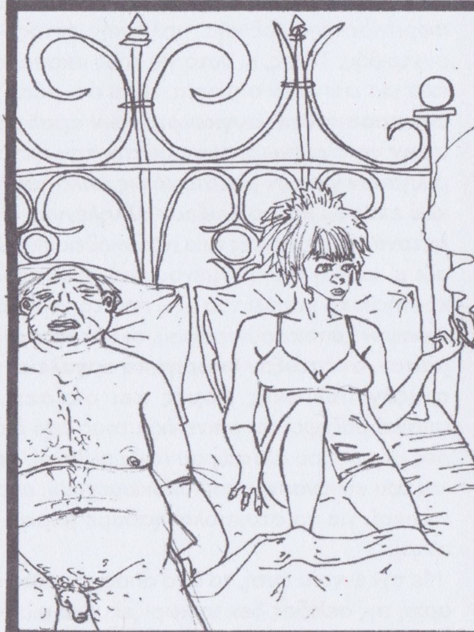
Η ΜΟΝΑ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΝΑ ΑΠΟΤΥΠΩΣΕΙ ΤΗ ΒΙΛΑ ΤΟΥ ΦΛΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΙΣ ΧΑΡΕΣ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ.
ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙ ΣΤΗΝ ΠΙΣΙΝΑ ΤΡΑΒΑΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ.

ΒΟΗΘΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΤΩΝ, Η ΜΟΝΑ ΤΑ ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΜΕ ΤΟ. ΦΛΑΝΤΖΑ..

ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΣΕΙ Η ΣΧΕΣΗ, Η ΜΟΝΑ ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΕΓΚΥΟΣ.

ΑΛΛΑ Η ΜΟΝΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΟΨΕΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΝΕΚΡΟ.

Αυτονομία και αντ

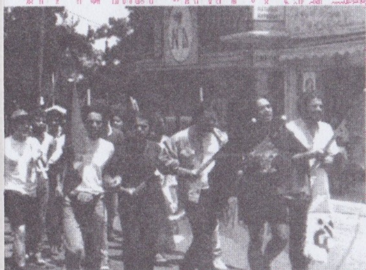
(με μια σκληρή κληρονομιά να βαρ

Το υλικό και οι αναφορές σε γεγονότα είναι αμφότερα ενδεικτικά, η επιλογή τους έγινε με κριτήρια σαφώς επηρεασμένα και από τις προσωπικές εμπειρίες μας, και εξαρχής δεν φιλοδοξούν να καλύψουν ολόκληρο το εύρος των λόγων και των δράσεων των αυτόνομων ενάντια στον ρατσισμό. Όλα τα έντυπα προέρχονται από το αρχείο μνήμης της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα

«Κοιτώντας προς τους μετανάστες» μπορούμε να βλέπουμε το κέντρο των χειρισμών των αφεντικών –και να παίρνουμε, ιδεολογικά, τις μεγαλύτερες αποστάσεις. Μπορούμε όμως να διακρίνουμε και το κέντρο της εργατικής, ταξικής ανασύνθεσης –κι έτσι «ανακαλύπτουμε» την τάξη μας.
«Υπόθεση εργασίας», περιοδικό Σαμποτάζ, τ. 13-14, Οκτώβρης 1994

Η καρδιά της καινούριας σύνθεσης του προλεταριάτου βρέθηκε υπό απαγόρευση –κι όχι μόνο πολιτικά, όπως είχε κάνει η παλιά εθνικοφροσύνη στον καιρό της. Η αιμορραγούσα καρδιά της νέας προλεταριακής σύνθεσης στην Ελλάδα, οι μετανάστες και μετανάστριες, απαγορεύτηκε υπαρξιακά.
Από τη Θέση #70 της Ιδρυτικής Διακήρυξης της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων – Federaction, Σεπτέμβρης 2005

- Αντιρατσιστική διαδήλωση στο Κριεκούκι, Ιούλιος 1993. Σ' ένα χωριό της Βοιωτίας, ένα μίνι πογκρόμ εναντίον μεταναστών εργατών γης προκάλεσε την πρώτη πολιτική πράξη που ξεσκέπαζε χωρίς προσχήματα το πρόσωπο του ντόπιου φασισμού. Η προκήρυξη με υπογραφή «Αντιρατσιστικές ομάδες από την Αθήνα, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι κομμουνιστές» έγραφε ανάμεσα σε άλλα: *«Μα μήπως εσείς, οι ιδιοκτήτες αυτού του «παράδεισου», μήπως η κοινωνία σας που τους κοιτάει από ψηλά κρατώντας τη μύτη της, είναι αγγελική; Ή μήπως αν αυτοί οι μετανάστες εργάτες ήταν «άγγελοι», θα τους κάνατε γαμπρούς και κληρονόμους σας, βουλευτές και κυβερνήτες σας; Όχι βέβαια! Αρκετοί διάολοι υπάρχουν σ' αυτά τα πόστα. Οι «άγγελοι» της δουλείας είναι χρήσιμοι μονάχα για να δουλεύουν... για να γυαλίζουν με προσήλωση το χορτάτο ύφος του μικροαστισμού...»*

- **Είμαστε όλοι μετανάστες**, έκδοση των απόγονων των βανδάλων, 1994.
Ο μετανάστης είναι το κέντρο του στόχου. Ο ξένος είναι στο στόχαστρο. Άθλιες τελετουργίες διαχωρισμών χωρίς καν το δικαιολογητικό της απόγνωσης. Την ώρα που ο «αλβανός», η «φιλιππινέζα», η «γύφτισσα» διαβαίνουν τα περάσματα, τη στιγμή που εμφανίζονται στον ορίζοντα, οι κοινωνίες του εμπορεύματος και της κατανάλωσης μαγνητίζονται γύρω τους και εναντίον τους.

B

ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΟΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Μιλώντας για το ρατσισμό στην Ελλάδα, μιλώντας για τους τρόπους και τα εργαλεία με τα οποία η αυτονομία επιχείρησε να ανταποκριθεί *πολιτικά*, θεωρητικά και πρακτικά, στον ιδεολογικό αυτό τυφώνα που έχει κοστίσει χρόνια βίας και υποτίμησης, θα έπρεπε αναγκαστικά να μιλήσουμε για δύο πράγματα: πρώτον, για τους μετανάστες εργάτες και το πώς ανταποκρίθηκε στη μαζική έλευσή τους τόσο η ελληνική κοινωνία γενικά, όσο και ο αντιεξουσιαστικός χώρος ειδικά, ως κομμάτι ενός εξτρεμισμού *ακρωτηριασμένου* ήδη τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90. Δεύτερον, θα έπρεπε να μιλήσουμε ακριβώς γι' αυτά τα χρόνια, των συμπυκνωμένων και εκπληκτικής συμπληρωματικότητας γεγονότων, που σηματοδότησαν μια ριζική αλλαγή φάσης του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού.

Δεν είναι ότι ο ρατσισμός ήταν άγνωστος στην ελληνική κοινωνία μέχρι τότε, δεν είναι ότι η αντιεξουσία δεν είχε στο οπλοστάσιό της μια σειρά από αφορισμούς για να ξορκίσει αυτό το ιδεολογικό κακό. Είναι ότι η μετατροπή της Ελλάδας -κυριολεκτικά εν μία νυκτί- σε μαζικό εισαγωγέα φθηνής, ανειδίκευτης εργασίας ήταν μια εξέλιξη εξαιρετικά βίαιη, που εκτόξευσε τον (μονομερή) ταξικό πόλεμο σε πρωτόγνωρα επίπεδα έκτασης και έντασης. Είναι επίσης το γεγονός ότι όσο έτοιμη φάνηκε σε μοριακό επίπεδο η ελληνική κοινωνία να διεξάγει αυτόν τον πόλεμο από τη θέση του από πάνω, τόσο ανέτοιμη φάνηκε η επαναστατική αντιπολίτευση να πάρει γενικά, το 1994 η πρωτοκοσμική αφεντιά μας ήταν ανίκανη να σκεφτεί πέρα από τον ανθρωπισμό, πέρα από άκυρα ερωτήματα του τύπου «τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτούς τους εξαθλιωμένους», πόσο μάλλον να διακρίνει την καρδιά της εργατικής ανασύνθεσης και να ανακαλύψει την τάξη. Το 2005 -και σήμερα- η τάξη εξακολουθεί να είναι ένα μυστήριο, ο ρατσισμός εξακολουθεί να σαρώνει τις ζωές των προλετάριων, αλλά οι αυτόνομες ομάδες, συνελεύσεις, και πυρήνες που δρουν σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας έχουν το προνόμιο μιας συλλογικής ιστορίας που επιχείρησε όχι πάντα με επιτυχία, αλλά πάντα με επιμονή, να αποφύγει τις παγίδες και να δράσει με λόγια και με πράξεις ενάντια στον ρατσισμό με τη συνείδηση ότι πρόκειται *για ταξικό όπλο στα χέρια του εχθρού.*

Αυτή η συλλογική ιστορία οικοδομήθηκε μέσα από δύο βασικά χαρακτηριστικά: μια έως και εμφυλιοπολεμική εχθρότητα απέναντι στο κοινωνικό σώμα των ντόπιων, μονολιθική αλλά δικαιωμένη από την εμπειρία και ιστορικά απαραίτητη, όπως αποδείχτηκε· και μια αδιάλλακτη απόσταση από τις αντιρατσιστικές συστημικές ρυθμίσεις, τις ανθρωπιστικές ευαισθησίες της αριστεράς και τις εξτρεμιστικές της εκδοχές. Μέσα από αυτή τη στάση η αυτονομία **άρχισε να συζητά για τους μετανάστες ως εργάτες, *και άρχισε να το εννοεί***, άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι το σύνθημα «είμαστε όλοι αλβανοί» δεν είναι μια εξυ-

κομμουνιστές» έγραφε ανάμεσα σε άλλα: *«Μα μήπως εσείς, οι ιδιοκτήτες αυτού του «παράδεισου», μήπως η κοινωνία σας που τους κοιτάει από ψηλά κρατώντας τη μύτη της, είναι αγγελική; Ή μήπως αν αυτοί οι μετανάστες εργάτες ήταν «άγγελοι», θα τους κάνατε γαμπρούς και κληρονόμους σας, βουλευτές και κυβερνήτες σας; Όχι βέβαια! Αρκετοί διάολοι υπάρχουν σ' αυτά τα πόστα. Οι «άγγελοι» της δουλείας είναι χρήσιμοι μονάχα για να δουλεύουν... για να γυαλίζουν με προσήλωση το χορτάτο ύφος του μικροαστισμού...»*

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

- ***Είμαστε όλοι μετανάστες***, έκδοση των απόγονων των βανδάλων, 1994.
Ο μετανάστης είναι το κέντρο του στόχου. Ο ξένος είναι στο στόχαστρο. Άθλιες τελετουργίες διαχωρισμών χωρίς καν το δικαιολογητικό της απόγνωσης. Την ώρα που ο «αλβανός», η «φιλιππινέζα», η «γύφτισσα» διαβαίνουν τα περάσματα, τη στιγμή που εμφανίζονται στον ορίζοντα, οι κοινωνίες του εμπορεύματος και της κατανάλωσης μαγνητίζονται γύρω τους και εναντίον τους.

ξένοι και ντόπιοι στην εποχή της εθνικής συμφιλίωσης

- ***Ξένοι και ντόπιοι την εποχή της εθνικής συμφιλίωσης***, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Πολυτεχνείου, Μάρτιος 1998.
Ο έλληνας πατριώτης... Είναι ικανός να ανησυχεί παρέα με τη Μαλβίνα και τον Πάγκαλο για τη μοίρα των Ιμίων και να βάζει μετανάστες να δουλεύουν δεκάωρο για τρία χιλιάρικα. Ικανός να βάζει μετανάστες να δουλεύουν δεκάωρο για τρία χιλιάρικα και να τους καταδίδει στην αστυνομία για απέλαση την ημέρα της πληρωμής τους. Ικανός να βγάζει τους Αλβανούς την ημέρα από το μαντρί για να του κάνουν τις δουλίτσες του και να τους μαζεύει πάλι τη νύχτα, επιτηρώντας τους με ένοπλες ομάδες, για να μη του λερώσουν την καθαρή φωλίτσα του...

- ***Διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες***, Αθήνα, Απρίλιος 1998 (δες και τ. 14 του ΑΥΤΟ/)
Από την προκήρυξη με υπογραφή Βαλκάνιοι Προλετάριοι: *Το έχουμε πάρει απόφαση, η μόνη πραγματικότητα στο ζήτημα του ρατσισμού είναι πως «είναι πολλοί, δεν φτάνει το σκοινί»... Θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να πληρώσετε, αν αξίζει να περιμένουμε είναι για να εκδικηθούμε, ελπίζουμε πως αυτή η στιγμή δεν θ' αργήσει, μέχρι τότε όμως αμπαρωθείτε στα σπίτια σας καλά μην τυχόν και περάσει προς τα έξω η μπόχα από τη δικιά σας αποσύνθεση...*

- ***Διαδήλωση στην Κόρινθο***, Νοέμβριος 1998. Την ημέρα της αθώωσης ενός ντόπιου για τη δολοφονία ενός μετανάστη, δεκάδες συμπατριώτες του τον υποδέχονται με χειροκροτήματα έξω από το δικαστήριο.

μαζική έλευση τους τόσο η ελληνική κοινωνία γενικά, όσο και ο αντιεξουσιαστικός χώρος ειδικά, ως κομμάτι ενός εξτρεμισμού *ακρωτηριασμένου* ήδη τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90. Δεύτερον, θα έπρεπε να μιλήσουμε ακριβώς γι' αυτά τα χρόνια, των συμπυκνωμένων και εκπληκτικής συμπληρωματικότητας γεγονότων, που σηματοδότησαν μια ριζική αλλαγή φάσης του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού.

Δεν είναι ότι ο ρατσισμός ήταν άγνωστος στην ελληνική κοινωνία μέχρι τότε, δεν είναι ότι η αντιεξουσία δεν είχε στο οπλοστάσιό της μια σειρά από αφορισμούς για να ξορκίσει αυτό το ιδεολογικό κακό. Είναι ότι η μετατροπή της Ελλάδας -κυριολεκτικά εν μία νυκτί- σε μαζικό εισαγωγέα φθηνής, ανειδίκευτης εργασίας ήταν μια εξέλιξη εξαιρετικά βίαιη, που εκτόξευσε τον (μονομερή) ταξικό πόλεμο σε πρωτόγνωρα επίπεδα έκτασης και έντασης. Είναι επίσης το γεγονός ότι όσο έτοιμη φάνηκε σε μοριακό επίπεδο η ελληνική κοινωνία να διεξάγει αυτόν τον πόλεμο από τη θέση του από πάνω, τόσο ανέτοιμη φάνηκε η επαναστατική αντιπολίτευση να πάρει εγκαίρως μια συνεπή θέση. Δεν αφορά αυτή η ανετοιμότητα μόνο το ρατσισμό και τη βία απέναντι στους μετανάστες: ήταν τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία, ήταν το σφαγείο της Βοσνίας, ήταν η ωμότητα του νέου μικροαστισμού, ήταν η αδυναμία εύρεσης του νήματος που συνέδεε αυτές τις παράλληλες εξελίξεις που έβαλαν τη σφραγίδα της ταξικής, πολιτικής ήττας - της συντριβής. Τέλος, κι αυτό για τους σκοπούς μας έχει μια επιπλέον σημασία, **είναι ότι μέσα από την προσπάθεια συγκεκριμένων ομαδοποιήσεων να αναγνωρίσουν αυτήν την ήττα, να μιλήσουν για τον ρατσισμό ως όπλο του ταξικού εχθρού και να δείξουν αλληλεγγύη στους *μετανάστες εργάτες*** (μια προσπάθεια που έμοιαζε μ' εκείνη του πνιγμένου που προσπαθεί να κρατήσει το κεφάλι του έξω από το νερό, όπως έγραψαν κάποιοι σύντροφοι), **οι αυτόνομοι ωρίμασαν, ανέπτυξαν θεωρητικά εργαλεία, ανέπτυξαν πολιτικές δομές και σχέσεις**, και φυσικά μάζεψαν τα μπινελίκια τους από διάφορες μεριές του α/α χώρου (φιλοαλβανοί, μανιακοί του «επαναστατικού υποκειμένου», αντικοινωνικοί, για να σταχυολογήσουμε μερικά από αυτά).

Με την έννοια αυτή, τα δύο αποσπάσματα στην αρχή της σελίδας δεν τα χωρίζει μόνο μια δεκαετία, αλλά και μια πολιτική άβυσσος. Μιλώντας

κολουθεί να σαρώνει τις ζωές των προλεταρίων, αλλά οι αυτόνομες ομάδες, συνελεύσεις, και πυρήνες που δρουν σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας έχουν το προνόμιο μιας συλλογικής ιστορίας που επιχείρησε όχι πάντα με επιτυχία, αλλά πάντα με επιμονή, να αποφύγει τις παγίδες και να δράσει με λόγια και με πράξεις ενάντια στον ρατσισμό με τη συνείδηση ότι πρόκειται *για ταξικό όπλο στα χέρια του εχθρού.*

Αυτή η συλλογική ιστορία οικοδομήθηκε μέσα από δύο βασικά χαρακτηριστικά: μια έως και εμφυλιοπολεμική εχθρότητα απέναντι στο κοινωνικό σώμα των ντόπιων, μονολιθική αλλά δικαιωμένη από την εμπειρία και ιστορικά απαραίτητη, όπως αποδείχτηκε· και μια αδιάλλακτη απόσταση από τις αντιρατσιστικές συστημικές ρυθμίσεις, τις ανθρωπιστικές ευαισθησίες της αριστεράς και τις εξτρεμιστικές της εκδοχές. Μέσα από αυτή τη στάση η αυτονομία **άρχισε να συζητά για τους μετανάστες ως εργάτες, *και άρχισε να το εννοεί*,** άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι το σύνθημα «είμαστε όλοι αλβανοί» δεν είναι μια εξυπνάδα για να μπεις στο μάτι των ελληναράδων, αλλά μια θέση μάχης στον ταξικό πόλεμο. Με αναγκαστικά σύντομο τρόπο θα προσπαθήσουμε να «περάσουμε» για λίγο πάνω από αυτές τις φάσεις των αντιρατσιστικών λόγων.

Πίσω σκουλήκια μικροαστοί

Μέσα σε ένα ιστορικό πλαίσιο που έχει εξηγηθεί καλύτερα αλλού, η διαχείριση της εργασίας και της ζωής των μεταναστών με όρους βίαιης υποτίμησης δεν ακολούθησε εκείνα τα πρώτα χρόνια κάποιο κεντρικά διαμορφωμένο σχέδιο. Ήταν διάχυτη, ήταν μοριακή, ήταν προϊόν μιας κοινωνικής συνθήκης από καιρό έτοιμης για βία. Ο ταξικός συμβιβασμός των προηγούμενων χρόνων και η ευνοϊκή μοίρα που επιφύλαξε στην Ελλάδα η πτώση του ανατολικού μπλοκ είχαν φτιάξει τις βεβαιότητές τους: την απαξίωση της χειρωνακτικής εργασίας, την εθνική ομοψυχία, την «πολιτισμική ανωτερότητα» των Ελλήνων έναντι των «κακομοίρηδων» γειτόνων που τους χτύπησαν την πόρτα. Μαζί με τον μετανάστη εργάτη, ή μάλλον πριν από αυτόν, στο προσκήνιο της ιστορίας βγήκε ο μικροαστός. Νέος, στο βαθμό που ως συλλογική ταυτότητα ξεπήδησε ακριβώς μέσα από τον τάφο των προλεταριακών αρνήσεων των προηγούμενων χρόνων. Αλλά και παλιός, στο βαθμό που εξέφρασε με τρομακτική

...ρατσιστικός λόγος
(...αίνει τις πλάτες)

επιτυχία όλη τη γκάμα της βαρβαρότητας που τον κάνει ιστορικό σύμμαχο των αφεντικών.

«Τρώνε, πίνουν και σκοτώνουν». Έτσι ήταν οι αρχές της δεκαετίας του '90. Μπορεί οι αυτόνομοι να ήταν ανεπαρκείς –λόγω θέσης και λόγω συνείδησης- για να αναγνωρίσουν τους εαυτούς τους ως ταξικούς συμμάχους των μεταναστών εργατών και να πράξουν αναλόγως, ήταν όμως επαρκείς για να αντιμετωπίσουν με τα μάτια ανοιχτά αυτό το αίσχος. Όχι, δεν βλέπαμε τον «ξένο» εργάτη στο κέντρο της ανασύνθεσης της τάξης. Βλέπαμε όμως τον ντόπιο μικροαστό στο κέντρο του εχθρικού στρατοπέδου. Τον βλέπαμε να αρπάζει τις καραμπίνες και να σκοτώνει, τον βλέπαμε να αθωώνεται στα δικαστήρια και να χειροκροτείται, τον βλέπαμε να ζητά ασφάλεια όντας στην πρώτη γραμμή της αναδιάρθρωσης. Κάνοντας εχθρό μας τον μικροαστό μπορεί να μη λέγαμε πολλά για το ρατσισμό. Λέγαμε όμως κάτι που ήταν σημαντικό: ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε (μόνο) με μήντια, με θεσμούς, με κράτος, με μπάτσους... έχουμε να κάνουμε με κοινωνικές σχέσεις.

Αντιθέτως, σύσσωμη η αριστερά κάθε τύπου επέλεξε την αφηρημένη ενοχοποίηση του κράτους και των μήντια για να εξηγήσει αυτά τα χρόνια της βίας. «Φταίει» η κοινωνία ή «δε φταίει»; Ιδού το μυωπικό δίλημμα που απέκρυψε μια χαρά την πραγματικότητα της διαρκούς κοινωνικής σύγκρουσης. Δεν είναι οι αυτόνομοι χωρίς ευθύνη για το αναμάσημα αυτού του διλήμματος. Δεν το απέρριψαν. Πέρα από την ένταση των γεγονότων, ένα σωστό ένστικτο μας υπαγόρευε ότι το «δε φταίει» είναι το χειρότερο κατρακύλισμα. Είναι συγχωροχάρτι στα εγκλήματα. Είναι προδοσία. Είναι η χαρά των αφεντικών.

Είμαστε όλοι αλβανοί

Οι αποστάσεις από το «δε φταίει» δημιούργησαν συζητήσεις, παρήγαγαν δράση, έφτιαξαν δομές, που όπως είπαμε παραπάνω ήταν καθοριστικές για την πολιτική ωρίμανση της αυτονομίας. Όμως αυτή μας η εχθρότητα στους δολο-προλεταριάτου, ο συμβιβασμός, το life-style, η μεταμοντέρνες αηδίες περί «του άλλου» και του «διαφορετικού», η (μη) θέση πολλών από μας στην παραγωγή, και όλα τα σκατά που συγκέντρωσε ο πρώτος κόσμος στο τέλος του εικοστού αιώνα, είχαν θολώσει αυτήν την αλήθεια. Έπρεπε να ξεκινήσουμε -σχεδόν- από το μηδέν, και το κάναμε. Έπρεπε να εντοπίσουμε συλλογικά τις «ανομολόγητες αιτίες του ρατσισμού της ελληνικής κοινωνίας και την ομολογημένη χρησιμότητά του» Είμαστε όλοι αλβανοί!

Δηλαδή καταλαβαίνουμε ότι πίσω από τα εθνικά επίθετα υπάρχει μια συγκεκριμένη θέση στον καταμερισμό εργασίας. Δηλαδή, διαλέγουμε στρατόπεδο.

Αντιρατσισμός/ αντιφασισμός: στο δρόμο με προοπτική

Ο χώρος μας πιέζει ασφυκτικά και θα πούμε μόνο δυο κουβέντες ακόμα: για πολλά χρόνια, ίσως δικαιολογημένα, ο αντιρατσιστικός λόγος των αυτόνομων ήταν μόνο κατ' όνομα επιθετικός. Στην πραγματικότητα κρατούσε μια απελπισμένη, αποσπασματική και αδύναμη άμυνα. Δεν κατάφερε να αποκαλύψει επαρκώς προς όφελος του ταξικού ανταγωνισμού ολόκληρη τη γκάμα της ιδεολογικής αναδιάρθρωσης που εξελισσόταν με τα χρόνια -τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τον σεξισμό ως βίαιες ιεραρχήσεις της ζωής των προλετάριων. Δεν κατάφερε να συνδέσει τις επιμέρους δράσεις και τα «αντί» σε ένα συνεκτικό σχέδιο μάχης. Δεν κατάφερε να αναζητήσει με αξιώσεις συμμάχους μέσα στις τάξεις των προλετάριων, στα σχολεία, στις δουλειές, στα γήπεδα, εκεί που ο εκφασισμός των κοινωνικών σχέσεων δημιουργεί ρήξεις. Δεν ήταν κι εύκολο.

Το πογκρόμ της 4ης 9ου του 2004 έβαλε μια μεγάλη σφραγίδα στην αποτυχία αυτή. Η άκρα δεξιά, το κράτος, οι μικροαστοί, επιβεβαίωσαν σε μια μαζική νυχτερινή έξοδο ότι οι μετανάστες προλετάριοι βρίσκονται υπό απαγόρευση. Επιβεβαίωσαν επίσης ότι δεν υπήρξε ποτέ μια ανταγωνιστική κίνηση ικανή να σταματήσει, ή έστω να

---

100 περίπου άτομα διαδήλωσαν στην Κόρινθο λίγες μέρες μετά: ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ!

-*Ζωή σ' έναν παράδεισο εχθρικό*, Μάρτιος 2000.
Ο μπάτσος Ατματζίδης σκοτώνει τον 18χρονο μετανάστη Νίκο Λεωνίδη στη Θεσσαλονίκη. Από την προκήρυξη με υπογραφή συνδικάτο σαλταδόρων: *«Είμαστε όλοι μετανάστες. Δεν το λέμε σαν ένδειξη αλληλεγγύης κάποιων που βρίσκονται σε καλύτερη θέση με κάποιους που βρίσκονται σε χειρότερη. Είναι η συνείδηση του γεγονότος ότι είμαστε ξένοι στον κόσμο των αφεντικών, περικυκλωμένοι από τα τσιράκια τους, φυλακισμένοι στις πόλεις τους και τις δουλειές τους, όπως και αυτοί»*

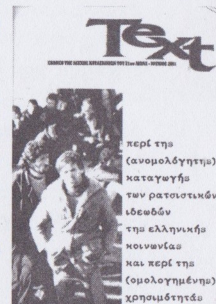
- *6 Μαΐου 2000, Μέρα μνήμης εκείνων που λείπουν*, διαδήλωση στόμα-με-στόμα στον Άγιο Παύλο, Αθήνα.

6 / 5 ΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΛΕΙΠΟΥΝ

ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟΥΣ, ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΥΣ, ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΕΣ...
ΤΑ "ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ" ΑΠΟ ΚΡΥΟ, ΠΕΙΝΑ, ΝΑΥΑΓΙΑ Ή ΝΑΡΚΕΣ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ...
ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΥΣ ΑΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ, ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ....
ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ....
ΤΗΝ ΒΙΑΙΗ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΑ ΣΚΛΑΒΟΠΑΖΑΡΑ ΤΗΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ...

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΚΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ
ΔΕΝ ΤΑ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΤΑ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ
ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ

- 23 Ιουνίου 2001, ***Διαδήλωση «Ο πολυεθνικός εργάτης είναι εδώ»***, μητροπολιτικά συμβούλια, Αθήνα.
Ξέρουμε καλά ότι στην Ελλάδα της δεκαετίας που πέρασε, σ' αυτόν τον χώρο και σ' αυτόν τον χρόνο όπου αναβίωσαν να αναβιώνουν οι πιο βίαιες συνθήκες εκμετάλλευσης των εργατών, μεταναστών αλλά και ντόπιων, ανδρών και γυναικών, η εργατική συνείδηση είναι εξορισμένη.

- *TEXT*: *Περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεωδών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ομολογημένης) χρησιμότητάς τους*, έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα, Ιούνιος 2001.
Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90- η ρατσιστική θηριωδία με ντοκουμέντα.

- *Ο αντιφασισμός την εποχή των κανίβαλων*, εκδήλωση του antifa!, Φεβρουάριος 2006.
Είχαμε εξαρχής επίγνωση ότι είμαστε σε μειονεκτική θέση σε σχέση με την κυριαρχία του ρατσιστικού λόγου σ' όλους τους κοινωνικούς, μαζικούς χώρους: στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, στα καφενεία, στα γήπεδα, στις γειτονιές. Αλλά είχαμε ξεκινήσει και με την εξής βασική υποψία: ότι ο ρατσισμός/ φασισμός ως κοινωνικό ζήτημα έχει με το μέρος του πολλούς και πολλές αλλά έχει εξίσου πολλούς και πολλές στην αντίπερα όχθη.

τος, με μπάτσους... έχουμε να κάνουμε με κοινωνικές σχέσεις.

Αντιθέτως, σύσσωμη η αριστερά κάθε τύπου επέλεξε την αφηρημένη ενοχοποίηση του κράτους και των μήντια για να εξηγήσει αυτά τα χρόνια της βίας. «Φταίει» η κοινωνία ή «δε φταίει»; Ιδού το μυωπικό δίλημμα που απέκρυψε μια χαρά την πραγματικότητα της διαρκούς κοινωνικής σύγκρουσης. Δεν είναι οι αυτόνομοι χωρίς ευθύνη για το αναμάσημα αυτού του διλήμματος. Δεν το απέρριψαν. Πέρα από την ένταση των γεγονότων, ένα σωστό ένστικτο μας υπαγόρευε ότι το «δε φταίει» είναι το χειρότερο κατρακύλισμα. Είναι συγχωροχάρτι στα εγκλήματα. Είναι προδοσία. Είναι η χαρά των αφεντικών.

Είμαστε όλοι αλβανοί

Οι αποστάσεις από το «δε φταίει» δημιούργησαν συζητήσεις, παρήγαγαν δράση, έφτιαξαν δομές, που όπως είπαμε παραπάνω ήταν καθοριστικές για την πολιτική ωρίμανση της αυτονομίας. Όμως αυτή μας η εχθρότητα στους δολοφόνους των μεταναστών μπορούσε να είναι παραγωγική και υγιής από μόνη της μόνο για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Προς τιμήν τους οι αυτόνομοι δεν την εγκατέλειψαν ποτέ, αναγκάστηκαν όμως να αναζητήσουν συλλογικά και συγκροτημένα το διακύβευμα πίσω από όλη αυτή τη βία της δεκαετίας του '90. Αν δεν το έκαναν, τότε όλα αυτά τα χρόνια θα αιωρούνταν στην ιστορία ως ένας αναίτιος παραλογισμός. Αν δεν το έκαναν, τότε η έκκληση της αριστεράς και του κράτους στον ανθρωπιστικά αισθήματα των ελλήνων απέναντι σε «πιο άτυχους λαούς» θα είχε νόημα. Ναι, ο ρατσισμός πήγασε από κοινωνικές σχέσεις, αλλά αυτό που εξέφρασε ήταν ένα συγκεκριμένο υλικό συμφέρον, τη ακραία υποτίμηση της εργασίας των μεταναστών. Ήταν οι εργάτες αυτοί που χτυπιούνταν από τις σφαίρες των μικροαστών, και ήταν τα αφεντικά εκείνα που χτυπούσαν. Η μεγάλη υπηρεσία του ρατσισμού στην ελληνική κοινωνία των 90s ήταν η συμβολή της στην αξιακή διαστρωμάτωση της εργασίας και της ζωής των προλετάριων. «Οι μετανάστες έσωσαν την ελληνική οικονομία»· Την έσωσαν ζώντας στα υπόγεια, την έσωσαν δουλεύοντας για ένα κομμάτι ψωμί, την έσωσαν με ένα πιστόλι στον κρόταφο.

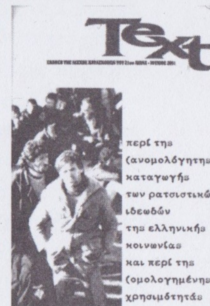
Οι μετανάστες είναι εργάτες! Κι όμως, υπήρξαν εποχές που αυτή η απόφανση δεν ήταν καθόλου αυτονόητη. Η συνειδησιακή ήττα του ντόπιου

των αυτόνομων ήταν μόνο κατ' όνομα επιθετικός. Στην πραγματικότητα κρατούσε μια απελπισμένη, αποσπασματική και αδύναμη άμυνα. Δεν κατάφερε να αποκαλύψει επαρκώς προς όφελος του ταξικού ανταγωνισμού ολόκληρη τη γκάμα της ιδεολογικής αναδιάρθρωσης που εξελισσόταν με τα χρόνια -τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τον σεξισμό ως βίαιες ιεραρχήσεις της ζωής των προλετάριων. Δεν κατάφερε να συνδέσει τις επιμέρους δράσεις και τα «αντί» σε ένα συνεκτικό σχέδιο μάχης. Δεν κατάφερε να αναζητήσει με αξιώσεις συμμάχους μέσα στις τάξεις των προλετάριων, στα σχολεία, στις δουλειές, στα γήπεδα, εκεί που ο εκφασισμός των κοινωνικών σχέσεων δημιουργεί ρήξεις. Δεν ήταν κι εύκολο.

Το πογκρόμ της 4ης 9ου του 2004 έβαλε μια μεγάλη σφραγίδα στην αποτυχία αυτή. Η άκρα δεξιά, το κράτος, οι μικροαστοί, επιβεβαίωσαν σε μια μαζική νυχτερινή έξοδο ότι οι μετανάστες προλετάριοι βρίσκονται υπό απαγόρευση. Επιβεβαίωσαν επίσης ότι δεν υπήρξε ποτέ μια ανταγωνιστική κίνηση ικανή να σταματήσει, ή έστω να δυσκολέψει, αυτήν την πραγματικότητα.

Δύο χρόνια μετά από εκείνον τον Σεπτέμβρη, το 2006, 800 άτομα διαδήλωσαν στην Αθήνα στη μνήμη του πογκρόμ, μετά από κάλεσμα αντιφασιστικών πυρήνων της πόλης. Αυτοί οι εκατοντάδες είπαν ότι τα χρόνια της ρατσιστικής βίας, αυτά που πέρασαν κι αυτά που θα έρθουν, είναι και δική τους οφειλή. Αυτοί οι εκατοντάδες, και άλλοι, την περασμένη βδομάδα βρέθηκαν ξανά στο δρόμο για να διαδηλώσουν ενάντια στον στρατό και τον μιλιταρισμό. Κάποιες εκατοντάδες άνθρωποι (ίσως) είναι σε θέση να αντιληφθούν με έναν πιο συνολικό τρόπο την ταξική επίθεση ενάντια στο προλεταριάτο και να μετατρέψουν αυτήν την αντίληψη σε αυτόνομη δράση, σε αντεπίθεση. Απέναντι στην ιστορία, απέναντι στην ταξική μνήμη, απέναντι στο μέλλον του ανταγωνισμού, αυτό θα είναι ένα μεγάλο βήμα.

να αναβιώνουν οι πιο βίαιες συνθήκες εκμετάλλευσης των εργατών, μεταναστών αλλά και ντόπιων, ανδρών και γυναικών, η εργατική συνείδηση είναι εξορισμένη.

- ***TEXT**: Περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεωδών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ομολογημένης) χρησιμότητάς τους*, έκδοση της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα, Ιούνιος 2001.

Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90- η ρατσιστική θηριωδία με ντοκουμέντα.

- ***Ο αντιφασισμός την εποχή των κανίβαλων***, εκδήλωση του antifa!, Φεβρουάριος 2006.

Είχαμε εξαρχής επίγνωση ότι είμαστε σε μειονεκτική θέση σε σχέση με την κυριαρχία του ρατσιστικού λόγου σ' όλους τους κοινωνικούς, μαζικούς χώρους: στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, στα καφενεία, στα γήπεδα, στις γειτονιές. Αλλά είχαμε ξεκινήσει και με την εξής βασική υποψία: ότι ο ρατσισμός/ φασισμός ως κοινωνικό ζήτημα έχει με το μέρος του πολλούς και πολλές αλλά έχει εξίσου πολλούς και πολλές στην αντίπερα όχθη.

- ***Σεπτέμβριος 2006, Διαδήλωση μνήμης ενάντια στο πογκρόμ***, antifa collective.

Το ξέρουμε, οι δούλοι και οι σπόνσορες της λήθης είναι πολλοί. Και δυνατοί. Αλλά δεν είναι δίχως αντίπαλο. Ποτέ τους δεν ήταν. Τώρα, δυο χρόνια μετά, όλα συνεχίζονται. Και ακόμη μας μένει να πολεμήσουμε! Να βγούμε στο δρόμο! Να θυμηθούμε! Και να θυμίσουμε αυτό τον Σεπτέμβρη και κάθε Σεπτέμβρη ότι εκείνη η νύχτα δεν τελείωσε. Ούτε θα τελειώσει δίχως εμάς.

Αχός πολύς ακούγεται...

Seymenli στα τουρκικά σημαίνει φυλάκιο. Από εκεί φαίνεται ότι πήρε το όνομά του το Φυλάκιο στον Δήμο Κυπρίνου, που τους τελευταίους μήνες βρέθηκε στο επίκεντρο της δημοσιότητας.

Το γιατί είναι λίγο πολύ γνωστό: πρόκειται για το Κέντρο Υποδοχής και Διαμονής Λαθρομεταναστών το οποίο παραδόθηκε από την νομαρχία στην Αστυνομική Διεύθυνση Ορεστιάδας στα τέλη του Απρίλη και το οποίο θεωρείται υπερσύγχρονο καθώς διαθέτει ιατρείο, αναρρωτήριο, εστιατόριο, γήπεδα μπάσκετ και φυσικά κεντρικό σύστημα παρακολούθησης. Με λίγα λόγια πρόκειται για μια καθ' όλα σύγχρονη φυλακή. Σ' αυτό το σημείο εστίασαν και οι φωνές διαμαρτυρίας αντιρατσιστικών οργανώσεων που βρέθηκαν εκεί στις 17, 18, και 19 του Μάη με σκοπό να καταγγείλουν αυτό το μοντέρνο κάτεργο.

Αλλά όπως τις περισσότερες φορές συμβαίνει, το Φυλάκιο δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Θα εξηγήσουμε για ποιους λόγους ισχύει κάτι τέτοιο. Ψάχνοντας να βρούμε τι στο διάολο συμβαίνει εκεί, πέριξ των συνόρων, ανακαλύψαμε διάφορα ενδιαφέροντα στοιχεία που μοιάζουν να συνδέονται πολύ άμεσα με το Φυλάκιο. Το πρώτο αφορά στο ποιος χρηματοδότησε αυτήν τη φυλακή. Το λογικό θα ήταν τα φράγκα να προέρχονται από το καθ' ύλιν αρμόδιο υπουργείο, το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Όμως ως επίσημος χρηματοδότης (με 1,220,000 ευρώ) εμφανίζεται το Υπουργείο Εσωτερικών. Είναι μία από τις δεκάδες δαπάνες που προορίζονται για το σύμπλεγμα της ασφάλειας, η οποία όμως δεν εμφανίζεται στους προϋπολογισμούς είτε του υπ. Δημόσιας Τάξης είτε του υπ. Δικαιοσύνης. Το project «χρηματοδοτούμε την νομαρχία» φαίνεται πολύ βολικό προκειμένου να πραγματοποιούνται τέτοιου είδους δαπάνες.

Το δεύτερο αφορά στο ότι στην ευρύτερη περιοχή του νομού Έβρου τα τελευταία δέκα χρόνια πέφτουν λεφτά με το τσουβάλι. Πλήθος επενδύσεων που δεν παραπέμπουν κατ' ανάγκη στους συνειρμούς που προκαλεί η δημιουργία μιας φυλακής. Από την άλλη όμως αυτές οι επενδύσεις δε μοιάζουν και τόσο αθώες. Για παράδειγμα: η Αναπτυξιακή Εταιρεία Έβρου Α.Ε., η οποία δημιουργήθηκε το 1996 με κύριους μετόχους την νομαρχία Έβρου και την τράπεζα Πειραιώς (με ποσοστά 50,12% και 30% αντίστοιχα) χής. Το τρίτο παράδειγμα αφορά στην Δημιουργία ενός Δικτύου Βαλκανικής Διασυνοριακής Συνεργασίας (εφημερίδα Θρακική Γη, 22/4/07) με συμμετοχή έντεκα νομαρχιών από Ελλάδα, Τουρκία και Βουλγαρία. Ως αιτία αναφέρεται, σε πρώτο χρόνο, η ανάγκη κοινής αντιμετώπισης φυσικών και τεχνολογικών καταστροφών. Αλλά σε δεύτερο χρόνο, στα ψιλά της συνεδρίασης, αναφέρεται επίσης ότι στόχος και φιλοσοφία του δικτύου είναι η μετατροπή των συνόρων σε συγκριτικό πλεονέκτημα, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις ώστε αυτές οι περιοχές να γίνουν τόπος συνάντησης και συνεργασίας. Στο περιθώριο αυτής της συνάντησης ο νομάρχης Έβρου τόνισε (όπως και πολλές άλλες φορές στο παρελθόν) την ανάγκη κατάργησης της βίζας για τουριστικούς αλλά και για εμπορικούς, επιχειρηματικούς λόγους.

Τι συμβαίνει λοιπόν στον ακριτικό Έβρο; Γίνονται άρα επιτέλους πράξη οι κατά καιρούς εξαγγελίες περί αποκεντρωμένης ανάπτυξης; Δεν πρόκειται ακριβώς περί αυτού. Το συμπέρασμα στο οποίο εμείς καταλήγουμε (και το οποίο επιβεβαιώνουν πλήθος δημοσιευμάτων που λόγω οικονομίας χώρου δεν παραθέτουμε) είναι ότι εδώ και κάμποσα χρόνια, σ' αυτή τη μακρινή γωνιά της Ελλάδας, γίνονται χοντρές μπίζνες. Το μοντέλο είναι παλιό και δοκιμασμένο: δίδυμες πόλεις ονομάζονται. Σαν κι αυτές που είναι χτισμένες εκατέρωθεν των αμερικανο-μεξικανικών συνόρων (δες σχετικά και τη στήλη υπόνομος αυτού του τεύχους). Πολυεθνικές εταιρείες οι οποίες εκμεταλλεύονται το φτηνό εργατικό δυναμικό του Μεξικό, σ' έναν παράδεισο καταστρατήγησης και καταπάτησης των πλέον στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων. Κάτι παρόμοιο χτίζεται με ταχείς ρυθμούς στον νομό Έβρου. Στρατόπεδα εργασίας, κάτεργα εκμετάλλευσης χιλιάδων εξαθλιωμένων προλετάριων από τα Βαλκάνια ή την Τουρκία.

Σ' αυτό το περιβάλλον θα πρέπει να γίνει αντιληπτή και η λειτουργία του Κέντρου Υποδοχής και Διαμονής Λαθρομεταναστών. Αυτή η φυλακή, όπως και κάθε τέτοια, δεν αφορά απλά στη βαρβαρότητα του συστήματος και στην πρόθεσή του να φυλακίσει ό,τι είναι διαφορετικό. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο: για τον τρόπο που τα αφεντικά με τον πλέον λειτουργικό τρόπο, εξασφαλίζουν φτηνή, υποτιμημένη εργασία στο όνομα της περίφημης εθνικής (και όχι

« Mn

Αυτό το πράγμα από πάνω λέγεται Taser, το χρησιμοποιούν οι αμερικάνοι μπάτσοι και αυτό που κάνει είναι να διοχετεύει ρεύμα υψηλής τάσης καθώς έρχεται σε επαφή με δύο σημεία του σώματος. Οι μύες συστέλλονται και το θύμα καταρρέει.

ΕΝΑ ΟΠΛΟ ΠΟΥ ΣΟΚΑΡΕΙ

Ο κύριος που ποζάρει υπερήφανος είναι εφευρέτης του Neuroscramber, ενός μυοπαραλυτικού όπλου όπως το Taser. Τα ηλεκτρόδια που προεξέχουν από την άκρη του μπαστουνιού διοχετεύουν στο θύμα τάση των 50.000 volt. Το αστυνομικό τμήμα του Λος Αντζελες περιμένει να δοκιμαστεί στους φτωχοδιάβολους (των φυλακών ίσως;) το ρημάδι προκειμένου να το αγοράσει. Δεν φαίνεται πάντως απίθανο στο μέλλον αυτές οι συσκευές να επεκταθούν και στον τομέα της ιδιωτικής ασφάλειας.

Η συσκευή που εκτοξεύει χρωμοσφαίρες και λέγεται FN 303 (τα αρχικά προσδιορίζουν τη βελγική βιομηχανία όπλων Fabrique Nationale η οποία και το κατασκεύασε). Λέγεται ότι το ελληνικό υπουργείο δημόσιας τάξης έχει ήδη προμηθευτεί αυτή τη συσκευή. Προς το παρόν βέβαια... χρώματα τρώνε μόνο οι μπάτσοι.

άμεσα με το Φυλάκιο. Το πρώτο αφορά στο ποιος χρηματοδότησε αυτήν τη φυλακή. Το λογικό θα ήταν τα φράγκα να προέρχονται από το καθ' ύλιν αρμόδιο υπουργείο, το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Όμως ως επίσημος χρηματοδότης (με 1,220,000 ευρώ) εμφανίζεται το Υπουργείο Εσωτερικών. Είναι μία από τις δεκάδες δαπάνες που προορίζονται για το σύμπλεγμα της ασφάλειας, η οποία όμως δεν εμφανίζεται στους προϋπολογισμούς είτε του υπ. Δημόσιας Τάξης είτε του υπ. Δικαιοσύνης. Το project «χρηματοδοτούμε την νομαρχία» φαίνεται πολύ βολικό προκειμένου να πραγματοποιούνται τέτοιου είδους δαπάνες.

Το δεύτερο αφορά στο ότι στην ευρύτερη περιοχή του νομού Έβρου τα τελευταία δέκα χρόνια πέφτουν λεφτά με το τσουβάλι. Πλήθος επενδύσεων που δεν παραπέμπουν κατ' ανάγκη στους συνειρμούς που προκαλεί η δημιουργία μιας φυλακής. Από την άλλη όμως αυτές οι επενδύσεις δε μοιάζουν και τόσο αθώες. Για παράδειγμα: η Αναπτυξιακή Εταιρεία Έβρου Α.Ε., η οποία δημιουργήθηκε το 1996 με κύριους μετόχους την νομαρχία Έβρου και την τράπεζα Πειραιώς (με ποσοστά 50,12% και 30% αντίστοιχα) στα πλαίσια του Γ' ΚΠΣ, δημιούργησε εδώ και κάποια χρόνια ένα Κέντρο Υποδοχής Επενδυτών, στους οποίους υπόσχεται μεταξύ άλλων, μια σειρά διευκολύνσεων που αφορούν στο χαμηλό κόστος εργασίας σε αυτή την περιοχή. Χαμηλό κόστος εργασίας... Ενδιαφέρον. Ένα δεύτερο παράδειγμα αφορά στην δημιουργία Διασυνοριακού Κτηνιατρικού Κέντρου στην Ορεστιάδα (στον οικισμό της Οινόης) στα πλαίσια του οποίου θα λειτουργεί Κέντρο Παρακολούθησης και Μελέτης Εξωτικών Νοσημάτων. Όπως δήλωσε ο νομάρχης Έβρου Ζαμπουνίδης (ο οποίος είναι πανταχού παρών) η άμεση καταστολή εξωτικών νοσημάτων αναμένεται να έχει άμεσες επιδράσεις στην ποιότητα της υγιεινής των κατοίκων της περιοθέτουμε) είναι ότι εδώ και κάμποσα χρόνια, σ' αυτή τη μακρινή γωνιά της Ελλάδας, γίνονται χοντρές μπίζνες. Το μοντέλο είναι παλιό και δοκιμασμένο: δίδυμες πόλεις ονομάζονται. Σαν κι αυτές που είναι χτισμένες εκατέρωθεν των αμερικανο-μεξικανικών συνόρων (δες σχετικά και τη στήλη υπόνομος αυτού του τεύχους). Πολυεθνικές εταιρείες οι οποίες εκμεταλλεύονται το φτηνό εργατικό δυναμικό του Μεξικό, σ' έναν παράδεισο καταστρατήγησης και καταπάτησης των πλέον στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων. Κάτι παρόμοιο χτίζεται με ταχείς ρυθμούς στον νομό Έβρου. Στρατόπεδα εργασίας, κάτεργα εκμετάλλευσης χιλιάδων εξαθλιωμένων προλετάριων από τα Βαλκάνια ή την Τουρκία.

Σ' αυτό το περιβάλλον θα πρέπει να γίνει αντιληπτή και η λειτουργία του Κέντρου Υποδοχής και Διαμονής Λαθρομεταναστών. Αυτή η φυλακή, όπως και κάθε τέτοια, δεν αφορά απλά στη βαρβαρότητα του συστήματος και στην πρόθεσή του να φυλακίσει ό,τι είναι διαφορετικό. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο: για τον τρόπο που τα αφεντικά με τον πλέον λειτουργικό τρόπο, εξασφαλίζουν φτηνή, υποτιμημένη εργασία στο όνομα της περίφημης εθνικής (και όχι μόνο) ανάπτυξης. Σ' αυτό το σημείο είναι που το θέμα μας παίρνει εντέλει μια διαφορετική τροπή· γιατί όταν η συζήτηση πηγαίνει στην πρόοδο και την ανάπτυξη του τόπου, οι καταγγελίες για τις φυλακές και τα δάκρυα για τους «φτωχούς μετανάστες» όχι απλά δεν αρκούν αλλά μπορεί κιόλας να συνηγορούν σε αυτό ακριβώς το οποίο καταγγέλουν. Το Φυλάκιο, το κάθε Φυλάκιο, δεν είναι παρά μόνο μια στιγμή, ένα ακόμη αιματοβαμμένο καρέ του πολέμου που διεξάγεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη, του ταξικού πολέμου. Όποιος παριστάνει ότι μπορεί να πρόκειται για κάτι λιγότερο απ' αυτό, μοιάζει να έχει πάρει ήδη θέση σ' αυτόν τον πόλεμο: στο πλευρό των αφεντικών.

δοκιμαστεί στους φτωχοδιαβόλους (των φυλακών ίσως;) το ρημάδι προκειμένου να το αγοράσει. Δεν φαίνεται πάντως απίθανο στο μέλλον αυτές οι συσκευές να επεκταθούν και στον τομέα της ιδιωτικής ασφάλειας.

Η συσκευή που εκτοξεύει χρωμοσφαίρες και λέγεται FN 303 (τα αρχικά προσδιορίζουν τη βελγική βιομηχανία όπλων Fabrique Nationale η οποία και το κατασκεύασε). Λέγεται ότι το ελληνικό υπουργείο δημόσιας τάξης έχει ήδη προμηθευτεί αυτή τη συσκευή. Προς το παρόν βέβαια... χρώματα τρώνε μόνο οι μπάτσοι.

Ηλεκτρική ασπίδα και ηλεκτρικό δίχτυ. Στα σοβαρά μελετάνε τέτοια πράγματα;

φονικά» όπλα (αλλιώς όπλα εναντίον άμαχων)

«Η ασφάλεια των αεροπορικών πτήσεων έγιναν ζήτημα ύψιστης σημασίας μέσα στο 2002. Θα μπορούσε ένα παραλυτικό όπλο ή κάποια άλλη μη φονική συσκευή να βοηθήσει κάποιο μέλος του πληρώματος στη ματαίωση μιας επίθεσης κατά τη διάρκεια της πτήσης; Το 2002, το Κογκρέσο ανέθεσε στο Εθνικό Ινστιτούτο Δικαιοσύνης να μελετήσει τη χρήση μη φονικών όπλων στις εμπορικές πτήσεις ως μέσο εξουδετέρωσης ατόμων που αποτελούν ξεκάθαρη απειλή».

Εθνικό Ινστιτούτο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, ετήσια έκθεση για το 2002

«Η προοπτική χρησιμοποίησης μη φονικών όπλων σε συγκρούσεις χαμηλής έντασης γίνεται σταδιακά κατανοητή ως μια εν δυνάμει αποτελεσματική στρατιωτική απάντηση σε ασύμμετρες απειλές(...) Ο ισραηλινός στρατός και η ισραηλινή αστυνομία δεν έχουν επαρκή μη φονικό εξοπλισμό για να αντιμετωπίζουν επιθετικούς όχλους (...) Για παράδειγμα, πώς θα μπορούσε στο μέλλον ο στρατός να αντιμετωπίζει ένοπλους παλαιστίνιους που χρησιμοποιούν πλήθη άμαχων για ασπίδα, ελαχιστοποιώντας τις απώλειες σε άοπλους; Σε αυτή την έκθεση θα προσπαθήσω να τονίσω τη σημασία της μείωσης των απωλειών. Όσο λιγότερες είναι οι απώλειες άμαχων, τόσο περισσότερες είναι οι δυνατότητες του Ισραήλ να πείσει τον κόσμο για τους ειρηνικούς του σκοπούς».

Κέντρο Στρατηγικών Μελετών, Πανεπιστήμιο Τελ Αβίβ, Σεπτέμβριος 2001

Ασφάλεια αεροπορικών πτήσεων και εξόντωση ενόπλων που είναι αναμιγμένοι με άμαχους. Αυτές είναι δύο μόνο από τις άκρες του φάσματος όπου ανθίζει η συζήτηση για την ανάπτυξη των μη φονικών όπλων (διεθνώς γνωστών ως non lethal weapons). Η αναβάθμιση του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος σε ολόκληρη τη δύση φέρνει λοιπόν στην επιφάνεια τα λεγόμενα «μη φονικά όπλα». Πρόσφατα και εδώ στην ελλάδα μάθαμε ότι το υπουργείο δημόσιας τάξης σχεδιάζει να εισαγάγει συσκευές εκτόξευσης χρωμοσφαιριδίων στο οπλοστάσιο των μπάτσων. Τα χρωμοσφαιρίδια εκτοξεύονται με σκοπό το μαρκάρισμα με χρώμα των ταραχοποιών σε διαδηλώσεις, ώστε ο εντοπισμός και η σύλληψή τους μετέπειτα να είναι εύκολη υπόθεση.

Υπάρχει μια μεγάλη γκάμα «μη φονικών όπλων», που δοκιμάζονται, κατασκευάζονται από βιομηχανίες όπλων και προωθούνται προς πώληση στους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής διεθνώς. Φορητές συσκευές ηλεκτροσοκ, μυοπαραλυτικά όπλα (ήδη σε χρήση από την αστυνομία των ηπα), ηλεκτρικές ασπίδες, ηλεκτρικά δίχτυα, συσκευές εκπομπής σε μεγάλη εμβέλεια υποηχητικών και υπερηχητικών ήχων (δοκιμάζονται στο Ιράκ), όπλα εκπομπής ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. Αλλά και νέοι τύποι χημικών αναισθητικών αερίων, όπως αυτά που χρησιμοποίησαν οι ρωσικές ειδικές δυνάμεις κατά την εισβολή τους στο θέατρο της Μόσχας τον Οκτώβριο του 2002.

Η λογική πίσω από την ανάπτυξη αυτών των όπλων, όπως την εξηγούν οι ειδικοί είναι πάνω – κάτω η εξής: η αναγκη για αποτελεσματική αντιμετώπιση καταστάσεων όπου απαιτείται σύγκρουση σώμα με σώμα των δυνάμεων καταστολής με εχθρικούς στόχους όπως και ο αποτελεσματικός έλεγχος μαζικών συγκεντρώσεων, στις οποίες επικίνδυνοι ή απειλητικοί ή ένοπλοι τύποι διαχέονται μέσα σε ένα σώμα άμαχων. Το Πανεπιστήμιο του Bradford της Αγγλίας, που διαθέτει ειδικό ερευνητικό πρόγραμμα για τα μη φονικά όπλα, ως προς το ερώτημα «γιατί αυτό το αυξανόμενο ενδιαφέρον σε αυτά τα όπλα» δίνει τις εξής ανάμεσα στα άλλα απαντήσεις: εξαιτίας των αυξανόμενων απαιτήσεων στις φυλακές ως προς την καταστολή των κρατουμένων, εξαιτίας τρομοκρατικων συμβάντων όπου υπάρχουν όμηροι είτε σε εμπορικές πτήσεις, είτε σε κτίρια είτε σε μέσα μαζικής μεταφοράς, εξαιτίας πιέσεων από νομικούς φορείς και οργανώσεις για αναίμακτες συλλήψεις, εξαιτίας των αναγκών για αποτελεσματικότερο έλεγχο σειρών αναμονής (checkpoints).

Σε όλες σχεδόν τις παραπάνω περιπτώσεις το ζητούμενο είναι ένα : ο έλεγχος και η διαχείριση του πλήθους. Απ' ό,τι φαίνεται τα μη φονικά όπλα στοχεύουν στο να συνηθίσουμε στην ιδέα ότι οποτεδήποτε αποφασίσουν οι μπάτσοι πως συντρέχει απειλή, στο μετρό, σε ένα δημόσιο κτίριο, στο λεωφορείο, σε ένα κεντρικό πολυπληθές σημείο της πόλης θα μπορούν να ρίχνουν αδιακρίτως στο ψαχνό τα «μη θανάσιμα» βλήματά τους. Σε συνδυασμό κιόλας με το ότι η μπατσοστρατιωτική τεχνολογία προχωράει με άλματα και ψάχνει έδαφος να εφαρμοστεί (ήδη οι φυλακές αποτελούν πεδία τέτοιων εφαρμογών), τότε έχουν πολλά ακόμη να δουν τα μάτια μας.

Πολιτοφυλακή

ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΜΠΛΟΚ ΤΗΣ ΜΕΓΑΠΟΛΗΣ-1 ΕΧΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ **ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ**, ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΠΙΦΟΡΤΙΣΜΕΝΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ. **ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ** ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΕΞΟΧΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΜΕΝΟΥΣ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ-

-ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ, ΓΙΑ **ΗΛΙΘΙΟΥΣ** ΜΕΧΡΙΣ ΕΝΟΣ!

ΒΑΡΕΘΗΚΑΜΕ ΠΙΑ ΤΑ ΗΛΙΘΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ!

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ **ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ** ΣΤΟ **ΜΠΛΟΚ ΜΠΕΤΥ ΤΕΡΠΙΝ**!*

ΚΑΛΑ ΤΑ ΛΕΣ ΔΙΚΕ ΜΟΥ!

ΑΠΟ ΤΕΤΟΙΕΣ ΑΣΗΜΑΝΤΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ **ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΩΝ ΜΠΛΟΚ** -

ΣΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ!

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟΥ ΜΠΕΤΥ ΤΕΡΠΙΝ ΠΙΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ -

ΟΝΤΥ ΜΕΡΦΥ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΧΑΜΟΣ ΤΡΑΒΑΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ **ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ** -

ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΣΤΟ ΜΠΕΤΥ ΤΕΡΠΙΝ!

την έκθεση θα προσπαθήσω να τονίσω τη σημασία της μείωσης των απωλειών. Όσο λιγότερες είναι οι απώλειες άμαχων, τόσο περισσότερες είναι οι δυνατότητες του Ισραήλ να πείσει τον κόσμο για τους ειρηνικούς του σκοπούς».

Κέντρο Στρατηγικών Μελετών, Πανεπιστήμιο Τελ Αβίβ, Σεπτέμβριος 2001

Ιράκ), όπλα εκπομπής ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. Αλλά και νέοι τύποι χημικών αναισθητικών αερίων, όπως αυτά που χρησιμοποίησαν οι ρωσικές ειδικές δυνάμεις κατά την εισβολή τους στο θέατρο της Μόσχας τον Οκτώβριο του 2002.

Η λογική πίσω από την ανάπτυξη αυτών των όπλων, όπως την εξηγούν οι ειδικοί είναι πάνω – κάτω η εξής: η αναγκη για αποτελεσματική αντιμετώπιση καταστά-

δημόσιο κτίριο, στο λεωφορείο, σε ένα κεντρικό πολυπληθές σημείο της πόλης θα μπορούν να ρίχνουν αδιακρίτως στο ψαχνό τα «μη θανάσιμα» βλήματά τους. Σε συνδυασμό κιόλας με το ότι η μπατσοστρατιωτική τεχνολογία προχωράει με άλματα και ψάχνει έδαφος να εφαρμοστεί (ήδη οι φυλακές αποτελούν πεδία τέτοιων εφαρμογών), τότε έχουν πολλά ακόμη να δουν τα μάτια μας.

Πολιτοφυλακή

**Σ.τ.Μ: Ο Audie Murphy υπήρξε ο πλέον παρασημοφορημένος αμερικανός στρατιώτης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η Betty Turpin είναι χαρακτήρας της μακρόβιας βρετανικής σαπουνόπερας Coronation Street. Σχετικό με το θέμα μας: Είναι παντρεμένη με μπάτσο.*

Γιατί διάολε πήγε άπατο;

Τηλέφωνα, κάμερες και τεχνολογική πρόοδος στον υπερτεχνολογικό καπιταλισμό (καλά, έτσι θα θέλαμε αλλά δε φτάνει ο χώρος)

Εικόνα 1: Παγκόσμια πρεμιέρα του εικονοτηλέφωνου.

Όσο παράξενο κι αν φαίνεται, η χρονιά είναι το 1964. Ο τόπος είναι η διεθνής έκθεση της Νέας Υόρκης. Η κυριούλα στην οθόνη είναι η γυναίκα του προέδρου των ΗΠΑ Lyndon Johnson. Οι τύποι που κοιτάνε έκθαμβοι με την πλάτη στον φακό είναι υψηλόβαθμοι υπάλληλοι της American Telegraph and Telephone (AT&T). Και η μαγική οβάλ συσκευή που κάνει την παρθενική της εμφάνιση κυριαρχώντας στο κέντρο της φωτογραφίας, έμεινε γνωστή σε όσους καταπιάνονται με περιθωριακά τεχνολογικά φαινόμενα σαν "εικονοτηλέφωνο".

Στις μέρες μας, δεν είναι λίγοι εκείνοι που ακούν 1964 και σκέφτονται την αρχαιότητα, θα πρεπε όμως να ξέρουν ότι το εικονοτηλέφωνο ήταν ιδέα ακόμη παλιότερη -τόσο παλιά όσο και το ίδιο το τηλέφωνο. Ήδη από το 1889 ο αντιπρόεδρος της AT&T προέβλεπε: «Θα έρθει η μέρα που εκτός απ' το να ακούμε τους μακρινούς μας φίλους όταν επικοινωνούμε μαζί τους με το τηλέφωνο, θα μπορούμε και να τους δούμε», ενώ μπορεί να εκπλαγεί κανείς αν μάθει ότι η πρώτη συσκευή έχει ημερομηνία γέννησης 1930. Εν πάσει περιπτώσει, η είσοδος του εικονοτηλέφωνου στο προσκήνιο έγινε με φόρα, αισιοδοξία και επιχειρήματα που θα πρέπει να ηχούν γνωστά και σήμερα. Το εικονοτηλέφωνο (η μετάδοση εικόνας και ήχου μέσω των τηλεφωνικών γραμμών), εκτός που θα έκανε ένα παλιό όνειρο πραγματικότητα, θα έλυνε το κυκλοφοριακό πρόβλημα, θα καθιστούσε τις μετακινήσεις οποιουδήποτε είδους ξεπερασμένες, θα γεννούσε την εκπαίδευση εξ αποστάσεως, θα διευκόλυνε τις προσλήψεις προσωπικού και τον έλεγχο των εργασιακών χώρων, κι από πάνω θα εξοικονομούσε και ενέργεια, παρότι το ενεργειακό πρόβλημα δεν είχε κάνει ακόμη αισθητή την παρουσία του. Το εκπληκτικότερο όλων όμως, ήταν ότι το εικονοτηλέφωνο προωθήθηκε σαν μηχανή ανταλλαγής δεδομένων και πληροφοριών για επιχειρηματική χρήση. Τα άρθρα που το συνόδευσαν έβλεπαν στο μέλλον του εικονοτηλέφωνου μια δομή ανταλλαγής δεδομένων της οποίας η επιχειρηματική χρήση έμοιαζε συνταρακτικά με το Internet, ή καλύτερα με το πως οι εταιρείες θα ήθελαν να είναι το Internet (Εικόνα 2, 3).

Είναι λοιπόν μάλλον παράξενο που, παρά τα 500 εκατομμύρια δολάρια που επένδυσε η AT&T στην ανάπτυξη και τη διαφήμιση της συσκευής, δέκα χρόνια αργότερα το εικονοτηλέφωνο είχε πάψει να υπάρχει. Πολύ απλά κανείς, ή σχεδόν κανείς δεν ήθελε να αγοράσει αυτό το πράγμα, ενώ

Εικόνα 2: Το εικονοτηλέφωνο χρησιμοποιείται για ανταλλαγή δεδομένων.

Το χειρότερο όμως απ' όλα είναι ότι το εικονοτηλέφωνο ακόμη και σήμερα αποτελεί μια αποτυχία που παραμένει ανεξήγητη. Γιατί, γιατί ω καταναλωτή, μας έγραψες στα παλαιότερα των υποδημάτων σου; Αυτή είναι η πνιχτή κραυγή των στελεχών που προσπαθούν να αντλήσουν μαθήματα από το παρελθόν. Να μία τυπική εξήγηση της αποτυχίας του εικονοτηλέφωνου:

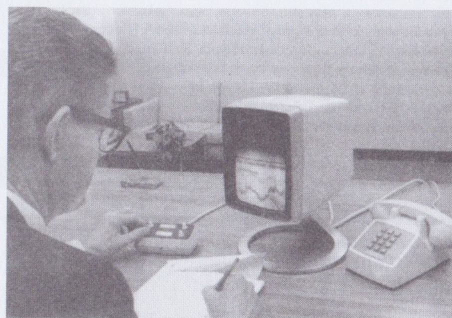
Καταστροφή με τα όλα της! Ο κόσμος έκανε στην κυριολεξία ουρές για να αποφύγει να το αγοράσει! Τί είχε συμβεί; Ένας παράγοντας ήταν το κόστος της συσκευής. Το εικονοτηλέφωνο δεν ήταν διόλου φτηνό: 125 δολάρια το μήνα, συν 21 δολάρια το λεπτό. Υπήρχε επίσης το πρόβλημα του πως χρησιμοποιείς το εικονοτηλέφωνο όταν ελάχιστοι άλλοι το έχουν στην κατοχή τους. Εκτός κι αν διαθέτεις σοβαρούς λόγους να νομίζεις πως όλοι θα αρχίσουν να αγοράζουν εικονοτηλέφωνα με τη σέσουλα, δεν μπορεί παρά να αρχίσεις να υποπτεύεσαι πως θα είσαι μόνος σου, δίχως ψυχή που να ενδιαφέρεται να εικονομιλήσει μαζί σου. Όποιοι κι αν ήταν οι λόγοι, η συσκευή αποσύρθηκε με συνολικές ζημιές ενός δισ. δολαρίων... [Tales of future past, http://davidszondy.com/future/futurepast.htm. Το site ασχολείται με τις αποτυχημένες τεχνολογίες]

Προφάσεις εν αμαρτίαις! Κάπου στις αρχές των 80's, μια άλλη μυστήρια συσκευή, ο προσωπικός υπολογιστής, έκανε την εμφάνισή του στην αγορά. Η τιμή του ήταν 5.000 δολάρια, η χρησιμότητά του πολύ ασαφέστερη, οι προοπτικές του πολύ πιο ανεξιχνίαστες. Τίποτα από αυτά δεν τον εμπόδισε να κυριαρχήσει. Οπότε το πρόβλημα παραμένει. Γιατί μια τεχνολογία που υπόσχονταν όλα αυτά που σήμερα επιδιώκονται διακαώς με τις web cameras και το skype, κατέληξε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας; Και πάλι οι αιτιολογήσεις ξεπέφτουν στην απλοϊκότητα:

Αυτό που έχει αλλάξει σήμερα είναι ότι με την εισαγωγή εφαρμογών όπως το Skype, μπορούμε να έχουμε το ίδιο είδος επικοινωνίας σχεδόν δωρεάν. Αν κανείς διαθέτει έναν υπολογιστή και μια ευρυζωνική σύνδεση, το μόνο που χρειάζεται είναι ένα ζευγάρι ακουστικά και μια webcam. Τα δικά μου στοίχισαν 25 ευρώ...

Αυτός είναι ένας τυχαίος blogger στο Internet που για κάποιο λόγο συζητάει το θέμα μας. Και θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει ότι οι υπολογιστές και οι ευρυζωνικές συνδέσεις ούτε φτηνά πράγματα είναι, ούτε απλά, ούτε «για όλους», άσε που έχουν πίσω τους είκοσι χρόνια πειραματισμού και κοινωνικής προσαρμογής το εύρος της οποίας παραμένει ανεξερεύνητο. Κατά τη γνώμη μας όμως, η εξήγηση της αποτυχίας του εικονοτηλέφωνου κρύβεται αλλού στο απόσπασμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο ίδιο το γεγονός ότι μπορεί κανείς πατώντας ένα κουμπί να βρει στο δίκτυο κάποιον που συζητάει ένα γεγονός τόσο περιθωριακό όσο η αποτυχία του εικονοτηλέφωνου. Τα βασικά χαρακτηριστικά της κίνη-

μας φίλους όταν επικοινωνούμε μαζί τους με το τηλέφωνο, θα μπορούμε και να τους δούμε», ενώ μπορεί να εκπλαγεί κανείς αν μάθει ότι η πρώτη συσκευή έχει ημερομηνία γέννησης 1930. Εν πάσει περιπτώσει, η είσοδος του εικονοτηλέφωνου στο προσκήνιο έγινε με φόρα, αισιοδοξία και επιχειρήματα που θα πρέπει να ηχούν γνωστά και σήμερα. Το εικονοτηλέφωνο (η μετάδοση εικόνας και ήχου μέσω των τηλεφωνικών γραμμών), εκτός που θα έκανε ένα παλιό όνειρο πραγματικότητα, θα έλυνε το κυκλοφοριακό πρόβλημα, θα καθιστούσε τις μετακινήσεις οποιουδήποτε είδους ξεπερασμένες, θα γεννούσε την εκπαίδευση εξ αποστάσεως, θα διευκόλυνε τις προσλήψεις προσωπικού και τον έλεγχο των εργασιακών χώρων, κι από πάνω θα εξοικονομούσε και ενέργεια, παρότι το ενεργειακό πρόβλημα δεν είχε κάνει ακόμη αισθητή την παρουσία του. Το εκπληκτικότερο όλων όμως, ήταν ότι το εικονοτηλέφωνο προωθήθηκε σαν μηχανή ανταλλαγής δεδομένων και πληροφοριών για επιχειρηματική χρήση. Τα άρθρα που το συνόδευσαν έβλεπαν στο μέλλον του εικονοτηλέφωνου μια δομή ανταλλαγής δεδομένων της οποίας η επιχειρηματική χρήση έμοιαζε συνταρακτικά με το Internet, ή καλύτερα με το πως οι εταιρείες θα ήθελαν να είναι το Internet (Εικόνα 2, 3).

Εικόνα 2: Το εικονοτηλέφωνο χρησιμοποιείται για ανταλλαγή δεδομένων.

Είναι λοιπόν μάλλον παράξενο που, παρά τα 500 εκατομμύρια δολάρια που επένδυσε η AT&T στην ανάπτυξη και τη διαφήμιση της συσκευής, δέκα χρόνια αργότερα το εικονοτηλέφωνο είχε πάψει να υπάρχει. Πολύ απλά κανείς, ή σχεδόν κανείς δεν ήθελε να αγοράσει αυτό το πράγμα, ενώ ακόμη και οι τηλεφωνικοί θάλαμοι που έστησε η εταιρεία για να εξοικειώσει το ευρύ κοινό με τις χαρές της εικονογραφημένης τηλεφωνίας, δέχτηκαν μόλις 71 πελάτες τους έξι πρώτους μήνες της λειτουργίας τους, ενώ μέχρι το 1970 είχαν περιπέσει σε πλήρη αχρηστία. Το εγχείρημα εικονοτηλέφωνο σούρθηκε για ακόμη τέσσερα χρόνια και εγκαταλείφθηκε στα μουλωχτά το 1974.

Εικόνα 3: Το εικονοτηλέφωνο χρησιμοποιείται για πωλήσεις εξ αποστάσεως (ο τύπος προσπαθεί να πουλήσει το καπέλο που φοράει).

Η βασική ιδέα δεν έπαψε βέβαια να στριφογυρίζει στα κεφάλια των στελεχών της AT&T. Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν, και στις αρχές των '90's, οι ίδιοι τύποι προσπάθησαν να λανσάρουν το «βιντεόφωνο», μια ίδια συσκευή αλλά με έγχρωμη εικόνα, καλύτερη ανάλυση και μεγαλύτερη οθόνη. Ξανά μούτζα, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες της εταιρείας και των λακέδων της. Σήμερα, και μόνο το άκουσμα της λέξης «εικονοτηλέφωνο» αρκεί για να λούσει κρύος ιδρώτας τα τμήματα R&D των πολυεθνικών. Είναι ένα σκοτεινό επεισόδιο που όλοι το ξέρουν και κανείς δε μιλά γι αυτό, κάτι σαν αιμομιξία σε οικογένεια της αγνής ελληνικής επαρχίας.

Το εικονοτηλέφωνο αποτελεί μια καραμπινάτη πολυεπίπεδη αποτυχία. Ήταν αποτυχία της μεγαλύτερης διαφημιστικής καμπάνιας που αποτόλμησε η AT&T τη δεκαετία του '60. Ήταν αποτυχία του τμήματος έρευνας και ανάπτυξης που προέβλεπε για το εικονοτηλέφωνο μυριάδες χρήσεις που ποτέ δεν υπήρξαν. Ήταν αποτυχία των διευθυντικών στελεχών που πίστεψαν τους προηγούμενους. Θα μπορούσε να πει κανείς πως κατά κάποιο τρόπο η αποτυχία του εικονοτηλέφωνου ήταν μία συνολική αποτυχία του αμερικανικού καπιταλισμού και της αμερικανικής κοινωνίας. Ακόμη κι αυτή, η πλέον ώριμη καπιταλιστικά κοινωνία του πλανήτη, απέτυχε δύο φορές να δει τις "ευεργετικές μεταβολές" που θα μπορούσε να επιφέρει το εικονοτηλέφωνο στις κοινωνικές σχέσεις, ή ακόμη κι αν τις είδε δεν ενδιαφέρθηκε.

ο προσωπικός υπολογιστής, έκανε την εμφάνισή του στην αγορά. Η τιμή του ήταν 5.000 δολάρια, η χρησιμότητά του πολύ ασαφέστερη, οι προοπτικές του πολύ πιο ανεξιχνίαστες. Τίποτα από αυτά δεν τον εμπόδισε να κυριαρχήσει. Οπότε το πρόβλημα παραμένει. Γιατί μια τεχνολογία που υπόσχονταν όλα αυτά που σήμερα επιδιώκονται διακαώς με τις web cameras και το skype, κατέληξε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας; Και πάλι οι αιτιολογήσεις ξεπέφτουν στην απλοϊκότητα:

Αυτό που έχει αλλάξει σήμερα είναι ότι με την εισαγωγή εφαρμογών όπως το Skype, μπορούμε να έχουμε το ίδιο είδος επικοινωνίας σχεδόν δωρεάν. Αν κανείς διαθέτει έναν υπολογιστή και μια ευρυζωνική σύνδεση, το μόνο που χρειάζεται είναι ένα ζευγάρι ακουστικά και μια webcam. Τα δικά μου στοίχισαν 25 ευρώ...

Αυτός είναι ένας τυχαίος blogger στο Internet που για κάποιο λόγο συζητάει το θέμα μας. Και θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει ότι οι υπολογιστές και οι ευρυζωνικές συνδέσεις ούτε φτηνά πράγματα είναι, ούτε απλά, ούτε «για όλους», άσε που έχουν πίσω τους είκοσι χρόνια πειραματισμού και κοινωνικής προσαρμογής το εύρος της οποίας παραμένει ανεξερεύνητο. Κατά τη γνώμη μας όμως, η εξήγηση της αποτυχίας του εικονοτηλέφωνου κρύβεται αλλού στο απόσπασμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο ίδιο το γεγονός ότι μπορεί κανείς πατώντας ένα κουμπί να βρει στο δίκτυο κάποιον που συζητάει ένα γεγονός τόσο περιθωριακό όσο η αποτυχία του εικονοτηλέφωνου. Τα βασικά χαρακτηριστικά της κίνησης του blogger είναι τα εξής:

i. Επιλέγει, δίχως υλικό συμφέρον και σαν μέρος της καθημερινότητάς του, να απευθυνθεί σε ανθρώπους των οποίων την ύπαρξη αγνοεί, για των οποίων τα κίνητρα αδιαφορεί, και τους οποίους δεν ενδιαφέρεται να γνωρίσει.

ii. Αποφασίζει να μιλήσει για ένα θέμα που επίσης αγνοεί και δεν πολυενδιαφέρεται να γνωρίσει, και το κάνει αναπαράγοντας κοινοτοπίες άλλων.

iii. Συνυπάρχει με εκατοντάδες χιλιάδες άλλους με παρόμοια κίνητρα και συμπεριφορές, σε μια δομή δεδομένων μέσα στην οποία η αναζήτηση γίνεται με προγράμματα διαχείρισης βάσης δεδομένων.

Με λίγα λόγια, ο blogger μας ανταλάσσει και διαχειρίζεται πληροφορίες! Τόσο ριζικά, σε τέτοια έκταση, έχει αλλάξει η έννοια της «επικοινωνίας» από το μακρινό 1964 ως τις μέρες μας. Κάντε λοιπόν τον κόπο να ξανακοιτάξετε την εικόνα 3. Αυτός ο διευθυντής που προσπαθεί να πουλήσει ένα γελοίο καπέλο μιλώντας σε κάποιον που δε γνωρίζει, είναι μια εικόνα μάλλον θλιβερή. Ταυτόχρονα όμως, είναι κι ένας τύπος οι επιδιώξεις του οποίου βρίσκονται σαράντα -ίσως και πενήντα- χρόνια μπροστά από την εποχή τους. Πόσο θα ήθελε να μπορεί απρόσκλητος να δείχνει τη φάτσα του σε αγνώστους βλέποντας τη δικιά τους! Πόσο θα ήθελε αυτά που λέει κι αυτά που του λένε να αποκτούν αυτοστιγμή τη μισοενδιαφέρουσα μισοαδιάφορη χροιά της πληροφορίας! Πόσο θα ήθελε να συμμετάσχει στη σημερινή επικοινωνιακή συνθήκη! Είναι μια συνθήκη που μπρος της το εικονοτηλέφωνο μοιάζει με κουδουνίστρα

2001 A Space Odyssey

Η ταινία «2001: Οδύσσεια του Διαστήματος» βγήκε στις αίθουσες το 1968. Οι κριτικοί λένε ότι ο Kubrick ήθελε να υποδείξει τα όρια της τεχνολογικής αλαζονείας της εποχής του μέσα από την αντιπαράθεση με έναν κατά πολύ ανώτερο πολιτισμό. Αυτό φυσικά δεν απέτρεψε τους υπεύθυνους marketing της AT&T απ' το να πλασάρουν μέσα στην ταινία ένα εικονοτηλέφωνο με το logo της εταιρείας.

Το εικονοτηλέφωνο εμφανίζεται στη σκηνή όπου ο Heywood Floyd, αστροφυσικός της NASA, καλεί από τη σελήνη την κόρη του στη Γη για να ευχηθεί για τα γενέθλιά της. Η μικρή μόλις έγινε τεσσάρων, το μηχάνημα δουλεύει τέλεια, η εικόνα είναι έγχρωμη και ζωντανή... Αλλά η μητέρα λείπει, η γκουβερνάντα είναι στο μπάνιο, και το κοριτσάκι είναι αφηρημένο, κοιτάει αλλού, αρνείται να αντιληφθεί την ολοζώντανη εικόνα του πατέρα της σαν τον ίδιο τον πατέρα της. Όταν αυτός τη ρωτάει τί δώρο θέλει για τα γενέθλιά της, εκείνη απαντάει ντροπαλά «Ένα τηλέφωνο».

Το εικονοτηλέφωνο στην ταινία του Kubrick

Ο Kubrick εκμεταλλεύεται την γκρίζα διαφήμιση της AT&T για να σχολιάσει την έννοια και τη σημασία της φυσικής παρουσίας και απουσίας, επισημαίνοντας πως η ώρα του εικονοτηλέφωνου δεν είχε έρθει ακόμη. Τελικά ο Floyd κλείνει την αμήχανη συζήτηση αποδεχόμενος την ήττα του. Τα τελευταία του λόγια είναι «Πες στη μητέρα σου ότι τηλεφώνησα, πες της ότι θα ξανατηλεφωνήσω αύριο». Παρά τον όγκο του τεχνολογικού του εξοπλισμού, ο Floyd αδυνατεί να γεμίσει το κενό της φυσικής του απουσίας. Σήμερα δεν είναι ακριβώς έτσι...

Το Contre tech στη Νέα Υόρκη

Του ανταποκριτή μας

Σύντροφοι και συντρόφισσες, αν μη τι άλλο αυτή η στήλη σέβεται τους πιστούς αναγνώστες της, και τους τρεις! Και να η απόδειξη: Μόλις ένα μήνα πριν, τα υπερτεχνολογικά μας κονέ μας πληροφόρησαν ότι το Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης διοργανώνει έκθεση με θέμα «Ασφάλεια και Design». Φυσικά, και μόνο η σκέψη άλλης μίας επίσκεψης στην εν λόγω πληκτική και καταθλιπτική φωλιά της κυριαρχίας, προκάλεσε ρίγη απέχθειας στους ταπεινούς σας συντάκτες. Αμέσως όμως, ο αλτρουισμός επικράτησε: «Πόσο ενδιαφέρον θα είχε μία περιήγηση σε αυτή την έκθεση για τους συντρόφους και αναγνώστες μας που ασχολούνται με την επέλαση της ασφάλειας!» Έτσι σκεφτήκαμε -κι αμέσως αποφασίσαμε ένας από εμάς να θυσιαστεί αναχωρώντας άμεσα για Νέα Υόρκη.

Ωστόσο μην ανησυχείτε! Ένα μικρό μόνο μέρος των εσόδων του προηγούμενου τεύχους αποδείχθηκε υπεραρκετό για να καλύψει το αεροπορικό εισιτήριο, τη διαμονή, τη διατροφή και μια συναυλία του Tom Waits. Ακόμη βέβαια, ο ταπεινός απεσταλμένος του Contre Tech δεν έχει βρει τον χρόνο να δει την έκθεση, παρόλ' αυτά αποφάσισε να θυσιαστεί περαιτέρω και να παραμείνει στη Νέα Υόρκη κατά τη διάρκεια του θέρους προκειμένου να ολοκληρώσει την περιήγησή του με τη σοβαρότητα που αρμόζει σε συντάκτη του Contre Tech και ετούτου του έγκριτου εντύπου.

Θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος με πλήρη και ενδελεχή ανταπόκριση από το Μητροπολιτικό μουσείο της Νέας Υόρκης. Για την ώρα οι αναγνώστες θα πρέπει να αρκεστούν στο **ασφαλιτόδεντρο**, από τα βασικά

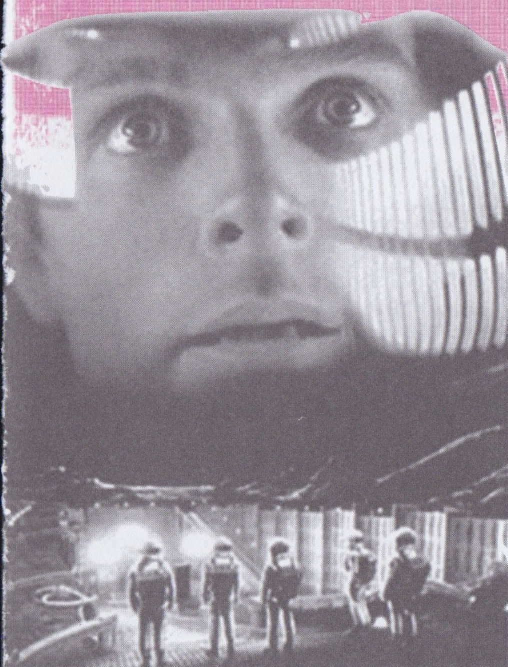

Το ασφαλιτόδεντρο

μπάνιο, και το κοριτσάκι είναι αφηρημένο, κοιτάει αλλού, αρνείται να αντιληφθεί την ολοζώντανη εικόνα του πατέρα της σαν τον ίδιο τον πατέρα της. Όταν αυτός τη ρωτάει τί δώρο θέλει για τα γενέθλιά της, εκείνη απαντάει ντροπαλά «Ένα τηλέφωνο».

Το εικονοτηλέφωνο στην ταινία του Kubrick

Ο Kubrick εκμεταλλεύεται την γκρίζα διαφήμιση της AT&T για να σχολιάσει την έννοια και τη σημασία της φυσικής παρουσίας και απουσίας, επισημαίνοντας πως η ώρα του εικονοτηλέφωνου δεν είχε έρθει ακόμη. Τελικά ο Floyd κλείνει την αμήχανη συζήτηση αποδεχόμενος την ήττα του. Τα τελευταία του λόγια είναι «Πες στη μητέρα σου ότι τηλεφώνησα, πες της ότι θα ξανατηλεφωνήσω αύριο». Παρά τον όγκο του τεχνολογικού του εξοπλισμού, ο Floyd αδυνατεί να γεμίσει το κενό της φυσικής του απουσίας. Σήμερα δεν είναι ακριβώς έτσι...

μια συναυλία του Tom Waits. Ακόμη βέβαια, ο ταπεινός απεσταλμένος του Contre Tech δεν έχει βρει τον χρόνο να δει την έκθεση, παρόλ' αυτά αποφάσισε να θυσιαστεί περαιτέρω και να παραμείνει στη Νέα Υόρκη κατά τη διάρκεια του θέρους προκειμένου να ολοκληρώσει την περιήγησή του με τη σοβαρότητα που αρμόζει σε συντάκτη του Contre Tech και ετούτου του έγκριτου εντύπου.

Θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος με πλήρη και ενδελεχή ανταπόκριση από το Μητροπολιτικό μουσείο της Νέας Υόρκης. Για την ώρα οι αναγνώστες θα πρέπει να αρκεστούν στο **ασφαλιτόδεντρο**, από τα βασικά εκθέματα της έκθεσης. Το **ασφαλιτόδεντρο** είναι μέρος ενός μεγάλου καλλιτεχνικού project που αντιπαραθέτει την πόλη φρούριο για μικροαστούς του San Jose της California, με την απέναντι Tijuana Mexico. Σε μια άλλη πλατεία του San Jose, ενώ λίγο παρακάτω έχει φυτρώσει το αδερφάκι του, το **οθονόδεντρο**. Οι κάμερες του ασφαλιτόδεντρου στέλνουν σήμα στο οθονόδεντρο και το οθονόδεντρο αναπαράγει το σήμα στις δεκάδες οθόνες του. Η εγκατάσταση συμπληρώνεται από εικόνες εισβολής των μπάτσων στο San Jose που χρονολογούνται από το καταραμένο '68, τότε που εκεί μένανε μαύροι, καθώς και από ηχογραφημένα αποσπάσματα από το 1984 του George Orwell. Απ' ό,τι μαθαίνουμε βέβαια, οι φιλήσυχοι κάτοικοι του San Jose γράφουν τους καλλιτέχνες εκεί που δεν πιάνει μελάνι, αλλά μην ανησυχείτε! Θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος με άλλες εφευρέσεις του ιδίου φυράματος.

Το ασφαλιτόδεντρο

Music Factory #4

Δεν υπάρχει καμία άλλη μορφή «τέχνης» που να εισήλθε με τόσο χαρακτηριστικό, έκδηλο και βαθύ τρόπο όσο η μουσική στην απολαυσιακή πλευρά της ζωής των νεολαίων στον δυτικό κόσμο εδώ και μισό αιώνα. Η μουσική έγινε το σύμβολο, το καταφύγιο και η σημαία για εκατομμύρια νέους μέσα στην δίνη των αλλαγών του δευτέρου μισού του 20ου αιώνα. Rock, punk, hardcore, hip hop, techno, house, jungle metal είναι μόνο κάποια –με μικρότερη ή μεγαλύτερη απήχηση- από τα μουσικά ρεύματα που εκδηλώθηκαν στην καπιταλιστική δύση σε όλη αυτή την περίοδο.

Το σημείο αναφοράς: οι πιο «ανεπτυγμένες» δυτικές χώρες. Με το εκπληκτικά καινοτόμο μπόλιασμα από τη μουσική παράδοση κυρίως της Αφρικής και της Καραιβικής οι τροχιές των νέων μουσικών ρευμάτων πήραν αναπάντεχα άλλους δρόμους. Είναι γεγονός ότι οι κοινότητες μεταναστών στην Αγγλία, στην Αμερική και στην Γαλλία αποτέλεσαν το μεγαλύτερο μουσικό εργαστήρι του αιώνα που πέρασε. Φαντάζει κάπως υπερβολικό αλλά είναι η πραγματικότητα: χωρίς τη δημιουργική μίξη των ήχων, της κουλτούρας και των παραδόσεων μέσα στις ισοπεδωτικές μητροπόλεις τίποτα απ' όσα έχουμε ακούσει μέχρι τώρα δεν θα ήταν έτσι. Στα προάστια του Λονδίνου, του Λος Άντζελες, της Νέας Υόρκης, του Ντιτρόιτ, της Νέας Ορλέανης άναψαν τα φυτίλια που οδήγησαν σε όλες τις μουσικές εκρήξεις. Η προλεταριακή δημιουργικότητα απέδειξε ότι μπορεί να παράγει και να εκφράσει τα πάντα.

Μέσα στις μητροπόλεις οι νεολαίοι αρχίζουν να βγαίνουν από την κοινωνική απαξίωση και να δημιουργούν κοινότητες και ταυτότητες γύρω από την μουσική. Η λευκή πρωτοκοσμική νεολαία ταυτόχρονα σηκώνει κεφάλι μέσα σε μία ζωή εγγυημένης μιζέριας. Βρισκόμαστε στα sixties, και οι δυτικές κοινωνίες είναι ένα καζάνι που βράζει. Τι είναι όμως αυτό που κάνει τη μουσική τόσο δημοφιλή;

Όλο το αισθαντικό και αρνησιακό σύμπαν που ξεπηδά μέσα από την καθημερινή εμπειρία μπορεί να εκφραστεί αλλά και να αφομοιωθεί άμεσα χωρίς κάποιου είδους «καλλιέργεια». Η μουσική σε πορώνει και σε τσιτώνει, σε ανεβάζει και σου συμπαραστέκεται. Τη στιγμή που ο καθένας μπορεί να πάρει μια κιθάρα, ένα μπάσο και ένα σνερ, ένα reason και ένα μικρόφωνο και να «μιλήσει» όλα τα υπόλοιπα είναι λεπτομέρειες. Η μουσική κατάφερε ένα σημαντικό πλήγμα στον ελιτίστικο χαρακτήρα που διαμόρφωσε η σύγχρονη αστική τέχνη. Η «πλέμπα» εκφράζεται με μυριάδες τρόπους ρε καραγκιόζηδες!

Μπροστά πηγαίνουν τα φρικιά και πίσω οι εμπόροι: το μότο μιας εποχής που η αδιάκοπη πάλη ανάμεσα σε καπιταλιστική αφομοίωση και δημιουργία έγινε πλέον κοινός τόπος. Και όμως το δημιουργικό πάθος παραμένει ακόμα αλώβητο: εμείς δημιουργούμε τον κόσμο. Να το γυρίσουμε και στο αλλιώς. Δεν είναι οι «καλλιτέχνες» που φτιάχνουν την εποχή τους· η εποχή φτιάχνει τους «καλλιτέχνες». Καθόλου παράξενο που εν έτει 2007 μπορούν να εμφανίζονται δεκάδες υπερβολές της φόρμας όπως το crust ή το gabber καθώς το περιεχόμενο συρρικνώνεται. Μια εποχή κρίσης παράγει και κουλτούρα κρίσης. Ίσως βέβαια λέγοντας τα παραπάνω το ζήτημα να διολισθαίνει προς τις υποκειμενικές προτιμήσεις. Περί ορέξεως κολοκυθόπιτα. ΟΚ.

Η εποχή μας που κατρακυλάει στην βαρβαρότητα μπορεί να προσιδιάζει άνετα στην κουλτούρα της δημοκρατίας

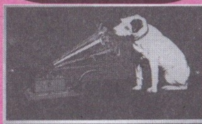
mala

Η πρώτη ταινία του Γκας Βαν Σαντ γυρίστηκε το 1986 με ερασιτέχνες ηθοποιούς και με λεφτά από την τσέπη του, όπως διαβάσαμε. Διαβάσαμε επίσης πως είναι η πρώτη ταινία της παράδοσης του queer cinema. Εννοείται πως αυτό το τελευταίο δεν το έχουμε καταλάβει. (Και εννοείται πως οι κριτικοί που δίνουν την πληροφορία δεν μπορούν να βοηθήσουν σε τέτοιες απορίες. Είναι ένα μάτσο ηλίθιοι.) Εν πάση περιπτώσει, αν το queer cinema είναι τέτοιο επειδή αποφεύγει ή προσπαθεί να διαλύσει τα στερεότυπα της ταυτότητας του gay ή του straight, τότε κάτι καταλαβαίνουμε. Αν επίσης είναι τέτοιο επειδή προσπαθεί να υπερβεί τη σεξουαλική ταυτότητα όχι για να την αγνοήσει, αλλά για να δηλώσει πως η κοινωνική ύπαρξη των ανθρώπων είναι ένα φαινόμενο πολύ πιο σύνθετο, τότε πάλι κάτι καταλαβαίνουμε. Αλλά μπορεί να καταλαβαίνουμε άλλ' αντ' άλλων. Συμβαίνουν κι αυτά.

Ο Γουολτ λοιπόν είναι γκέι και μάλλον περιθωριακός. Ζει σε μια γειτονιά του Πόρτλαντ, σε ένα άθλιο διαμέρισμα. Δουλεύει σε ένα εξίσου άθλιο μικρο-κατάστημα. Έχει ένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο, έχει και μια φιλενάδα που της λέει τους καημούς του. Ο καημός του είναι ο Τζόνι, που ο

όλες τις μουσικές εκρήξεις. Η προλεταριακή δημιουργικότητα απέδειξε ότι μπορεί να παράγει και να εκφράσει τα πάντα.
Μέσα στις μητροπόλεις οι νεολαίοι αρχίζουν να βγαίνουν από την κοινωνική απαξίωση και να δημιουργούν κοινότητες και ταυτότητες γύρω από την μουσική. Η λευκή πρω-

ται. Μια εποχή κρίσης παράγει και κουλτούρα κρίσης.
Ίσως βέβαια λέγοντας τα παραπάνω το ζήτημα να διολισθαίνει προς τις υποκειμενικές προτιμήσεις. Περί ορέξεως κολοκυθόπιτα. ΟΚ.
Η εποχή μας που κατρακυλάει στην βαρβαρότητα μπορεί να προσιδιάζει άνετα στην κουλτούρα της δημοκρατίας

mala noche

Η πρώτη ταινία του Γκας Βαν Σαντ γυρίστηκε το 1986 με ερασιτέχνες ηθοποιούς και με λεφτά από την τσέπη του, όπως διαβάσαμε. Διαβάσαμε επίσης πως είναι η πρώτη ταινία της παράδοσης του queer cinema. Εννοείται πως αυτό το τελευταίο δεν το έχουμε καταλάβει. (Και εννοείται πως οι κριτικοί που δίνουν την πληροφορία δεν μπορούν να βοηθήσουν σε τέτοιες απορίες. Είναι ένα μάτσο ηλίθιοι.) Εν πάση περιπτώσει, αν το queer cinema είναι τέτοιο επειδή αποφεύγει ή προσπαθεί να διαλύσει τα στερεότυπα της ταυτότητας του gay ή του straight, τότε κάτι καταλαβαίνουμε. Αν επίσης είναι τέτοιο επειδή προσπαθεί να υπερβεί τη σεξουαλική ταυτότητα όχι για να την αγνοήσει, αλλά για να δηλώσει πως η κοινωνική ύπαρξη των ανθρώπων είναι ένα φαινόμενο πολύ πιο σύνθετο, τότε πάλι κάτι καταλαβαίνουμε. Αλλά μπορεί να καταλαβαίνουμε άλλ' αντ' άλλων. Συμβαίνουν κι αυτά.

Ο Γουολτ λοιπόν είναι γκέι και μάλλον περιθωριακός. Ζει σε μια γειτονιά του Πόρτλαντ, σε ένα άθλιο διαμέρισμα. Δουλεύει σε ένα εξίσου άθλιο μικρο-κατάστημα. Έχει ένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο, έχει και μια φιλενάδα που της λέει τους καημούς του. Ο καημός του είναι ο Τζόνι, που ο Γουολτ τον έχει ερωτευτεί βαριά. Ο Τζόνι είναι 16 χρονών, μεξικάνος, παράνομος μετανάστης, που κυκλοφορεί μαζί με το φίλο του τον Πέπερ. Ο Γουολτ αφηγείται τον έρωτά του στο θεατή και ο θεατής είναι μάρτυρας των απελπισμένων του προσπαθειών να κερδίσει τον Τζόνι και των διαρκών του ταπεινώσεων. Αλλά ο Τζόνι τον έχει χεσμένο τον Γουολτ «την αδερφή». Παίρνει τα λεφτά του και δέχεται τα κεράσματά του, πηγαίνει βόλτες με το αμάξι του, και εξακολουθεί να τον έχει χεσμένο. Φυσικά είναι ανίκανος να αναγνωρίσει τη γνησιότητα των συναισθημάτων του Γουολτ, για την οποία ο θεατής είναι εντελώς πεισμένος. Άλλωστε θα ήταν δύσκολο να χαμπαριάσει από τα γεμάτα πάθος και αυταπάρνηση παρακάλια του. Δεν μιλά λέξη αγγλικά, όπως και ο φίλος του. Και δεν είναι η γλώσσα το μόνο πρόβλημα. Ο Τζόνι και ο φίλος του είναι τόσο νέοι, τόσο στερεοτυπικοί σεξουαλικά, τόσο «μάτσο», και τόσο άφραγκοι, ώστε η μόνη επαφή που μπορούν εννοήσουν στην προκειμένη περίπτωση είναι το πληρωμένο σεξ. Ο Τζόνι το αρνείται, ο Πέπερ είναι πιο διαλλακτικός, ο Γουολτ παίρνει ό,τι του δίνουν, και περνά μια κακιά νύχτα [mala noche] με τον Πέπερ πολύ κοντινή στο βιασμό.

Ακόμα και μετά από μια τέτοια κακή κέντα όμως, η ζωή και η τέχνη μαζί της κρατά στο μανίκι τον άσο της ανατροπής. Τελικά, όταν ο Τζόνι εξαφανίζεται από το προσκήνιο επειδή κάπου τον τσίμπησαν και τον απέλασαν, ο Γουολτ αποκτά μια σταθερή ερωτική σχέση με τον Πέπερ –παράδοξη, μισή, αδύναμη, αλλά υπαρκτή. Υπαρκτή όσο η μοναξιά του Γουολτ, η ασφάλεια που χρειάζεται ο Πέπερ, όσα αυτά που μαθαίνει ο ένας από τον άλλον, όσο οι συμβιβασμοί που γίνονται πάντα, από τον καθένα, σε κάθε είδους σχέση. Πόσο όμως μπορεί να κρατήσει; Οι ήρωες δεν θα έχουν την ευκαιρία να το μάθουν. Γιατί εκτός από τον έρωτα και τις ανατροπές της ζωής, υπάρχουν και οι μπάτσοι, που ως γνωστόν κυνηγάνε τους παράνομους μετανάστες. Σ' ένα τέτοιο κυνηγητό, σε μια κέντα πιο κακή από την προηγούμενη, οι μπάτσοι σκοτώνουν τον Πέπερ. Ο Γουολτ κλαίει απαρηγόρητος, αλλά ο θεατής έχει ήδη χάσει τη συμπόνια του. Είπαμε, εκτός από τον έρωτα υπάρχουν και οι σφαίρες. Και όταν ο Τζόνι επιστρέφει, αφού έχει περάσει ξανά τον ποταμό και ποιος ξέρει τι άλλο μέχρι να φτάσει στο Πόρτλαντ, ο φίλος του δεν είναι πια εκεί.

Ο Γουολτ είχε μια κακή νύχτα, όπως θα είχε κι άλλες στο παρελθόν του, όπως θα έχει κι άλλες στο μέλλον του. Αλλά ο Γουολτ έχει μια φιλενάδα να τα λέει, έχει ένα σπίτι να μένει και μια δουλειά, έχει ένα σαράβαλο να τον πηγαίνει, έχει μια στοιχειώδη κοινωνικότητα - που τονίζεται επίμονα σε κάθε πλάνο όπου ο Γουολτ κυκλοφορεί στη γειτονιά του. Μοιράζει διαρκώς καλημέρες και χαμόγελα στους θαμώνες των πεζοδρομίων του Πόρτλαντ. Μ' άλλα λόγια η ζωή του Γουολτ τηρεί κάποιες βασικές προϋποθέσεις για να είναι, να μοιάζει τουλάχιστον, ανθρώπινη. Δεν έχουν όλοι αυτήν την «τύχη». Και στο φινάλε της ταινίας, όταν αυτή η σκατοζωή έχει πλέον πάρει τον κανονικό της ρυθμό για όλους, τότε η γειτονιά του Πόρτλαντ έχει κρατήσει μια «κανονική» θέση για τον καθένα. Μας άρεσε πολύ η τελευταία αυτή σκηνή. Ο Γουολτ πέρασε γελώντας από το δρόμο με το αυτοκίνητο, με τη φιλενάδα του συνοδηγό. Ο Τζόνι στεκόταν μόνος στο πεζοδρόμιο με τα χέρια στις τσέπες και το κεφάλι σκυμμένο. Ο Πέπερ ήταν απών. Το Πόρτλαντ είχε γι' αυτόν μια θέση κάτω από το χώμα του.

της Βαϊμάρης: τα φίλμ του Φρίτς Λάνγκ, οι ζωγραφιές του Ότο Ντίξ και του Μαξ Μπέκμαν και ακόμη περισσότερο η μουσική του Κούρτ Βάιλ. Κι ενώ ακούμε τις άπειρες παραμορφώσεις που δοκιμάζουν να κρύψουν αυτό που υπάρχει.

Μπορούμε να παραμένουμε παρόλα αυτά διαυγείς. Οι συγχορδίες παίξαν όλους τους ρυθμούς, οι νότες περιπλανήθηκαν σε όλες τις κλίμακες, οι λέξεις εξερευνήσαν όλες τις ρίμες. Αλλά...

Αυτό που παραμένει υπόρρητο είναι το μίσος των δημιουργών του κόσμου απέναντι σε αυτούς που μας κλέβουν τη ζωή. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο οι πάνκηδες κάποτε τα ρίξανε στη φόρα: "we must never give up make sure our message ain't forgotten" τραγούδησαν οι conflict. Κρατάμε προσωρινά σε μια ζεστή αγκαλιά όλα τα αισθήματα και όλες τις προσπάθειες…

BLACK FLAG

at Mabuhay Gardens Wed. Oct.10 with the Dead Kennedys

We move through these evil streets

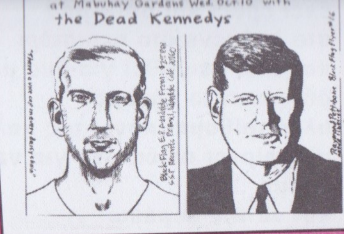
Καλησπέρα συρμάτινό μου περιστέρι
Να 'σαι καλά που ξαποσταίνεις στο δικό μου χέρι
Τι να πω και τι ν' αφήσω -Για δώρο
εσύ με κάνεις και γυρνάω όλο τον κόσμο
Εσύ μου μοιάζεις στην αλήθεια και στο ψέμα μου
είσαι το βλέμμα μου και το μικρόβιο στο αίμα μου
Είσαι η αρχή μα και το τέλος μου συνάμα
και ένα ερωτικό που δεν έχω γράψει ακόμα γράμμα
Αχ ρε! Πως να σου πω ευχαριστώ
για όλες εκείνες τις στιγμές που δε μ' άφηνες εδώ
σ' αυτό τον κόσμο που μοιάζει με σφαγείο
μόνο με πήγαινες στης γνώσης το θρανίο
Πως να σου δείξω ευγνωμοσύνη για το φόβο
Που τον έμαθα χάρις σ' εσένα και τον κόβω
Και τον δίνω πίσω πάλι μέσα από σένα
Μαζί μ' οργή και λίγη αγάπη -Ωραία μέρα!

το cd των propaganda «λογισμικό συνείδησης» βρίσκεται στη λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα - κατά τα άλλα πετάει από χέρι σε χέρι κι από σιντιέρα σε σιντιέρα ελεύθερα -όπως του πρέπει

σύ

Κατά μήκος των συνόρων μεταξύ ΗΠΑ και Μεξικού υπάρχουν εγκατεστημένα εκατοντάδες εργοστάσια - θυγατρικές πολυεθνικών. Αυτά τα «εργοστάσια - κατσαβίδια» συναρμολογούν φούρνους μικροκυμάτων, τηλεοράσεις, φωτογραφικές μηχανές, αυτοκίνητα, τα οποία διοχετεύονται στη συνέχεια στις αγορές του πρώτου κόσμου. Maquiladoras τα λένε οι Μεξικάνοι εργάτες του νότου που δουλεύουν εκεί (από τη λέξη maquilar που σημαίνει περίπου κατεργάζομαι κάτι με

maquiladoras στην παραμεθόρια πόλη Χουάρες εξαφανίστηκαν την περίοδο 1995-1997. Δεκάδες από αυτές βρέθηκαν ακρωτηριασμένες, βιασμένες και δολοφονημένες. Δεκάδες από αυτές βρέθηκαν με αφαιρεμένα τα εσωτερικά τους όργανα. Η μαζική αυτή σφαγή δεν διαλευκάνθηκε ποτέ στο σύνολό της από τη μεξικανικές αρχές. Αυτή λοιπόν η υπόθεση βρέθηκε στο επίκεντρο του μυθιστορήματος «Σύνορα» που γράφτηκε από έναν Γάλλο δημοσιογράφο, τον Πατρίκ Μπαρ,

μόνο με πήγαινες στης γνώσης το θρανίο
Πως να σου δείξω ευγνωμοσύνη για το φόβο
Που τον έμαθα χάρις σ' εσένα και τον κόβω
Και τον δίνω πίσω πάλι μέσα από σένα
Μαζί μ' οργή και λίγη αγάπη -Ωραία μέρα!

το cd των propaganda «λογισμικό συνείδησης» βρίσκεται στη λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα - κατά τα άλλα πετάει από χέρι σε χέρι κι από σιντιέρα σε σιντιέρα ελεύθερα -όπως του πρέπει

σύ νο ρα

Κατά μήκος των συνόρων μεταξύ ΗΠΑ και Μεξικού υπάρχουν εγκατεστημένα εκατοντάδες εργοστάσια - θυγατρικές πολυεθνικών. Αυτά τα «εργοστάσια - κατσαβίδια» συναρμολογούν φούρνους μικροκυμάτων, τηλεοράσεις, φωτογραφικές μηχανές, αυτοκίνητα, τα οποία διοχετεύονται στη συνέχεια στις αγορές του πρώτου κόσμου. Maquiladoras τα λένε οι Μεξικάνοι εργάτες του νότου που δουλεύουν εκεί (από τη λέξη maquilar που σημαίνει περίπου κατεργάζομαι κάτι με μηχανή). Δίπλα στις maquiladoras ξεχύνονται οι colonias, οι άνυδρες παραγκουπόλεις όπου κατοικούν οι εργάτες και εργάτριες των εργοστασίων, χτισμένες με χαρτόκουτα και λαμαρίνες μέσα στη λάσπη και τα τοξικά απόβλητα. Αυτή η μεθοριακή ζώνη εκμετάλλευσης χιλιάδων εργατών και εργατριών, προϊόν των συμφωνιών ελεύθερου εμπορίου μεταξύ Βόρειας και Νότιας Αμερικής, είναι ο παράδεισος εκατοντάδων επιχειρήσεων: χαμηλό εργατικό κόστος, χαμηλή φορολογία κοκ. Ταυτόχρονα είναι και η επίγεια κόλαση των μεξικανών προλετάριων. Τα σύνορα αυτά είναι μια γεωγραφική αναπαράσταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Από τη μια το Τέξας, η Αριζόνα, η Αλαμπάμα, η Καλιφόρνια : συνώνυμα της κατανάλωσης, των mall, των ουρών για τα play - station. Από την άλλη η Τιχουάνα, το Μεξικάλι, η Σιουδάδ Χουάρες, η Ρεϋνόσα και το Ματαμόρος: συνώνυμα ποταμών εργασίας που συρρέουν και απομυζώνται στις maquiladoras ή και βορειότερα στους αμερικάνικους παραδείσους. Δίπλα - δίπλα οι δύο κόσμοι, η δεξαμενή και η μηχανή, οι μαύροι και οι λευκοί και στη μέση η παραμεθόριος, το πέρασμα. Η περιοχή όπου ώς κι ο διάβολος φοβάται να ζήσει.

Περισσότερες από εκατό εργάτριες των maquiladoras στην παραμεθόρια πόλη Χουάρες εξαφανίστηκαν την περίοδο 1995-1997. Δεκάδες από αυτές βρέθηκαν ακρωτηριασμένες, βιασμένες και δολοφονημένες. Δεκάδες από αυτές βρέθηκαν με αφαιρεμένα τα εσωτερικά τους όργανα. Η μαζική αυτή σφαγή δεν διαλευκάνθηκε ποτέ στο σύνολό της από τη μεξικανικές αρχές. Αυτή λοιπόν η υπόθεση βρέθηκε στο επίκεντρο του μυθιστορήματος «Σύνορα» που γράφτηκε από έναν Γάλλο δημοσιογράφο, τον Πατρίκ Μπαρ. Με όχημα έναν Ισπανό δημοσιογράφο που σκαλίζει την υπόθεση, έρχονται στο φως οι συνθήκες δουλειάς των εργατριών της παραμεθορίου, η καθημερινή βία που αντιμετωπίζουν στα εργοστάσια, ο έλεγχος που τους επιβάλλεται στην αναπαραγωγή, όπως και η ζωή τους έξω από τις πύλες των εργοστασίων· μια ζωή ανάμεσα στη μιζέρια των παραγκουπόλεων και το ξόδεμα του μισθού στα μπαρ των πόλεων, ανάμεσα στην ολιγόωρη απόδραση από τη βία του εργοστασίου και στα όνειρα για έναν καλό γάμο. Η μοίρα όμως αυτών των γυναικών δεν είναι γραμμένη στην τύχη. Το μόνο τυχαίο είναι η ατυχία τους να γεννηθούν σε εκείνο το μέρος του κόσμου όπου η καπιταλιστική κοινωνική μηχανή αλέθει με βία και τρομοκρατία τις ζωές χιλιάδων προλετάριων. Το μυθιστόρημα δίνει την δική του εκδοχή για τις δολοφονίες. Δεν έχουν τόσο σημασία οι λεπτομέρειες με τις οποίες επενδύεται η εξιχνίαση της υπόθεσης (οι οποίες είναι πειστικές, παρά τη μυθοπλασία), όσο το κεντρικό της πνεύμα: ότι αυτή η βίαιη καπιταλιστική μηχανή είναι που εξαφάνισε και ακρωτηρίασε τις γυναίκες της Χουάρες. Αυτή η ίδια καπιταλιστική μηχανή που έχει καταδικάσει σε μια δίχως μέλλον ζωή τους μαύρους των συνόρων.

Τιχουάνα, Μεξικάλι, Σιουδάδ Χουάρες, Ρεϋνόσα , Ματαμόρος,
Aquí, la vida no vale vida.
(Εδώ η ζωή δεν έχει καμία αξία)

Concrete cowboys

Urban fairies

panagos

ναι μου είπε με αυτόν μοιάζεις
κι εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του
ένα μήνυμα και το μάτι του γυάλισε
ποιός ήταν ρε πανάγο ρώτησα και
συνέχισα να κουβαλάω τις κούτες
τις γεμάτες με βιβλία και βιβλία και βιβλία
αυτά τα βιβλία που είτε είναι τσόντες
είτε η ιστορία της Θεσσαλονίκης
είναι το ίδιο πράγμα
γιατί είναι από τα βιβλία που κουβαλάς
όχι από τα βιβλία που διαβάζεις
και εννιά με πέντε η φιλοσοφία και η ιστορία είναι
το ίδιο βαριά
με ψωλές σηκωμένες και μουνιά ορθάνοιχτα

Λοιπόν

ποιός ήταν ρε πανάγο ρώτησα
ποιός και γυάλισε έτσι το μάτι σου
ρώτησα και του έδωσα την κούτα
επιστροφή στον σωρό
νέα κούτα στα χέρια
είκοσι βήματα και πίσω στον πανάγο
να του την δώσω να την πάει μέχρι το φορτηγό
έτσι ήταν η κουβέντα μας
φράση και βιβλία
στίχος και βιβλία
στίχος και κουβάλημα

η μέση να λυγίζει
αλλά να μη σπάει
μια κοπέλα που γνώρισα μωρέ στην ομόνοια
της την έπεσα στη ζήνωνος
καθόταν σε ένα παγκάκι και με κοιτούσε
πολλή ώρα
πήγα κι εγώ και της μίλησα
καλή είναι μωρέ λίγο χοντρούλα και
χαζή-γελάει συνέχεια
αλλά ωραία είναι δεν είναι άσχημη
και πού την βγάζεις πανάγο, ρώτησα
παραξενεμένος
που βρήκε γυναίκα
ο καθυστερημένος που για ένα χαρτζιλίκι από το αφεντικό
ερχόταν και βοήθαγε στο κουβάλημα
χαμογελούσε μέχρι τ'αυτιά όπως μου τα'λεγε
τα κατορθώματά του με τις γυναίκες
τα περισσότερα δόντια του λείπανε
και το πρόσωπό του ήταν αυλακωμένο
από τις αρρώστιες και το ξύλο που
έτρωγε μικρός
στο σχολείο και το σπίτι
χαμογελούσε όμως ακόμα
πού την βγάζω, ρώτησε τον εαυτό του
πηγαίνουμε για κανένα σουβλάκι

στα μακντόναλντς
για καμία πάστα
την κερνάω
είναι κακό να κερνάς κοπέλες
με ρώτησε
όχι ρε συ γιατί να είναι
α ωραία την κερνάω
σουβλάκι και χάμπουργκερ
και καφέ
και τρώει
και μετά τρίβομαι πάνω της
καλά είναι
τρίβομαι πάνω της
με τα ρούχα
δεν είναι σα ξέρεις τώρα
αλλά την κάνω την δουλειά μου την κάνω
την δουλειά μου την κάνω
έχει έρθει και σπίτι μου
στο λυόμενο στο περιστέρι
και έχει κοιμηθεί για δυο μέρες
ούτε εκεί το κάναμε
αλλά τρίβομαι πάνω της καλά είναι
με παίρνει τηλέφωνο για να βρεθούμε
και να την κεράσω
είναι κακό που την κερνάω;
όχι πανάγο
δεν είναι κακό
ποτέ δεν ήταν
και συνεχίσαμε το κουβάλημα
δύο ώρες και διακόσιες πενήντα
κούτες ακόμα
για το σχόλασμα

porelcielo

εμένα δε με δολοφόνησε ο ουρανός

με φωλιές σηκωμένες και μουνιά
ορθάνοιχτα

Λοιπόν

ποιός ήταν ρε πανάγο ρώτησα
ποιός και γυάλισε έτσι το μάτι σου
ρώτησα και του έδωσα την κούτα
επιστροφή στον σωρό
νέα κούτα στα χέρια
είκοσι βήματα και πίσω στον πανάγο
να του την δώσω να την πάει μέχρι
το φορτηγό
έτσι ήταν η κουβέντα μας
φράση και βιβλία
στίχος και βιβλία
στίχος και κουβάλημα

ερχόταν και βοήθαγε στο κουβάλημα
χαμογελούσε μέχρι τ'αυτιά όπως μου
τα'λεγε
τα κατορθώματά του με τις γυναίκες
τα περισσότερα δόντια του λείπανε
και το πρόσωπό του ήταν αυλακω-
μένο
από τις αρρώστιες και το ξύλο που
έτρωγε μικρός
στο σχολείο και το σπίτι
χαμογελούσε όμως ακόμα
πού την βγάζω, ρώτησε τον εαυτό
του
πηγαίνουμε για κανένα σουβλάκι

έχει έρθει και σπίτι μου
στο λυόμενο στο περιστέρι
και έχει κοιμηθεί για δυο μέρες
ούτε εκεί το κάναμε
αλλά τρίβομαι πάνω της καλά είναι
με παίρνει τηλέφωνο για να βρε-
θούμε
και να την κεράσω
είναι κακό που την κερνάω;
όχι πανάγο
δεν είναι κακό
ποτέ δεν ήταν
και συνεχίσαμε το κουβάλημα
δύο ώρες και διακόσιες πενήντα
κούτες ακόμα
για το σχόλασμα

porelcielo

asesinado

εμένα δε με δολοφόνησε ο ουρανός
ούτε θα αφήσω να μακρύνουν τα μαλλιά μου
ανάμεσα στις φιγούρες που οδεύουν προς το
ερπετό
και στις μορφές που αναζητούν το κρύσταλλο

με σκοτώνουν όμως τα άδεια πρόσωπα που βλέπω
κάθε μέρα
και τα μαλλιά μου πέφτουν
ανάμεσα σε πρωινά ξυπνήματα
και απογευματινούς εφιάλτες

εγώ δεν έχω μελανοδοχείο στο γραφείο μου
και καμία πεταλούδα δεν θα πέσει μέσα
να πεθάνει από πνιγμό
έχω όμως έναν υπολογιστή που αργοπεθαίνει
και κάθε φορά τον παρακαλάω
να πάρει λίγες λέξεις ακόμα

κουτσουρεμένα δέντρα
πρόσωπα παιδιών λευκά σαν το αυγό
ζωάκια με σπασμένο το κεφάλι

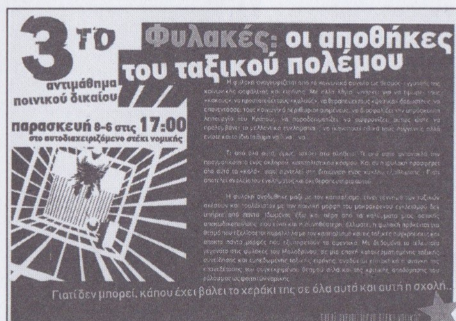
αυτά δεν είναι τίποτα
πραγματικά τίποτα
μπροστά σε αυτό που βρίσκουμε
κάθε πρωί
στις εξώπορτες των σπιτιών μας

ποτέ μου δεν χώνεψα το σουρεαλισμό...

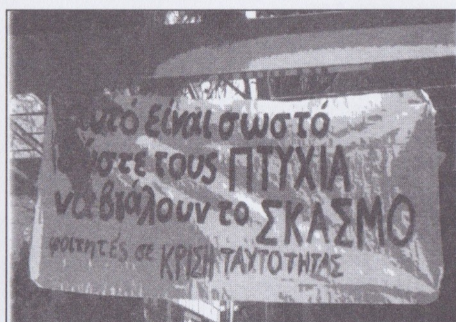
Αντιμαθήματα ποινικού δικαίου στο στέκι νομικής

Ενδιαφέρον κι αυτό: Ο καθηγητής που διδάσκει το ποινικό δίκαιο στη Νομική σπατάλησε αλόγιστα δέκα δευτερόλεπτα από τον νόμιμο χρόνο αρλούμπας που του αναλογεί. Κι αυτό για να αναφέρει στους μισοκοιμισμένους φοιτητές του ότι, "όπως είδε σε μια αφίσα", στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι

της Νομικής κάθε βδομάδα διεξάγονται αντιμαθήματα ποινικού δικαίου. Εμ, τους το 'χαν πει οι σύντροφοι απ' την αρχή που είχαν καταλάβει την πολύτιμη αίθουσα υπολογιστών: "Άμα είναι να γίνει τίποτα ενδιαφέρον στο μαυσωλείο σας, από εμάς να το περιμένετε!" Τότε οι καθηγητάδες δεν τους πιστεύανε...

Δώστε τους πτυχία

Αυτό το πανό αναρτήθηκε στο Πάντειο από τους «φοιτητές σε κρίση ταυτότητας». Και βγήκε αληθινό. Προς το παρόν, το κατά φαντασίαν «μεγαλύτερο κίνημα μετά τη μεταπολίτευση» ασχολείται με τη διασφάλιση της διεξαγωγής διπλής εξεταστικής. Κατά τη γνώμη των ταγών του κινήματος μάλιστα, η συγκεκριμένη συμπεριφορά δικαιολογείται

Τα εξ αμάξης θ' ακούς από πουθενάδες πολλούς

Λέμε να μην ασχοληθούμε με την ταυτότητα των εμπνευστών αυτού του όμορφου όσο και εύγλωττου logo, όπου λυσσασμένη γροθιά τσακίζει το σήμα του Do It Yourself. Παλιά μου τέχνη κόσκινο: Όποιος καημένος επιχειρεί να κάνει την πρώτη μεγαλειώδη του εμφάνιση στο χώρο της αμφισβήτησης, νιώθει μια βαθιά ανάγκη να την κάνει με πάταγο. Και κάνει μπόλικο πάταγο (του είδους που κάνουν κι οι φελλοί της σαμπάνιας) βρίζοντας όλους τους υπόλοιπους με ό,τι του κατέβει στο κεφάλι.

Μην το γελάτε. Από τη μια δεν ισχύει μόνο για τη μουσική, αλλά για κάθε είδους εγχείρημα. Από την άλλη, είναι χαρακτηριστικό της κατάστασής μας που κάτι τέτοιοι παταγώδεις κι εφήμεροι αφήνονται να συκοφαντούν ανενόχλητοι. Και μάλιστα να συκοφαντούν εγχειρήματα που, όχι μόνο μετράνε δεκαπέντε χρόνια ζωής, αλλά έχουν προσφέρει και κάτι στο κίνημα, πράγμα που δεν μπορεί να το ισχυριστεί ο καθένας απ' όσους ξεδιάντροπα κορδώνονται γύρω μας.

Και κάτι τελευταίο για να ελαφρύνει η ατμόσφαιρα: Περιθωριακοί σταλινικοί που μεταμφιέζονται σε αντιεξουσιαστές μπας και τσιμπήσουν κανα χαζό -περί χαζών νομίζουν ότι πρόκειται- έχουν υπάρξει πολλοί. Όσο καλά και να ξυρίζουν τα μουστάκια όμως, στο τέλος πάντα καρφώνονται. Όπως έλεγε και μια παλιά punk μπάντα (τίτλος κομματιού «Σκάσε σταλινόφατσα»):

Κι αν ξυρίζεις το μουστάκι
Το σαπούνι σου χαλάς
Άσε πια το ντι αϊ γουάι
Περιμένει ο μπαγλαμάς

Οι Αυτόνομοι την πρωτομαγιά

Πού τη θυμηθήκατε ρε παιδιά την πρωτομαγιά στα τέλη του Ιούνη; Είναι που συναντάμε ακόμα στην πόλη αυτήν την καρτολίνα, με το σχήμα του

Αντιμουσουλμανισμός, ισλάμ, πόλεμος

Από το Φλεβάρη του 2007 μέχρι και πριν λίγες εβδομάδες βρισκόταν σε εξέλιξη η καμπάνια της Federaction για τον αντιμουσουλμανισμό και το ισλάμ. Οι αυτόνομες πολιτικές ομάδες που απαρτίζουν την ομοσπονδία μοίρασαν στους δρόμους της Πάτρας, της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας πάνω από τριάντα χιλιάδες αντίτυπα της μπροσούρας με τίτλο «Πού σημαδεύουν; Ο αντιμουσουλμανικός πυρετός σαν εργαλείο ολοκληρωτισμού και σαν προετοιμασία για πόλεμο – το ισλάμ σαν ιδεολογία για κρατική χρήση». Κόλλησαν πάνω από πέντε χιλιάδες αφίσες με το ίδιο θέμα. Και οργάνωσαν συζητήσεις σε τέσσερις πόλεις της Ελλάδας, παρουσιάζοντας την εν λόγω μπροσούρα αλλά και την άποψη της ομοσπονδίας πάνω στο θέμα της στρατηγικής της έντασης και των τυφλών τρομοκρατικών επιθέσεων (όπως καταγράφηκε στη μπροσούρα με τίτλο «Η διεθνής του τρόμου»), και του ρόλου της Ελλάδας σ' αυτήν την παγκόσμια πολεμική αναδιάταξη των κρατών. Οι εκδηλώσεις έγιναν: Στο Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου (από τους *Βαλκάνιους Προλετάριους*) στις 17 Μαρτίου, στο Παράρτημα στην Πάτρα (από τον *Τροχό*) στις 20 Απριλίου, στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Νομικής στην Αθήνα (από τους *μηδέν-άπειρο*) στις 24 Απριλίου, στα Γιάννενα (από τους *Εργάτες του Αρνητικού*) στις 28 Απριλίου, και τέλος στο Βόλο (από τους *Σπάταλους* και τους *Εργάτες του αρνητικού*) στις 24 Μαΐου.

ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ;

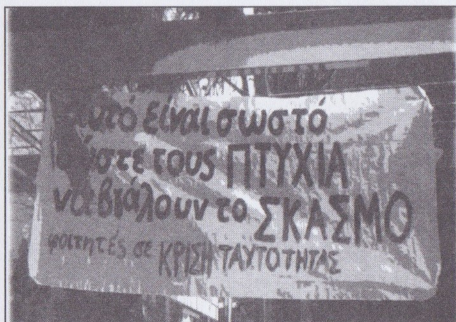

Αν ψάξουμε κάτι κοινό σ' αυτές τις συζητήσεις το πρώτο που θα βρούμε είναι η αμηχανία. Αλλά η αμηχανία μόνο από μία πλευρά είναι απογοητευτική, λέμε εμείς. Η μακρά ιστορία της πολιτικής ένδειας και η μακρά σειρά των αποτυχιών μας να παρακολουθούμε και να ερμηνεύουμε τα όσα συμβαίνουν στον κόσμο είχε συνήθως ως αφετηρία μακάριες βεβαιότητες. Αμηχανία λοιπόν, απέναντι σε ένα ιδεολογικό οικοδόμημα που δένει στις αλυσίδες των αφεντικών τους προλετάριους σε όλες τις μεριές του πλανήτη. Απέναντι στο φασισμό του 21ου αιώνα που χτίζεται μέρα με τη μέρα ως αντιμουσουλμανισμός. Απέναντι στον πόλεμο. Δεκτό. Αλλά οι μέρες της αμηχανίας είναι κι αυτές μετρημένες. Όπως λένε οι σύντροφοι από την ομοσπονδία, *εκείνους που «δεν έφταιγαν», κανείς δεν τους λυπάται.*

Εννιά Παρασκευές σε 150 σελίδες

πιστεύανε…

Δώστε τους πτυχία

Αυτό το πανό αναρτήθηκε στο Πάντειο από τους «φοιτητές σε κρίση ταυτότητας». Και βγήκε αληθινό. Προς το παρόν, το κατά φαντασίαν «μεγαλύτερο κίνημα μετά τη μεταπολίτευση» ασχολείται με τη διασφάλιση της διεξαγωγής διπλής εξεταστικής. Κατά τη γνώμη των ταγών του κινήματος μάλιστα, η συγκεκριμένη συμπεριφορά δικαιολογείται από την αμείλικτη αλήθεια της μαρξιστικής ανάλυσης. Κάτι ΕΑΑΚ για παράδειγμα, αφού δείρανε τους συνασπισμένους της σχολής τους για να μη χάσουνε την έδρα στο Δ.Σ, είπανε τα εξής σοφά: «Τα εξάμηνα και οι εξεταστικές περίοδοι συνιστούν **υλικά συμφέροντα (!)** ***όλων (!)*** των φοιτητών και τελούν υπό τη μέριμνα του φοιτητικού κινήματος. Έτσι, το ίδιο το κίνημα εξασφάλισε την υλοποίηση του εξαμήνου και τη διπλή εξεταστική για όλους...»

Τώρα τι θα λεγε ο Λένιν για τους βαλκάνιους καριερίστες συνεχιστές του δεν ξέρουμε. Ξέρουμε όμως ότι αν «χανόταν η εξεταστική», αν όλοι οι φοιτητές έμεναν στο ίδιο έτος, ***αυτοί που θα είχαν πρόβλημα θα ήταν οι καθηγητές και τα τσιράκια τους κι όχι το όποιο «κίνημα»!*** Μην μπερδευόμαστε παιδιά! Άλλο το κίνημα κι άλλο το σύστημα! Το εκπαιδευτικό **σύστημα** θα έπρεπε να βολέψει τους νέους πρωτοετείς στριμωγμένους στο ίδιο έτος με τους περσινούς, και το **κίνημα** θα έπρεπε να τους πείσει να κάνουν κατάληψη και πάλι, πράγμα τόσο πιο εύκολο όσο πιο μπουρδέλο είναι η σχολή. Τώρα γιατί μπερδεύονται οι στρατάρχες του κινήματος και προτείνουν λύσεις στο σύστημα; Απλό κι αυτό: Γιατί ονειρεύονται στο μέλλον να γίνουν στρατάρχες του συστήματος! Έχει καλύτερα λεφτά...

έχουν προσφέρει και κάτι στο κίνημα, πράγμα που δεν μπορεί να το ισχυριστεί ο καθένας απ' όσους ξεδιάντροπα κορδώνονται γύρω μας. Και κάτι τελευταίο για να ελαφρύνει η ατμόσφαιρα: Περιθωριακοί σταλινικοί που μεταμφιέζονται σε αντιεξουσιαστές μπας και τσιμπήσουν κανα χαζό -περί χαζών νομίζουν ότι πρόκειται- έχουν υπάρξει πολλοί. Όσο καλά και να ξυρίζουν τα μουστάκια όμως, στο τέλος πάντα καρφώνονται. Όπως έλεγε και μια παλιά punk μπάντα (τίτλος κομματιού «Σκάσε σταλινόφατσα»):

Κι αν ξυρίζεις το μουστάκι
Το σαπούνι σου χαλάς
Άσε πια το ντι αϊ γουάι
Περιμένει ο μπαγλαμάς

Οι Αυτόνομοι την πρωτομαγιά

Πού τη θυμηθήκατε ρε παιδιά την πρωτομαγιά στα τέλη του Ιούνη; Είναι που συναντάμε ακόμα στην πόλη αυτήν την καρτολίνα, με το σχήμα του ρόμβου και την υπογραφή «αυτόνομοι» (η φωτογραφία είναι από του Ζωγράφου, στις 8 Ιουνίου). Και κάθε φορά που τη συναντάμε χαμογελάμε. Γιατί μας θυμίζει ακόμα αρκεί λίγη περισσότερη επιμονή και δουλειά, και λίγο μεγαλύτερη εφευρετικότητα για να κλέψεις τους δρόμους από τους διαφημιστές για λίγο περισσότερο χρόνο. Αξίζει τον κόπο.

Overkill is back!

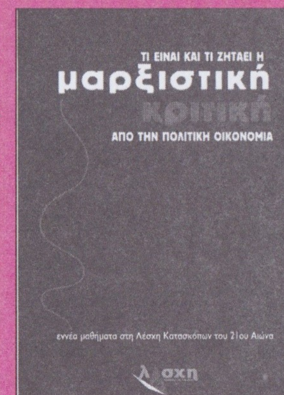
Ναι, αλλά τι είναι το Overkill;

Εργάτες του Αρνητικού) στις 28 Απριλίου, και τέλος στο Βόλο (από τους *Σπάταλους* και τους *Εργάτες του αρνητικού*) στις 24 Μαΐου.

Αν ψάξουμε κάτι κοινό σ' αυτές τις συζητήσεις το πρώτο που θα βρούμε είναι η αμηχανία. Αλλά η αμηχανία μόνο από μία πλευρά είναι απογοητευτική, λέμε εμείς. Η μακρά ιστορία της πολιτικής ένδειας και η μακρά σειρά των αποτυχιών μας να παρακολουθούμε και να ερμηνεύουμε τα όσα συμβαίνουν στον κόσμο είχε συνήθως ως αφετηρία μακάριες βεβαιότητες. Αμηχανία λοιπόν, απέναντι σε ένα ιδεολογικό οικοδόμημα που δένει στις αλυσίδες των αφεντικών τους προλετάριους σε όλες τις μεριές του πλανήτη. Απέναντι στο φασισμό του 21ου αιώνα που χτίζεται μέρα με τη μέρα ως αντιμουσουλμανισμός. Απέναντι στον πόλεμο. Δεκτό. Αλλά οι μέρες της αμηχανίας είναι κι αυτές μετρημένες. Όπως λένε οι σύντροφοι από την ομοσπονδία, *εκείνους που «δεν έφταιγαν», κανείς δεν τους λυπάται.*

Εννιά Παρασκευές σε 150 σελίδες

Οι λίγοι τυχεροί που ήταν παρόντες στη σειρά μαθημάτων με θέμα τη μαρξιστική κριτική στην πολιτική οικονομία, που έγινε στη Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα, είχαν την ευκαιρία να διαβάζουν κάθε εβδομάδα μια επεξεργασμένη μορφή της εισήγησης του θέματος της προηγούμενης εβδομάδας. Οι πολλοί άτυχοι που δεν ήταν εκεί, μπορούν να βρουν αυτές τις εισηγήσεις στην έκδοση που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τη Λέσχη. Έξτρα υλικό στην έκδοση ένα κείμενο του εισηγητή για τη μετάβαση από την απόλυτη στη σχετική υπεραξία, και ένα απόσπασμα από τη συζήτηση που έγινε την πρώτη μέρα των μαθημάτων.

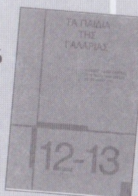
Κεντρική διάθεση:
Στο βιβλιοπωλείο της Λέσχης Κατασκόπων (στην κατάληψη Φερών και Φυλής)

info cafe

Διαβάστε στο info-café της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα [στην κατάληψη της οδού Φυλής και Φερών].

Το μόνο σκάνδαλο είναι ότι υπάρχουνε, εικοσιτετρασέλιδη έκδοση από την πολιτική ομάδα ΣΑΧ, Αθήνα, Ιούνιος 2007. Το «σκάνδαλο» ως κρατική/καπιταλιστική μεθοδολογία, η λειτουργικότητά του μέσα στην ελληνική κοινωνία. Εξετάζονται ειδικά το σκάνδαλο Κοσκωτά, το χρηματιστήριο και τα σκάνδαλα δημόσιας τάξης το 2006. Παρουσίαση και συζήτηση της έκδοσης καλέστηκε από τους ΣΑΧ στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Νομικής, στις 20 Ιουνίου.

"Λογοτεχνία και προλεταριακή εμπειρία: συνέντευξη με τον Νάνι Μπαλεστρίνι", στο περιοδικό *Τα Παιδιά της Γαλαρίας*, τ. 12-13. Οι συντάκτες μίλησαν με τον Μπαλεστρίνι κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στην Αθήνα, τον Νοέμβρη του 2005. «Διαβασμένες» ερωτήσεις που βοηθούν το συγγραφέα να μιλήσει για την πορεία του από τη δεκαετία του '50 μέχρι σήμερα. Περιήγηση στα βιβλία και στη μέθοδο με την οποία ο Μπαλεστρίνι μεταφέρει στο χαρτί την προλεταριακή εμπειρία.

"Τα μυστικά του βούρκου: καλά κρυμμένες ιστορίες του ελληνικού ιμπεριαλισμού" (δ' μέρος) στο 13ο τεύχος του περιοδικού *Sarajevo*, Μάιος 2007. Η σφαγή των εβραίων της Θεσσαλονίκης.

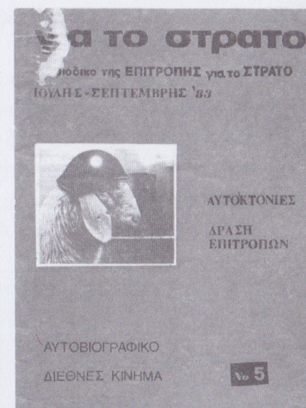
Gardasil: εκτενές σχόλιο πάνω στο νέο εμβόλιο «κατά του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας» από τις no woman's land, Αθήνα, Μάιος 2007. Ένας σεξουαλικά μεταδιδόμενος ιός θεωρείται υπεύθυνος για τον καρκίνο του τραχήλου. Ένα εμβόλιο θεωρείται λύση στο πρόβλημα. Οι κρατικές υπηρεσίες εξαγγέλλουν υποχρεωτικούς εμβολιασμούς. Κριτική σε μια «πετυχημένη» συνταγή των καιρών: τεχνολογία, ιδεολογία και κρατική διαχείριση του φόβου. Παρουσίαση και συζήτηση της έκδοσης καλέστηκε από τις no woman's land στη Νομική, στις 18 Ιουνίου.

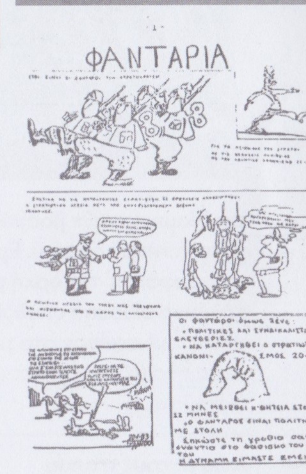
Ασυμφωνία τ. 4-5 από τους "φοιτητές σε κρίση ταυτότητας", Πάντειο, Ιούνιος 2007. Οι γνωστοί κυνηγοί του φοιτητάντερ ξαναχτυπούν. Οι υποψήφιοι για το βραβείο φοιτητάντερ ανέρχονται πλέον σε χιλιάδες

Replay

Ενάντια στον στρατό

Με αφορμή τις πρόσφατες διαδηλώσεις ενάντια στη στρατιωτική θητεία από το antifa collective στην Αθήνα και τη Συνέλευση ενάντια στον Ελληνικό Επεκτατισμό στη Θεσσαλονίκη, η στήλη σκάλισε το περιοδικό «για το στρατό» [από το αρχείο της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα]. Το περιοδικό κυκλοφορούσε τη δεκαετία του '80 από την Επιτροπή για το Στρατό, και η θεματολογία του σε ό,τι αφορά τον ίδιο το μηχανισμό είναι εντυπωσιακά επίκαιρη: Αυτοκτονίες φαντάρων, εξαγγελίες για υποχρεωτική στράτευση στα 18, φιλολογία περί στράτευσης των γυναικών. Διαλέξαμε όμως προς δημοσίευση κάτι που ανήκει αποκλειστικά στην εποχή του, στην προσπάθεια δημιουργίας κινήματος ενάντια στο στρατό «από τα μέσα». Το παρακάτω κείμενο, που αναδημοσιεύεται στο 5ο τεύχος του περιοδικού (Ιούλης-Σεπτέμβρης 1983), προέρχεται από τις σελίδες ενός φυλλαδίου με τίτλο «Φαντάρια» που μοιραζόταν σε φαντάρους της περιοχής του Άργους Ορεστικού

ΦΑΝΤΑΡΕ,

Φίλε,

Από τη στιγμή που θα πάρεις αυτό το χαρτί στο χέρι σου και το μυαλό σου θ' αρχίσει να τρέχει να βρει ποιος; ποιοι; τι είναι αυτοί που μου στείλανε αυτό το χαρτί, μη φοβηθείς, μπορείς να το διαβάσεις ελεύθερα, δεν μπορεί να σε απειλήσει κανείς, να σε τιμωρήσει κανείς, μόνο σκέψου τι γράφουνε αυτοί, γιατί τα γράφουνε, γιατί διακινδυνεύουν τόσα πράγματα για να πάρω αυτό το χαρτί που λέει για το στρατό, για μένα και για όλους μας.

Μάθε ότι είμαστε φαντάροι που ζούμε μαζί σου τον καθημερινό εξευτελισμό, την καθημερινή απειλή της παραφροσύνης των ανώτερων, την καταπίεση του στρατιωτικού κανονισμού, την έλλειψη οποιασδήποτε μορφής ελευθερίας για να μιλήσουμε ανοιχτά-κρυφά, ν' αγωνιστούμε για κάτι καλύτερο, να φωνάξουμε ΟΧΙ δεν το κάνω αυτό, είναι ΠΑΡΑΛΟΓΟ και στρέφεται ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ. ΜΑΘΕ ότι θέλουμε να σπάσουμε τον πάγο που μας κυκλώνει, μας απομονώνει, μας αυτοκτονεί, θέλουμε να μάθει όλος ο κόσμος ότι ο στρατός είναι ο θάνατος της νεολαίας, το όργανο των στρατιωτικών, το τελευταίο όπλο του καπιταλισμού ενάντια στο λαό, μην ακούς τα ξεφτιλισμένα πιπιλίσματα αυτών που σε χέζουν και γελοιοποιούν κάθε μέρα.

Σε φοβούνται Φαντάρε...

Μας φοβούνται Φίλε...

ΕΜΕΙΣ είμαστε οι δυνατοί...

του από τη δεκαετία του '50 μέχρι σήμερα. Περιήγηση στα βιβλία και στη μέθοδο με την οποία ο Μπαλεστρίνι μεταφέρει στο χαρτί την προλεταριακή εμπειρία.

"Τα μυστικά του βούρκου: καλά κρυμμένες ιστορίες του ελληνικού ιμπεριαλισμού" (δ' μέρος) στο 13ο τεύχος του περιοδικού *Sarajevo*, Μάιος 2007. Η σφαγή των εβραίων της Θεσσαλονίκης.

Gardasil: εκτενές σχόλιο πάνω στο νέο εμβόλιο «κατά του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας» από τις no woman's land, Αθήνα, Μάιος 2007. Ένας σεξουαλικά μεταδιδόμενος ιός θεωρείται υπεύθυνος για τον καρκίνο του τραχήλου. Ένα εμβόλιο θεωρείται λύση στο πρόβλημα. Οι κρατικές υπηρεσίες εξαγγέλλουν υποχρεωτικούς εμβολιασμούς. Κριτική σε μια «πετυχημένη» συνταγή των καιρών: τεχνολογία, ιδεολογία και κρατική διαχείριση του φόβου. Παρουσίαση και συζήτηση της έκδοσης καλέστηκε από τις no woman's land στη Νομική, στις 18 Ιουνίου.

Ασυμφωνία τ. 4-5 από τους "φοιτητές σε κρίση ταυτότητας", Πάντειο, Ιούνιος 2007. Οι γνωστοί κυνηγοί του φοιτητάντερ ξαναχτυπούν. Οι υποψήφιοι για το βραβείο φοιτητάντερ ανέρχονται πλέον σε χιλιάδες...

3ο τεύχος *apeb.o.t.*, άνοιξη 2007. Κόμιξ και συναφή από την κολλεκτίβα «Ατίθασα Νιάτα».

Autonome Antifa: Σύντομη ιστορία του γερμανικού αντιφασιστικού και αντιρατσιστικού κινήματος (1980 - 2003), εκδόσεις *antifa scripta*, Αθήνα, Απρίλιος 2007.
Δύο κεφάλαια του βιβλίου *Αυτόνομοι σε κίνηση, τα πρώτα 23 χρόνια* (εκδόσεις Association A, 2003). Η γέννηση του γερμανικού αντιφασιστικού κινήματος τη δεκαετία του '80, η ακμή του τη δεκαετία του '90.
«Όντως λοιπόν, κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 οι Γερμανοί σύντροφοι ήρθαν αντιμέτωποι με το κράτος τους στις καλύτερες στιγμές του, με την κοινωνία τους στις χειρότερές της, και με ένα πανευρωπαϊκό φαινόμενο (την μετά την πτώση του τείχους γέννηση και ανάπτυξη της νέας άκρας δεξιάς) το οποίο στη Γερμανία προσπάθησε να βρει τον ιδανικό του βοσκότοπο. Κι όμως, οι γερμανοί αυτόνομοι όχι μόνο δεν το βάλανε κάτω, αλλά οργανώθηκαν και χτύπησαν. Δημιούργησαν ένα αντιφασιστικό κίνημα σχεδόν από το μηδέν. Και είναι βέβαιο πως δίχως αυτούς και τη δράση τους η κατάσταση στη Γερμανία θα ήταν πολύ χειρότερη» (απόσπασμα από την εισαγωγή των μεταφραστών)

γιατί τα γράφουνε, γιατί διακινδυνεύουν τόσα πράγματα για να πάρω αυτό το χαρτί που λέει για το στρατό, για μένα και για όλους μας.

Μάθε ότι είμαστε φαντάροι που ζούμε μαζί σου τον καθημερινό εξευτελισμό, την καθημερινή απειλή της παραφροσύνης των ανώτερων, την καταπίεση του στρατιωτικού κανονισμού, την έλλειψη οποιασδήποτε μορφής ελευθερίας για να μιλήσουμε ανοιχτά-κρυφά, ν' αγωνιστούμε για κάτι καλύτερο, να φωνάξουμε ΟΧΙ δεν το κάνω αυτό, είναι ΠΑΡΑΛΟΓΟ και στρέφεται ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ. ΜΑΘΕ ότι θέλουμε να σπάσουμε τον πάγο που μας κυκλώνει, μας απομονώνει, μας αυτοκτονεί, θέλουμε να μάθει όλος ο κόσμος ότι ο στρατός είναι ο θάνατος της νεολαίας, το όργανο των στρατιωτικών, το τελευταίο όπλο του καπιταλισμού ενάντια στο λαό, μην ακούς τα ξεφτιλισμένα πιπιλίσματα αυτών που σε χέζουν και γελοιοποιούν κάθε μέρα.

Σε φοβούνται Φαντάρε...

Μας φοβούνται Φίλε...

ΕΜΕΙΣ είμαστε οι δυνατοί...

Εμείς χιλιάδες κι αυτοί πέντε φασκιωμένοι, κομπλεξικοί κλόουν...

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΕΧΤΟΥΜΕ ΑΛΛΟ...

Να σηκώσουμε το κεφάλι μας στις αγριόφατσες των καραβανάδων, να τους πετάξουμε στα μούτρα τη φανταστική τους εξουσία.

Φίλε αυτά που θα σου πούνε οι ανώτεροί σου είναι ψέμματα, αυτοί είναι που στήριξαν τη χούντα, αυτοί είναι που καθάριζαν τους αγωνιστές στα κρατητήρια της ΕΣΑ, αυτοί είναι που ποδοπάτησαν και έλιωσαν τα παιδιά του πολυτεχνείου, αυτοί είναι που θα σε διατάξουν να πυροβολήσεις τον πατέρα σου, το φίλο σου, τον εργάτη που θα αγωνίζεται για τη λευτεριά του, για τη ζωή του.

Οι φαντάροι είναι αδέλφια του λαού, είναι λαός, μην γίνεσαι όργανο στα χέρια τους, αυτό που θέλουν δεν έχει καμία σχέση με σένα, με τη ζωή σου, με τα πιστεύω σου.

ΦΙΛΕ ΑΓΩΝΙΣΟΥ για σένα, για μένα, για μας.

Έλα μαζί μας να σηκώσουμε τη φωνή μας στην εξουσία του συστήματος των γαλονάδων.

Και ένα bonus στους αναγνώστες από την εποχή του παλιού, καλού στρατού. Το σκίτσο αυτό αναδημοσιεύεται στο 4ο τεύχος του περιοδικού «για το στρατό». Μοιράστηκε σε σεμινάριο της ελληνικής αεροπορίας σχετικά με τον κίνδυνο και την πρόληψη των ατυχημάτων. Η γυναίκα είναι το ατύχημα, και οι γαλονάδες το «διερευνούν και το αποκαλύπτουν πλήρως», για όποιον δεν κατάλαβε. Μάρκετινγκ καραβανάδων, έτος 1982.

Αλληλογραφία

*Γνώμες, απόψεις, κριτικές, δεκτές στο **autozine@gmail.com** ή ταχυδρομικά στη διεύθυνση **Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210** με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"**.*
Η σύνταξη των πρωτοτύπων διατηρείται (είναι κι αυτό μια μορφή τέχνης)

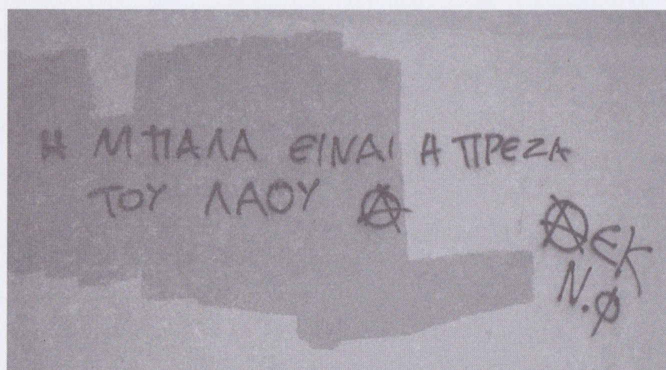
Πάτε καλά ρε;

Εκτιμώ το περιοδικό σας, δεν είναι ότι καλύτερο βγαίνει, αλλά τουλάχιστον διαβάζεται. Ότι θα αρχίζατε όμως να ασχολείστε με τα γήπεδα, και μάλιστα με συμπάθεια, δεν το περίμενα από εσάς. Δεν το έχετε καταλάβει ότι η μπάλα είναι τρόπος για να ελέγχει το κράτος τον κόσμο; Δεν το έχετε καταλάβει ότι όλοι αυτοί οι μαλάκες πελάτες, είναι τόσο υποταγμένοι στο εμπόρευμα που δεν ενδιαφέρονται να καταλάβουν ούτε το άλφα από όσα περισπούδαστα αναλύετε; Καλά. Άν έχετε αμφιβολίες, σας προτείνω να πάρετε μερικά τεύχη και να πάτε σε κανένα πέταλο να τα πουλήσετε, να δείτε πόσα απίδια βάνει ο σάκος και τι γνώμη έχουν όλοι αυτοί οι σεξιστές άντρες δεξιοί μπούφοι για τις πολιτικές σας αναλύσεις. Ξυπνάτε!

Χ.

Απάντηση:

Καλά τα λες, αλλά έχουμε μια υποψία ότι η απουσία κατανόησης μπορεί να είναι αμφίδρομη. Πάρε λοιπόν μια φωτό να το σκεφτείς κι εσύ λιγάκι, κι άμα καταλάβεις να μας (ξανα)γράψεις.

"Δια πάσαν νόσον"

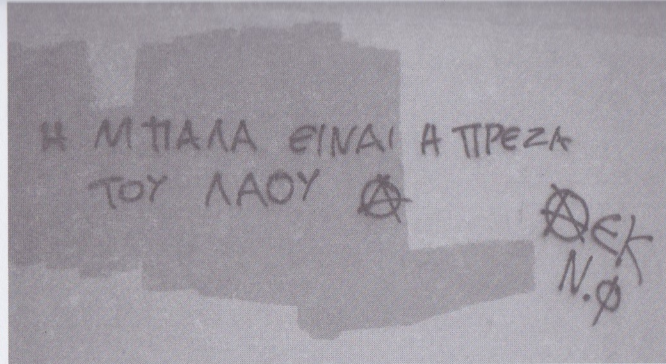
Σε εσάς τους αυτόνομους όλα σας φταίνε; Είδα μια αφίσα των no woman' s land για το νέο εμβόλιο κατά του καρκίνου του τραχήλου. Καλά, τι πρόβλημα υπάρχει πάλι με το νέο εμβόλιο; Αντί να χαίρονται που θα σωθούν τόσες γυναίκες βρίζουν το εμβόλιο_ και είναι και γυναίκες.

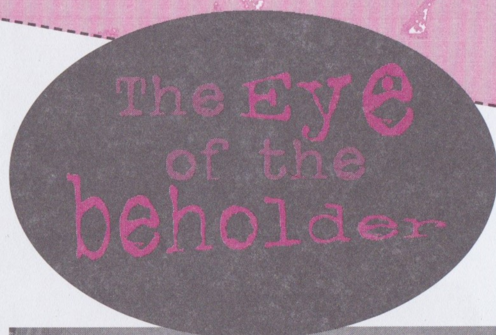
Σ.

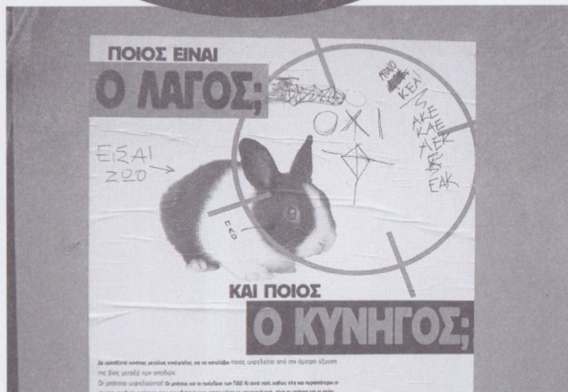
Απάντηση:

Για κάποιο «μυστήριο» λόγο μπορούμε να είμαστε από καχύποπτοι έως εντελώς αρνητικοί απέναντι σε μια σειρά ζητημάτων: στην εκπαίδευση, στην εργασία, στην πολεοδομία, κλπ. Κάθε φορά όμως που αγγίζουμε ζητήματα υγείας μας πιάνει ένα «όπα! Αυτό είναι καλό. Το χι εμβόλιο, το ψι χάπι, η άλφα ιατρική μέθοδος. Βοηθάνε, θεραπεύουν». Και να σου πάλι το ρημάδι ερώτημα: «τι πρόβλημα υπάρχει με το νέο εμβόλιο κατά του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας; Τόσες γυναίκες μπορούν να σωθούν από τον καρκίνο». Τελικά δεν είναι και τόσο «μυστήριος» ο λόγος από τον οποίο προκύπτει αυτό το ερώτημα. Δεν είναι διόλου μυστήριος άν επιμένει κανείς να κοιτάει τα ζητήματα υγείας από μια ηθική σκοπιά και όχι από τη σκοπιά των κοινωνικών σχέσεων που εμπλέκονται με το ζήτημα της υγείας. Δεν είναι τόσο «μυστήρια» αυτή η μανιχαϊστική προσέγγιση αν κανείς επιμένει να παραβλέπει ότι η ιατρική είναι επενδυμένη με λόγους, ιδέες και κοινωνικές πρακτικές που γίνονται καπιταλιστικά παραγωγικές ακριβώς επειδή στοχεύουν στις κοινωνικές σχέσεις. Αλλά τέτοιες σκέψεις, τέτοιες πολιτικές σκέψεις για την ακρίβεια, δεν είναι συνηθισμένες. Και μέχρι στιγμής μόνο ο χώρος των αυτόνομων τολμάει να τις διατυπώσει.
Διαβάσαμε την μπροσούρα που έβγαλαν οι no woman' s land γύρω από το νέο εμβόλιο. Καλά θα έκανες να τη διαβάσεις κι εσύ, για να μάθεις ένα δυο βασικά πράγματα σχετικά με την υποτιθέμενη αποτελεσματικότητά του. Πολύ περισσότερο, όταν οι ειδικοί του κράτους σκέφτονται να καταστήσουν υποχρεωτικό τον εμβολιασμό 12χρονων κοριτσιών. Αυτό που μάλλον σου διαφεύγει γύρω από αυτήν την ιστορία είναι αυτό που διαβάζουμε στις πρώτες σελίδες της μπροσούρας, και αυτό που συζητήθηκε αρκετά στη συζήτηση που οργάνωσαν οι no woman' s land στη Νομική: ότι παρέα με αυτό το εμβόλιο λανσάρεται η ιδέα ότι «έρωτας = ιός HPV= καρκίνος». Και ότι με αφετηρία αυτήν την ιδέα ξεκινάει μια αλυσίδα σοβαρών ζητημάτων που απασχολούν όλους τους άλλους (γιατρούς, επιστήμονες, ερευνητές, φαρμακοβιομήχανους) εκτός από εμάς τους ίδιους. Όμως, αυτή η αλυσίδα που έχει ως αφετηρία την συσχέτιση της σεξουαλικής συμπεριφοράς με την «απειλή του καρκίνου» είναι πολύ σοβαρό ζήτημα για να το αφήνουμε στα χέρια των ειδικών. Τι σημαίνει λοιπόν να εγκαθίσταται μια τέτοια ιδέα στο επίκεντρο μιας κοινωνικής συμπεριφοράς, όπως της ερωτικής; Σημαίνει μια σειρά αλλαγών, προσοχή όμως! αλλαγών στις συμπεριφορές. Ένα παράδειγμα: είναι άλλο πράγμα η πρώτη σχέση με το σεξ μιας έφηβης

The Eye of the

Εντάξει, να το πούμε στα ίσα λοιπόν, γιατί απ' ό,τι βλέπουμε με τους συμβολισμούς δεν τα πάμε και πολύ καλά. **Ο λαγός ΔΕΝ είναι ο ΠΑΟ!** Αντιλαβού;

παραβλέπει ότι η ιατρική είναι επενδυμένη με λόγους, ιδέες και κοινωνικές πρακτικές που γίνονται καπιταλιστικά παραγωγικές ακριβώς επειδή στοχεύουν στις κοινωνικές σχέσεις. Αλλά τέτοιες σκέψεις, τέτοιες πολιτικές σκέψεις για την ακρίβεια, δεν είναι συνηθισμένες. Και μέχρι στιγμής μόνο ο χώρος των αυτόνομων τολμάει να τις διατυπώσει.

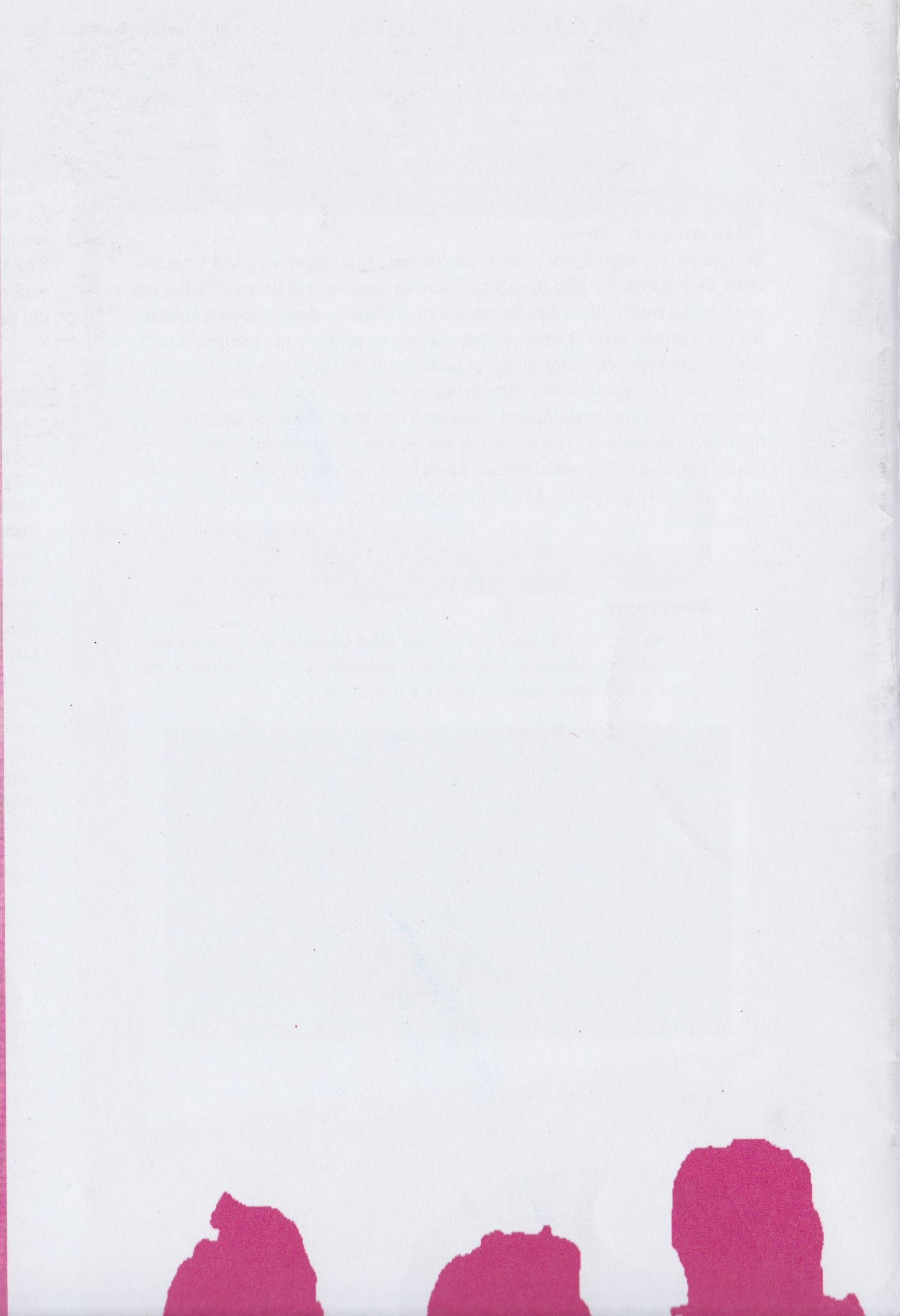
Διαβάσαμε την μπροσούρα που έβγαλαν οι no woman' s land γύρω από το νέο εμβόλιο. Καλά θα έκανες να τη διαβάσεις κι εσύ, για να μάθεις ένα δυο βασικά πράγματα σχετικά με την υποτιθέμενη αποτελεσματικότητά του. Πολύ περισσότερο, όταν οι ειδικοί του κράτους σκέφτονται να καταστήσουν υποχρεωτικό τον εμβολιασμό 12χρονων κοριτσιών. Αυτό που μάλλον σου διαφεύγει γύρω από αυτήν την ιστορία είναι αυτό που διαβάζουμε στις πρώτες σελίδες της μπροσούρας, και αυτό που συζητήθηκε αρκετά στη συζήτηση που οργάνωσαν οι no woman' s land στη Νομική: ότι παρέα με αυτό το εμβόλιο λανσάρεται η ιδέα ότι «έρωτας = ιός HPV= καρκίνος». Και ότι με αφετηρία αυτήν την ιδέα ξεκινάει μια αλυσίδα σοβαρών ζητημάτων που απασχολούν όλους τους άλλους (γιατρούς, επιστήμονες, ερευνητές, φαρμακοβιομήχανους) εκτός από εμάς τους ίδιους. Όμως, αυτή η αλυσίδα που έχει ως αφετηρία την συσχέτιση της σεξουαλικής συμπεριφοράς με την «απειλή του καρκίνου» είναι πολύ σοβαρό ζήτημα για να το αφήνουμε στα χέρια των ειδικών. Τι σημαίνει λοιπόν να εγκαθίσταται μια τέτοια ιδέα στο επίκεντρο μιας κοινωνικής συμπεριφοράς, όπως της ερωτικής; Σημαίνει μια σειρά αλλαγών, προσοχή όμως! αλλαγών στις συμπεριφορές. Ένα παράδειγμα: είναι άλλο πράγμα η πρώτη σχέση με το σεξ μιας έφηβης να περνάει μέσα από την ανταλλαγή εμπειριών από το φιλικό της περιβάλλον και είναι άλλο πράγμα να περνάει μέσα από υπονοούμενα μικροβίων, μέσα από ιατρικές επισκέψεις και ιατρικές βελόνες. Με δυο λόγια: το νέο εμβόλιο λέει ότι καταπολεμά τον ιό που προκαλεί τον καρκίνο του τραχήλου. Αυτό που δεν λέει ανοιχτά, αλλά είναι το βασικότερο συστατικό της επιτυχίας του είναι το άλλο: ότι το σεξ σε νεαρή ηλικία εγκυμονεί κινδύνους. Το σεξ σε νεαρή ηλικία απαιτεί επισκέψεις σε γιατρούς. Ας βάλουμε κάτω το εύρος του κοινού στο οποίο απευθύνονται αυτές οι απειλές και ας φανταστούμε το πώς μια ιδεολογία που χτίζεται γύρω από μικρόβια και ιούς μπορεί να έχει υλικά αντικρύσματα_ τότε ίσως μπορέσουμε να καταλάβουμε τους τρόπους με τους οποίους μια κοινωνική σχέση, όπως η ερωτική, μπορεί να λεηλατηθεί από την καπιταλιστική ιατρική πρακτική. Τότε τα διλήμματα «καλό ή κακό εμβόλιο» αποκτούν πολύ λιγότερη σημασία στις όποιες συζητήσεις κάνουμε για τέτοια πράγματα. Άλλωστε είναι καλό να θυμόμαστε ότι δεν είναι η πρώτη φορά που οι σεξουαλικές σχέσεις μπαίνουν στο στόχαστρο των ειδικών. Θυμηθείτε την περίπτωση του τρόμου του aids που έπεσε πάνω στα κεφάλια κυρίως των ομοφυλόφιλων. Και πώς άλλαξε εν γένει τις αντίληψεις για το ελεύθερο σεξ.

Οι ηθικές προσεγγίσεις του τύπου «καλό - κακό» εμβόλιο συγκαλύπτουν αυτές τις αλλαγές στις κοινωνικές σχέσεις. Όμως οι συλλογικές αρνήσεις για να είναι ανταγωνιστικές και αποτελεσματικές πρέπει να στοχεύουν πάντοτε στο είδος των κοινωνικών σχέσεων που οικοδομείται στο πλάι των ιατρικών μεθόδων. Ειδάλλως, πράγματι, αν το σκέφτεται καθένας και καθεμιά από πάρτη του, αν το σκέφτεται με βάση τον εαυτό του ή τον εαυτό της, το «πρόβλημά» του ή το «πρόβλημά» της ατομικά, τότε ναι what's the problem; Μπορούμε μόνο να χειροκροτούμε χαρούμενοι τις αλυσίδες που μας φοράει η ιατρική πρόοδος.

υποχρεωτική στράτευση στα 18;
για μαλάκες ψάχνουν;

Για κρέας για τα κανόνια τους;
Για να εξοπλίσουν τους πολέμους και τις λεηλασίες

υποχρεωτική στράτευση στα 18; για μαλάκες ψάχνουν;

Για κρέας για τα κανόνια τους;
Για να εξοπλίσουν τους πολέμους και τις λεηλασίες τους;
Για να εξοπλίζουν την ειρήνη τους;
Για να κλέψουν το χρόνο μας;
Για να μας κάνουν τη ζωή πατίνι και την προσωπικότητα κουρέλι;
Για να βλέπουμε στρατόκαβλους φασίστες να ηδονίζονται με την εθνική σαπίλα, ή με την υπηρεσία προς την πατρίδα;!
Ο χρόνος που μας δίνουν, μας είναι ήδη λίγος, δεν θέλουμε, δεν προλαβαίνουμε. Και δεν μας νοιάζει!

(απόσπασμα από την αφίσα του antifa collective για την πορεία της 15ης Ιούνη)

